

สามัคคีสาร

SAMAGGI SARA
Volume 50 No 4
June 1979

สามัคคีสาร

วารสารของสามัคคีสมาคมในพระบรมราชูปถัมภ์

ปีที่ 50 ฉบับที่ 4 มิถุนายน 2522

พระบรมราชูปถัมภ์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ

สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถฯ

สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณีฯ

องค์อุปถัมภ์

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมารฯ

สมเด็จพระเจ้าน้องนางเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารีฯ

บทความ ทรรศนะ และข้อคิดเห็นใด ๆ ในสามัคคีสาร

ย่อมเป็นของผู้เขียน ไม่ใช่ของคณะกรรมการ-

อำนวยการ หรือของสามัคคีสมาคม

กองบรรณาธิการสามัคคีสาร

อรพรรณ น. บางช้าง

พิศาล มานวพัฒน์

ผกาแก้ว สมุทรโคจร

ชเนศ เป็ไรรา

อภิชาติ ชินวรรโณ

ขอขอบคุณท่านเหล่านั้นที่ไ้สละเวลาและแรงงาน

ช่วยพิมพ์

คุณวันเพ็ญ กาพออนศรี

คุณสุปรียา วงศ์สวรรค์

คุณสารภี สมุทรโคจร

คุณธีระ นุชเปี่ยม

คุณอนัญญา ภูงคกุล

คุณนพปฎล หาญสมบูรณ์

คุณศิริพร อริยะวิชา

คุณบุญเลิศ ว่องพินุลย์

รายชื่อคณะกรรมการอำนวยการสำนักคีสมาคมในพระบรมราชูปถัมภ์
ประจำปี พ.ศ.2521-22

สภานายก	นายเสนาะ คันนุญยืน
อุปนายก	นายชาติปรีดี ฉัตรภูติ
เลขาธิการ	นายบัณฑิต รัชตะนันท์ (กค.21-สก.21)
	นายธีระ นุชเปี่ยม (ตั้งแต่ กย.21)
เหรัญญิก	นางสาวสารภี สมุทรโคจร
ประชาสัมพันธ์	นายจาริต ติงศกัณฑ์ (กค.21-ตค.21)
	นายรัชฎ์ไชย กัมปนาทแสนยากร (ตั้งแต่ พย.21)
นายทะเบียน	นายสุพงศ์ ชวนะสุนทร
ปฏิคม	มรว.สายสวัสดิ์ ทอมสัน
บรรณาธิการ <u>สำนักคีสสาร</u>	นายอภิชาติ ชินวรรโณ
บรรณาธิการ	นายนิวัติ กองเพียร
สนทนากرรมการ	นายอรรถพล วรรณรักษ์ (ตั้งแต่ กย.21)
บันทึกรกรรมการ	นางสาวศิริพร วิเศษสุรการ (ตั้งแต่ กย.21)
ผู้ตรวจสอบบัญชี	นายวิเศษ นครชัย
อนุ <u>บรรณาธิการ</u> <u>สำนักคีสสาร</u>	นายชเนศ เปเรรวา (ตั้งแต่ ตค.21)
อนุสนทนากรรมการ	นายจอน อิงภากรณ์ (ตั้งแต่ มีค.21)
อนุบันทึกรกรรมการ	นัคดาเพ็ญ อัครวัณ (ตั้งแต่ กย.21-มีค.22)
	ฉลวย เรืองชาญ (ตั้งแต่ มีค.22)
อนุปฏิคม	พรทิพย์ คาส (ตั้งแต่ กย.21)
ผู้ช่วยประชาสัมพันธ์	รัชฎ์ไชย กัมปนาทแสนยากร (กย.21-พย.21)
	ปาริชาติ เรืองวิเศษ (มค.22-มีค.22)
ผู้ช่วยบันทึกรกรรมการ	อิศร พกมนตรี (กย.21-มีค.22)

บทนำ

ในปัจจุบันชาวลัทธิจากอินโดจีนกำลังเป็นข่าวที่แพร่หลายกระจายไปทั่วโลก ประเทศมหาอำนาจเช่นสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ต่างยกประเด็นเรื่องมนุษยธรรมกันขึ้นมากลางกัน ไปจนเชิงแซ่ พร้อมกันโฆษณาว่าตนรับผู้พลัดถิ่นเหล่านั้นเท่าที่ออกที่รักกันอย่างกรีกโครม อย่างไรก็ตาม ปัญหาผู้พลัดถิ่นที่เกิดขึ้นนี้ ถ้าจะสืบสาเหตุกันจนถึงที่สุดแล้วย่อมเป็นผลที่ต่อเนื่องมาจากสงครามที่ยืดเยื้อในอินโดจีน ความยากจนข้นแค้นของประชาชน ความล้มเหลวของระบบการเมืองเศรษฐกิจที่จะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในสังคมให้ลุล่วงไปได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นผลที่สืบเนื่องมาจากสภาวะสงครามกลางเมือง และการแทรกแซงครอบงำของประเทศมหาอำนาจต่าง ๆ มีต่อประเทศในอินโดจีนทั้งทางการเมืองการทหาร เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การครอบงำของประเทศมหาอำนาจดังกล่าวนี้มีขึ้นมีแต่เฉพาะในประเทศเล็ก ๆ ในอินโดจีนเท่านั้น แต่หากมีโดยทั่วไปในประเทศด้อยพัฒนาส่วนใหญ่ในโลกที่สาม ประเทศมหาอำนาจที่มั่งคั่งร่ำรวยนี้ย่อมพยายามจะครอบงำประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลาย เพื่อกอบโกยเอาทรัพยากรผลประโยชน์อันอุดมมาบำรุงประเทศของตน โดยที่ประเทศด้อยพัฒนาที่ยากจนเหล่านั้นต่างตกอยู่ในสภาพที่เสียเปรียบเสมอมา

ตัวอย่างง่าย ๆ ที่ประเทศมหาอำนาจหรือบริษัทระหว่างประเทศ (Multinational Companies) แฉฉีพิดทางเศรษฐกิจและแสวงอาณานิคมเศรษฐกิจสมัยใหม่ คือบริษัทยาสูบบริติชอเมริกัน (B.A.T.) ซึ่งมีรายได้มหาศาลจากการผลิตบุหรี่ขายทั่วโลก ในระยะ 2-3 ปีที่ผ่านมาบริษัทดังกล่าวสูญเสียตลาดบุหรี่ในหลายประเทศที่มีการออกกฎหมายควบคุมระดับของ tar ในบุหรี่ และกฎหมายควบคุมการโฆษณาให้ผู้นำบุหรี่กับความสำเร็วจิตใจมาเชื่อมโยงกัน เพราะอาจจะทำให้คนเข้าใจผิด เช่นโฆษณาให้เห็นนักธุรกิจตลอดจนเศรษฐี ผู้ดี และบุคคลผู้ประสบผลสำเร็จในชีวิตการทำงานทั้งหลายนิยมสูบบุหรี่ยี่ห้อของตน ตลอดจนได้มีการออกกฎหมายในบางประเทศกำหนดให้มีการระบุงบค่าเตือนบนซองบุหรี่ทุกซองที่ขายในประเทศว่าการสูบบุหรี่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ด้วยเหตุนี้บริษัท B.A.T. จึงพยายามขยายตลาดไปในประเทศในโลกที่สาม โดยเฉพาะในแอฟริกา และเอเชียซึ่งมีผู้นิยมการศึกษามากและไม่มีการกฎหมายควบคุมระดับ tar ในบุหรี่ ตลอดจนกฎหมายป้องกันผู้บริโภคบังคับไว้เพียงพอ นอกจากนี้ยังได้ทุ่มเทเงินโฆษณาอย่างมหาศาลโดยพยายามชักจูงให้ประชาชนหลงผิด เกิดความนิยมผิด คิดว่าการสูบบุหรี่เป็นสิ่งดี และคงจะนำความสำเร็จในชีวิตมาให้

วิธีการแสวงหาผลประโยชน์ก่อก่อขึ้นธุรกิจของประเทศมหาอำนาจอีกวิธีหนึ่งนอกเหนือจากการขายสินค้าเครื่องอุปโภคบริโภคที่ผลิตจากการอุตสาหกรรมและสินค้าฟุ่มเฟือยนานาชนิด ก็คือการขายอาวุธยุทโธปกรณ์ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในที่ต่างๆอาจมีสาเหตุหนึ่งมาจากความแตกต่างทางความ

คิดและลัทธิความเชื่อถือ แต่ที่สำคัญคือเมื่อมีการขัดแย้งจนวุ่นวายจนถึงขั้นรบราประหัตประหาร ประเทศ
ที่นอนตักอยู่เบื้องหลังก็คือประเทศมหาอำนาจที่แข่งขันกันผลิตอาวุธ พัฒนาอาวุธให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น
โดยใช้ความรู้ทางเทคโนโลยีที่ซับซ้อน จนเป็นเหตุผลที่ทำให้เราคิดว่าความวุ่นวายเดือดร้อนทุก
หย่อมหญ้าทุกวันนี้บางส่วนประเทศมหาอำนาจเป็นผู้วางแผนขึ้นเพื่อผลประโยชน์ในการขายอาวุธและ
เครื่องมือรบชนิดต่างๆ นโยบายขายอาวุธเป็นลู่เป็นล้นควบคู่ไปกับสินค้าฟุ่มเฟือย เป็นวิถีทางหนึ่งที่
โลกตะวันตกกอบโกยทรัพยากรจากโลกที่สามและผลักดันภาระเงินเฟ้อเนื่องจากราคาน้ำมัน (ที่กลุ่มผลิต
น้ำมันผูกขาดขึ้นราคาอย่างไม่ยั้งมือ) ไปให้ประเทศที่ยากจนกว่าด้วย เป็นเรื่องน่าสลดใจอย่างยิ่งที่
ทรัพยากรในโลกที่มีจำนวนน้อยลงทุกวันถูกนำไปใช้ในการทำลายแทนที่จะนำไปใช้ในการสร้างสรรค์
น้ำมันเชื้อเพลิงแทนที่จะนำไปใส่รถแทรกเตอร์เพื่อผลิตพืชผลมาให้ประชาชนทั่วโลกได้กินอิ่ม และมีความสุข
สุขหัวหนา กลับนำมาเติมรถถังวิ่งซึกกันไปในสนามรบ

พร้อมกันไปกับนโยบายขายอาวุธนี้ ประเทศที่ร่ำรวยต่างๆ เหล่านี้ก็ได้พยายามพัวสอน
มนุษยทั่วโลกให้ดำเนินถึงหลักมนุษยธรรม โดยประเทศเหล่านี้เป็นตัวตั้งตัวตีกำหนดไว้ในกฎบัตรสหประชา
ชาติ พยายามยกเอาคุณค่าของมนุษย์ ความเท่าเทียมกัน มายกย่องกล่าวอ้างกันลอยๆ โดยที่ในทาง
ปฏิบัติประเทศมหาอำนาจเหล่านั้นไม่ได้พิจารณาใส่ใจ ในเวลาเดียวกันการเรียกร้องหาสันติภาพลัทธิ
มนุษยชน—ประเทศมหาอำนาจเช่นอเมริกา รัสเซีย อังกฤษ ต่างก็เริ่มขายหรือส่งอาวุธให้ลูกค้าของตน
ในโลกที่สามอย่างแข็งขัน ปัญหาผู้อพยพลี้ภัยในอินโดจีน ก็เป็นผลที่สืบเนื่องมาจากสงครามเวียดนาม
ซึ่งประเทศมหาอำนาจแต่ละฝ่ายได้สนับสนุนฝ่ายของตนด้วยอาวุธ แต่เป็นที่น่าทึ่งใจในปฏิกิริยาของ
ประเทศมีกำลังทั้งหลายที่มีต่อผู้ลี้ภัยการเมืองจากอินโดจีน ตัวอย่างเช่นประเทศอังกฤษซึ่งเพิ่งตื่นตัว
ประกาศรับผู้ลี้ภัยล่องทะเลจากเวียดนาม จำนวน 900 กว่าคนในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา กลายเป็นชาว
ถิ่นแค้นมากมาย ในขณะที่ปัญหาผู้ลี้ภัยเป็นปัญหาสำคัญของโลกในปัจจุบัน และประเทศในโลกตะวันตก
ควรจะอาสานให้กว้างกว่านี้ เมื่อพิจารณาในแง่มนุษยธรรมดังกล่าว ปัญหาผู้ลี้ภัยเป็นเพียงปัญหาเร่ง
ด่วน ในขณะที่ปัญหาความยากจนในประเทศด้อยพัฒนาเป็นปัญหาที่เรื้อรังมานาน ดังเช่นสภาพความ
แร้นแค้นในบังคลาเทศหรือเอธิโอเปีย ดูเหมือนว่านักการเมืองของแต่ละประเทศจะมุ่งมั่นแต่จะสร้าง
ความร่ำรวยให้แก่ประเทศของตน โดยลืมพิจารณาคุณค่าของมนุษยชาติส่วนอื่นของโลก

เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่พวกเราในประเทศที่ด้อยพัฒนาจะได้ศึกษาหาความรู้ในนโยบาย
สมัยใหม่ของจักรวรรดินิยมทางเศรษฐกิจสมัยใหม่ และหลีกเลี่ยงจากการตกหลุมพรางที่เขาวางไว้ให้
เราลงทำงานสร้างความมั่งคั่งให้เขาโดยที่เราไม่รู้สีก้าว ถึงเวลาแล้วที่จะได้มีการรณรงค์ต่อต้าน
การผลิตอาวุธและการซื้อขายอาวุธทุกรูปแบบ และถึงทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ในการเพิ่มคุณภาพความ
เป็นอยู่ของมนุษย์ทุกรูปแบบ

สารบัญ

บทนำ

- 1 เหลือवल้งแลอด้ท"การปฏิวัติ"ครั้งแรกของไทย
ปี 1932 (อีกสักครั้ง) ในสายตาของคนเรียนประวัติศาสตร์...วินัย พงศ์ศรีเพียร
- 10 แง่หนึ่งของผลกระทบจากปัญหาผู้ลี้ภัย.....NOSMO KING
- 15 เรื่องพระ ๆ --- คติจากสมเด็จพระวันรัต วัดมหาธาตุ.....ส.ศิริรักษ์
- 26 อนาคต.....สุจิตต์ วงษ์เทศ
- 25 "คอกไม่รอยคอก".....รอยมาลี
- 26 เมื่อสิ้นลมมรสุม.....วีรวิทย์ วีรวิทย์
- 30 อันเนื่องมาจากสงครามอินโดจีนครั้งที่สาม
ถอดความจากบทความของ.....Michael Leifer
- 36 คำวันหนึ่งในฤดูร้อนริมแม่น้ำเหมส ตอนสอง สัมภาษณ์ดาร่า...แทน สายลมโชย
- 45 บทบาทของกองทัพในการพัฒนาชนบท.....ชาวศรีวิไล
- 48 คน(ไม่)เหมือนกัน.....'นา วิถี
- 49 แง่หนึ่งของผลกระทบจากปัญหาผู้ลี้ภัย (ภาคแถม).....NOSMO KING
- 50 สรุปรูปข่าวจากบ้าน
- 53 Drama and Samaggi Samagom.....C. Tingsabadhi
- 59 ขอเชิญเข้าเป็นสมาชิกสำนักคดีสมาคมฯ
- 63 คนนอกคน.....ธรรม นามดี

เหลียวหลังแลอดีต "การปฏิวัติ" ครั้งแรกของไทยปี ๑๙๓๒ (อีกสักครั้ง) ในสายตาของคนเรียน
ประวัติศาสตร์

"การปฏิวัติ" เกือบมิถุนายน ๑๙๓๒, ตามความเห็นของผู้เขียน, เป็นจุดหัวเดียว
หัวต่อสำคัญช่วงหนึ่งของประวัติศาสตร์ไทยสมัยใหม่ สิ่งที่ชวนให้คิดคือ นับตั้งแต่ปี ๑๙๓๒ มาจนถึง
ปัจจุบันซึ่งเป็นระยะนานถึง ๔๙ ปี การเมืองไทยประสบความสำเร็จอะไรบ้างอันจะนำไปสู่การ
ปกครองระบอบประชาธิปไตยอย่างที่เราคาดหวังเอาไว้ ผลที่เห็นได้ชัดว่าติดตามเหตุการณ์
ประวัติศาสตร์ครั้งนี้มาก็คือ การที่ประเทศไทยมีการปกครองโดยผู้นำทางทหาร และการร่างและการ
ใช้รัฐธรรมนูญที่ใหม่เพื่อยุติที่สุดในโลก

มีงานวิจัยที่ทำอย่างจริงจังเกี่ยวกับ "การปฏิวัติ" เกือบมิถุนายน ๑๙๓๒ ที่ผู้เขียนใคร่
แนะนำให้ผู้อ่านที่สนใจรู้จักอยู่สองชิ้น ชิ้นแรกคือ งานของด็อกเตอร์วรัช มกรพงษ์ ชื่อ

History of the Thai Revolution : A Study in Political Behavior, (Bangkok, 1972)

งานชิ้นนี้เป็นการการวิจัยในแนวสังคมศาสตร์ ส่วนอีกชิ้นหนึ่งนั้นก็งานของ เบนจามิน เอ. แบตสัน
ชื่อ The End of the Absolute Monarchy in Siam (Cornell Uni. Ph.D. Dissertation, 1977)

ซึ่งเป็นงานทางด้านประวัติศาสตร์ ผู้เขียนยอมรับว่าตัวเองมีอคติกับนักสังคมศาสตร์หรือ นักรัฐศาสตร์
ที่พยายามข้ามเส้นแบ่งเขตแดนเข้ามาทำหน้าที่ของนักประวัติศาสตร์ งานของวรัช มกรพงษ์ มุ่ง

ศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองของคณะราษฎร ส่วนเบนจามิน เอ. แบตสัน เน้นหนักถึงภูมิหลังและ
ขบวนการตัดสินใจของสถาบันพระมหากษัตริย์และหน่วยงานราชการ (Bureaucracy)

แม้ว่าจุดหมายของงานวิจัยจะแตกต่างกัน, ผลงานของเบนจามิน เอ. แบตสัน ออกจะมีภาวนี้เหนือ
กว่าในด้านการใช้หลักฐาน แต่มีข้อบกพร่องที่สังเกตได้ชัดตรงที่ถองการจะเน้นบทบาทของพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๗ ในฐานะพระมหากษัตริย์ผู้มีพระทัยประชาธิปไตยมากจนเกินไป
อย่างไรก็ตาม, ความเห็นในเชิงวิชาการเป็นเรื่องจิตวิญญ์ ขอให้ผู้อ่านพิจารณาจากความเห็นเอง

สภาพเศรษฐกิจ, สังคมและการเมือง ในรัชสมัยพระปกเกล้าฯแตกต่างไปจากรัชสมัย
พระจุลจอมเกล้าฯเป็นอันมาก พัฒนาการทั้งสามด้านมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ความเข้าใจที่มีต่อ
ความสัมพันธ์ดังกล่าวจะช่วยให้ท่านผู้อ่านมองเห็นภาพพจน์เมืองไทยสมัยก่อน "การปฏิวัติปี ๑๙๓๒"
แจ่มชัดขึ้น ในเวทีโลกและสังคมของประเทศบ้านใกล้เรือนเคียง มีพัฒนาการหลายอย่างที่เกิดขึ้น
สะท้อนมาสู่เมืองไทย ในสหภาพโซเวียต พรรคบอลเชวิคย์ก็อำนาจได้สำเร็จมาตั้งแต่ปี ๑๙๑๗
พอดังปี ๑๙๒๐ มีการประชุมครั้งใหญ่ของกระบวนการคอมมิวนิสต์ระหว่างชาติ นับแต่นั้นมาสหภาพ
โซเวียตได้ชื่อว่าเป็นผู้นำขบวนการสังคมนิยมของโลก ในประเทศจีน, พรรคก๊กมินตั๋งล้มราชวงศ์
แมนจูได้สำเร็จและสถาปนา สาธารณรัฐจีนในปี ๑๙๑๑ ความรุนแรงในจีนเริ่มขึ้นด้วย

สงครามจีนกับญี่ปุ่น ตามด้วยสงครามภายในระหว่างพวกชาตินิยมกับคอมมิวนิสต์ในปี ๑๙๔๙ สำหรับในอินโดนีเซีย, พม่าและเวียดนาม ขบวนการต่อสู้ของพวกชาตินิยมกำลังดำเนินไปอย่างรุนแรง พวกคอมมิวนิสต์ลุกฮือขึ้นต่อต้านรัฐบาลที่อินชว แต่ถูกปราบลงอย่างราบคาบในช่วงปี ๑๙๖๖/๖๗ สำหรับเวียดนาม มีการลุกฮือของชาวนาในทั้งเหนือและทหารเวียดนามผู้รักชาติกลุ่มหนึ่งในกองทัพฝรั่งเศส เป็นกบฏที่คล้ายที่เย็นเบได้ในปี ๑๙๖๐ แต่การลุกฮือครั้งใหญ่นี้ถูกปราบปรามกักขังอย่างทารุณโหดร้าย ทำให้ชาวเวียดนามส่วนหนึ่งต้องหลบภัยหนีร่อนมาพึ่งเป็นในแผ่นดินไทย

อย่างไรก็ตาม, ก่อนที่จะพูดถึงปัญหาความเปลี่ยนแปลงทางด้านอื่น ขอพูดถึงปัญหาสำคัญที่สุดที่พระปกเกล้าฯ ทรงเผชิญคือ ปัญหาเศรษฐกิจเป็นลำดับแรก

ในเดือนมีนาคม ๑๙๖๖ เบอร์เอคเวิร์ต ถูก, พระเอกที่ปรึกษาการคลังของเราเสนอบันทึกฉบับถวายแก่พระเจ้าอยู่หัว วิจารณ์งบประมาณแผ่นดินปี ๑๙๖๖/๖๗ ที่เตรียมมาแต่รัชกาลก่อน พร้อมทั้งเสนอความเห็นว่างบประมาณรายจ่ายส่วนพระองค์ควรจะต้องตัดจาก ๖๐.๕ ล้านบาทลงเหลือ ๖.๕ ล้านบาท และที่น่าเสียใจคือ งบประมาณสำหรับการเกษตรซึ่งเป็น "สายเลือด" ของประเทศนั้นรัฐบาลเจียกให้ต่ำกว่าหนึ่งในห้าของงบประมาณการทหาร (ซึ่งมีความจำเป็นน้อยกว่า) และเมื่อมีการจัดงบประมาณเพื่อให้องค์การกระทรวงเกษตรเป็นหน่วยงานที่ต้องรับมามากที่สุด

หลักฐานเท่าที่นักประวัติศาสตร์ใช้ประกอบการพิจารณาถึงความเกี่ยวข้องกับช่วงปี ๑๙๖๖-๑๙๖๗ ธีไปทางเดียวกันว่า พระปกเกล้าฯ ทรงอุทิศพระองค์ให้กับการแก้ปัญหาการเงินและอันที่มีผลในการสร้างภาพพจน์ที่สำคัญกับทางชาติด้วย นายวอเทอร์ โลว์ เจ้าหน้าที่ยุทธองกรณ์รายงานถึงนายแซมเบอร์เลนว่า "ทรงเป็นพระเจ้าอยู่หัวที่มีพระทัยมุ่งหมายจริงจังที่จะแก้ปัญหาการเงินเพื่อและความไม่รับผิดชอบของชนชอบสมัครเล่น" (รายงานวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๑๙๖๖)

สถานการณ์ทางเศรษฐกิจกระตือรือร้นในระยะสองสามปีต่อมา ความรายงานของรัฐบาลประจำปี ๑๙๖๕ ถ้าไม่มีอะไรที่เลวร้ายจริงเกี่ยวกับเศรษฐกิจเกิดขึ้น รัฐบาลสามารถอยู่ในฐานะที่ระบวาระหนี้รายสองล้านปอนด์สเตอร์ลิง (ดอลลาร์ ๘ เพอร์เซ็นต์) ได้ในปี ๑๙๖๖ และรายสามล้านปอนด์สเตอร์ลิง (ดอลลาร์ ๖ เพอร์เซ็นต์) ได้ในปี ๑๙๖๘ นั่นจึงกู้สองรายนี้รวมกันแล้วเท่ากับครึ่งหนึ่งของหนี้ภายนอกประเทศทั้งหมด

ระหว่างปี ๑๙๖๐/๖๑ เกิดสถานการณ์เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก ผลกระทบนั้นมีอยู่ทั่วไปถ้าเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน ประเทศสยามอยู่ในฐานะที่กลัว่มากเพราะเราไม่ใช่ว่าประเทศเมืองขึ้นของฝรั่ง อย่างไรก็ตาม, การที่ฝนแล้งและทำนาไม่ได้ข้าวในปี ๑๙๖๐ กับราคาข้าวและกะทู้ที่ตกต่ำอย่างกระชกกับดัชนีผลกระทบกระเทือนต่อชาวบ้านธรรมดาอย่างมาก ในเดือนกันยายน เมื่อ นายอี. แอล. ฮอลล์แพทช์ (E.L. Hall Patch) มารับหน้าที่ปรึกษาการคลังแทนเบอร์ ถูก มั่ง

ย้ายไปเป็นผู้ว่าการธนาคารชาติอีกปี ได้มีการกระจายจ่ายส่วนพระองค์ลงไปอีกชั้นหนึ่ง สถานการณ์
ยังไม่ดีขึ้น ในตอนปลายปีรัฐบาลจึงต้องเข้ามาตราการประทุษ ในเดือนพฤศจิกายน ๑๙๓๐
รัฐมนตรีคลังคือพระยามหิธร รายงานว่า งบประมาณกำลังจะเสียหุลอบ้างหนัก ในขณะเดียวกัน
ความขัดแย้งระหว่างพระองค์เจ้าวรเดชและกระทรวงการคลังเริ่มปรากฏอย่างแจ่มแจ้งในเรื่อง
การจัดสรรงบประมาณ

ในปี ๑๙๓๑ ความวุ่นวายอันเนื่องมาจากเศรษฐกิจตกต่ำยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้น
ในเดือนกุมภาพันธ์ รัฐบาลเพิ่มภาษีสินค้าเข้าประเภทหนึ่งเพื่อและไม่จำเป็นอีก เดือนหนึ่งถัดมา,
คณะรัฐมนตรีลงมติ ๘ ต่อ ๔ ให้ลดรายจ่ายรัฐบาลลง งบประมาณกลาโหมถูกตัดจาก ๑๒ ล้านบาท
เหลือเพียง ๘ ล้านบาท ทั้งนี้เป็นด้วยอิทธิพลของนายอี. แอด. ฮอดดแพทช์ ในท่ามกลางความ
สับสนนี้ความไม่ลงรอยกันระหว่างพระองค์เจ้าวรเดชกับกระทรวงการคลังยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น
วิกฤติการณ์นี้ดำเนินไปด้วยความเคร่งเครียดระหว่างวันที่ ๑๖ มีนาคมถึง ๒ มิถุนายน พระองค์เจ้า
วรเดช ประสงค์เพิ่มเงินเดือนให้นายทหาร ๓๒๕ คน ในจำนวนนี้ ๒๓๐ คนเป็นนายทหารที่ได้
เลื่อนยศ การเพิ่มเงินเดือนก็ไม่มีการแย้ง สำหรับที่เหลือ ๙๐ นั้นมีข้อยกเว้น การเพิ่มเงินเดือน
ในระหว่างที่สถานการณ์การเงินของประเทศไม่เอื้ออำนวยทำให้กระทรวงการคลังคัดค้านอย่างชนิด
หัวชนฝา กระทรวงการคลังของพระยามหิธรเอาหัวชนฝาไปไม่ตลอด เพราะในการประชุมวันที่
๒ มิถุนายน กระทรวงการคลังยอมเปิดทางให้พระองค์เจ้าวรเดช แต่ยืนยันว่าจะไม่ยอมผ่อนให้กับ
กระทรวงอื่นๆที่จะทำตาม อย่างไรก็ดี, เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคมยื่นหยัดให้ตัดการ
เพิ่มเงินเดือนเพื่อความยุติธรรม ผลสุดท้าย, เสียงส่วนใหญ่ของมجلسสนับสนุนข้อเสนอของกรมพระยา
คำวรวงษาฎาพให้ยกเลิกการเพิ่มเงินเดือนเมื่อบริษัททั้งหมด สำหรับเงินที่จ่ายเพิ่มไปแล้วก่อนได้
รับอนุมัติเป็นทางการนั้นไม่เรียกคืน

วันรุ่งขึ้นพระองค์เจ้าวรเดชขึ้นโผล่ออก

อันที่จริงพระองค์เจ้าวรเดช เป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นผู้น้อย แต่โด่งดังขึ้นมากอย่าง
รวดเร็วและไม่ค่อยกินเส้นกับเชื้อพระวงศ์ที่มีอาวุโสสูงกว่า เอกสารฝรั่งเศสเป็นนัยๆว่า คนที่ขัด
เส้นขัดสายพระองค์เจ้าวรเดชมากที่สุดในเวลานี้คือ พระองค์เจ้าบุรฉัตร ซึ่งแสดงท่าทีว่าจะขอ
ออกจากตำแหน่ง เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคมถ้าคณะรัฐมนตรียอมความขอของพระองค์เจ้า
วรเดช (Benjamin Batson note 28 p 229) เมื่อจำเป็นต้องเลือกเอาคนหนึ่ง
พระองค์เจ้าวรเดชจึงต้องเป็นฝ่ายออกไป

ผู้อ่านคงรู้จักพระองค์เจ้าวรเดชดีในฐานะผู้นำกบฏในนามของราชบัลลังก์ ในกลางปี
๑๙๓๒ เพื่อล้มอำนาจของคณะราษฎร แรงกลใจของพระองค์เจ้าวรเดชนั้นยากที่ใครจะเดาได้

นอกจากกำหนดหมายเอา สถานการณ์แวดล้อมเป็นไปในลักษณะที่บอกว่าพระองค์เจ้าวรเดชเป็นเชื้อพระวงศ์ที่มีความทะเยอทะยานส่วนหัวใหญ่หลวง และยังมีแผนการใด ในพระทัยที่พยายามขอเพิ่มเบี้ยหวัดทหาร ในยามที่บ้านเมืองยากจนท้องกึ่งก็คงเพราะต้องการสร้างอิทธิพลในกลุ่มทหาร เหตุผลที่ท่านเร่งงบประมาณทหารเสียสูงฉิวพุ่งอยู่แล้วไม่อาจจะเข้าทำหรือตั้งไมขึ้น

ท่านอาจวางแผนสร้างกำลังทหารให้เข้มแข็งเพื่อเตรียมรบกับจีน

ก็จีนกำลังรบกันเองอยู่ขว้างไป แล้วจีนยังโถมจึก: วรดิเบยมตะวันตกเลิกเสียจนลุกขึ้นเองไม่ไหวแล้วจีนยังคิดจะมารบกับไทยอีกไถ่ยังง อย่างไรก็ตาม, พระองค์เจ้าวรเดชได้สร้างประเพณีให้แก่วงการทหารไทยที่จะขอ งบประมาณสูงๆไว้ก่อนแล้วสร้างสถานการณ์ให้มันน่าหวาดกลัวไว้ ในขณะที่ต้องการจะสร้างอำนาจในหมู่ทหารและสร้างภาพพจน์ว่าเป็นคนรุ่นใหม่ที่มีจิตใจประชาธิปไตยแก่กล้าก็องถูกอับเปติจากสังคมของอภิชนการเมือง พระองค์เจ้าวรเดชกลายเป็นเป้าหมายของผู้ที่อยู่ในอำนาจว่าจะวางแผนล้มล้างรัฐบาลและสถาบันกษัตริย์ รัฐบาลจึงมองข้ามกลุ่มผู้ก่อการกำเริบไปเสีย

ความสลับซับซ้อนในเรื่องนโยบายการเงินนั้นหากจะนำมาพูดโดยละเอียดก็คงจะก่องเขียนหนังสือขึ้นมาเล่มหนึ่งโดยเฉพาะ ผู้เขียนบอกกล่าวเพียงเฉาๆ

ระหว่างที่มีปัญหาการเงินมาถึงขั้นวิกฤติแล้ว รัฐบาลต้องการเงินเพิ่มเติม นายฮอลด์แพทช์ได้เสนอโครงการเก็บภาษีที่ซับซ้อนโครงการหนึ่ง แต่ก็ไม่มีใครยอมรับเอาไปปฏิบัติ เหตุผลนั้นไม่มีอะไรมาก นอกจากว่าถ้าใช้ปฏิบัติเป็นนโยบายแล้วผู้ที่กระทบกระเทือนมากที่สุดก็คือผู้มีเชื้อพระวงศ์ ในเดือนเดียวกันคือเดือนสิงหาคม ๑๙๓๑ รัฐบาลมีมติให้ขายส่วนหนึ่งของเงินทุนสำรองเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า พอถึงวันที่ ๒๐ กันยายน ประเทศอังกฤษประกาศเลิกผูกค่าเงินปอนด์สเตอร์ลิงกับทอง ในวันรุ่งขึ้นในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี นายฮอลด์แพทช์ขึ้นกระถายมาเถียงว่า เงินบาทไทยก็องตกค่าติดกับกับเงินปอนด์อังกฤษและผูกค่าไว้กับทองตามเดิม ถ้าหากไม่ทำตามคำแนะนำ ผลที่ตามมากงไม่พ่นเงินเฟ้อและความคลุมเครือ รัฐบาลสยามรออยู่ทำไปอีกและเกิดลังเลเพราะว่าถ้าไม่ลดค่าเงินบาท ประเทศสยามจะขายข้าวไม่ได้เพราะราคาสูงกว่าข้างพม่า นายฮอลด์แพทช์ก็ยืนยันอีกว่า เราจะถองไม่ลดค่าเงินบาท ก่อนก่อนสิ้นปีภายในคณะรัฐมนตรี นโยบายการเงินการคลังกลายเป็นเรื่องสำคัญที่สุด วันที่ ๑๙ ธันวาคม นายฮอลด์แพทช์ถวายจดหมายฉบับและส่วนตัวแก่พระเจ้าอยู่หัว เสนอคำแนะนำว่ารัฐบาลควรจะต้องแก้ไขรายด่งไปอีก และหารายได้เพิ่มจากการเก็บภาษี โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากพวกถนน

ในวันที่ ๓ มกราคม ๑๙๓๒ พระองค์เจ้าบุรฉัตรเสนอรายงานของพระองค์แก่พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๗ พร้อมทั้งบันทึกความเห็นของที่ปรึกษาของกระทรวงพาณิชย์, นายอ. กริสเทียนเสน

(E. Christiansen) กับนายเรจินัลด์ เลอ เม (Reginald le May) เป็นการตอบคำถาม
ความเห็นของนายฮอลด์-แพทช์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องได้ตั้งราคาขายรัฐบาลลง ๕๐ เพอร์เซ็นต์
สิบวันต่อมา ๗ ที่ประชุมคณะอภิรัฐมนตรี พระปกเกล้าฯ ทรงขอความเห็น "อิสระ" จากบุคคลที่สาม
คือ นายเรมอนด์ สก็๊วเอนส์, พระยาอินทรมณเฑียร (F H Giles) และบุคคลอื่นๆ ในวันที่ ๑๕
มกราคม ทรงได้รับถวายความเห็น พระยาอินทรมณเฑียรมีความเห็นคล้ายตามพระเจ้าบรมวงศ์ฯ ส่วน
นายสก็๊วเอนส์เห็นด้วยกับข้อเสนอของกระทรวงการคลัง เมื่อพูดถึงโครงการหารายได้ พระยา
อินทรมณเฑียรแนะนำว่าควรเก็บภาษีเงินเคียนหรือภาษีรายได้ นายสก็๊วเอนส์บอกว่าควรเก็บภาษีการค้า
ซึ่งเขาเห็นว่า "ที่ไหนๆก็มีกันในโลก แต่ไม่มีใครเก็บภาษีการค้าในสยาม"

การเก็บภาษีเพิ่มเติมเห็นที่จะเป็นไปด้วยยาก เพราะในเดือนมกราคมที่วังในรัฐบาล
กำลังแก้ปัญหาเรื่องภาษี ก็เริ่มมีผู้ถามจากผู้คนในชนบทร้องขอให้รัฐบาลลดหย่อนภาษี หรือไม่ก็
ขอความช่วยเหลือเพื่อบรรเทาภาวะเดือดร้อนทางเศรษฐกิจ เพราะฉะนั้นแทนที่จะมีภาษี รัฐบาล
กลับโดนสถานการณ์บังคับให้ลดหย่อนภาษีที่ดินสำหรับชาวนาในเคียนกุ่มภาคพื้น

ข้อมูลที่ได้จากหลักฐานอังกฤษแสดงว่า พระเจ้าอยู่หัวทรงเชื่อในตรรกะของนาย
ฮอลด์-แพทช์อยู่ไม่น้อย แต่ไม่สามารถเอาชนะฝ่ายที่คัดค้านได้ พระองค์ทรงสั่งให้นายฮอลด์-แพทช์
เห็นว่า "ไม่ทรงมีอำนาจอะไรเลย เพราะกรมหลวงนครสวรรค์วรพินิตทรงเข้าข้างพระองค์เจ้า
บรมวงศ์ และยังอยู่ที่ระลาออกจากคณะอภิรัฐมนตรีด้วยอ้างรัฐบาลพิจารณาถ้อยคำร้ายจ้ายอย่างมหาพาร"

พระปกเกล้าฯ ทรงให้พระบรมราโชวาทแก่คณะนายทหารสองครั้งในวันที่ ๕ และปลาย
เดือนกุมภาพันธ์ ๑๙๒๒ ในการนี้ทรงชี้แจงถึงปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำและขอบเขตที่รัฐบาลสามารถกระทำ
เพื่อแก้ไขได้ แต่พอถึงเดือนถัดมาราคาข้าวในตลาดโลกยิ่งตกต่ำลงไปอีก ชาวนามากเป็นผู้เดือด
ร้อนที่สุด

ในการประชุมวันที่ ๑๐ มีนาคม, คณะรัฐมนตรีส่วนใหญ่จะประมาณรายได้ของรัฐไว้
๘๔ ล้านบาท ในวันที่รุ่งขึ้นนายฮอลด์-แพทช์ เสนอความเห็น ว่า รายได้สูงสุดที่เขาประมาณนั้นไม่เกิน
๖๔ ล้านบาท และคัดค้านการลดค่าเงินบาทจนกว่ารัฐบาลจะสามารถจะจัดงบประมาณเต็มลงตัวได้
นายฮอลด์-แพทช์รู้ว่ากำลังทำสงครามจิตวิทยากับอภิชนไทยทั้งปวง และเห็นว่าตัวเองกำลังแพ้
จึงยื่นใบลาออกเสียก่อนในวันที่ ๒๒ มีนาคม ก่อนครบกำหนดสัญญาจ้าง เมื่อที่ปรึกษาการคลังกระเด็น
ไป พระยาโกมลฤๅษณเฑียร, เสนาบดีกระทรวงการคลังก็ถูกขับเปิดไปด้วยในวันที่ ๗ เมษายน ตาม
มติของคณะอภิรัฐมนตรี เมื่อไม่ยอมถ้อยคำร้ายจ้ายรัฐบาลลง ทางออกก็คือการเก็บภาษีใหม่คือ
ภาษีเงินเคียนและภาษีอื่นๆให้ประชาชนเดือดร้อนยิ่งขึ้นไปอีก ครั้นถึงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม คณะ
รัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้ลดค่าเงินบาทลงและกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนไว้ ๑๑ บาทต่อ ๑ ปอนด์สเตอร์ลิง

จึงมีส่วนทำให้เราส่งข่าวออกนอกประเทศได้มากขึ้น

แม้ว่าการลดรายจ่ายของรัฐบาลสยามจะไม่รุนแรงอะไรเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ แต่ผลสะท้อนจากเศรษฐกิจตกต่ำนั้นกระทบกระเทือนทุกชีวิตในสังคมไทย โดยทั่วไปแล้วรายจ่ายส่วนพระองค์พระมหากษัตริย์โค่นล้มมากที่สุด กรมพระราชมัยจักรถูกยุบไปพร้อมกับสำนักงานราชเลขาธิการ ในด้านอื่นนั้น, หน่วยการปกครองมณฑลถูกลดจำนวนลง ข้าราชการก็ต้องออกหางานหรือไม่ก็เงิน เบี้ยหวัดเพิ่มเติม มีการลดจำนวนที่ปรึกษาทั้งไทยและต่างชาติที่ไม่จำเป็นลง

สภาพทางสังคมไทยในขณะนั้นไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากสมัยที่สิบสี่หรือสามสิบปีก่อน หน้าการ "ปฏิวัติ" มากนักแม้แต่ในหัวเมืองใหญ่ๆ อันนี้ไม่แปลกอะไรเพราะถ้ายึดถือรายงานของ หนังสือพิมพ์บางกอกไทมส์ (ภาษาอังกฤษ) ฉบับวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๑๙๓๐ ประเทศสยามมีถนนที่ได้รับการ ได้ที่ทั้งหมดเกือบ ๔๔ กิโลเมตร หนังสือพิมพ์ไทย "ใบไม้" ผู้มีอำนาจ(หมายถึงพระองค์เจ้าบรมวงศ์เธอ) ว่ามีงานอดิเรกคือการสร้างทางรถไฟ เงินงบประมาณสำหรับการคมนาคมเอาไปทุ่มให้กับการรถไฟ หมด ออย่างรถไฟก็ถาม, การวิพากษ์วิจารณ์ไม่มีเหตุผลมากนัก ในสมัยนั้นจะมีคนมีรถยนต์สักกี่คนน้อย ในเมื่อสังคมในต่างจังหวัดถูกตัดขาดจากเมืองหลวงเพราะการคมนาคมยังไม่สะดวกทำให้ได้รับ อิทธิพลความนึกคิดใหม่น้อย สำหรับในพระนคร ช่วงทศวรรษ ๑๙๓๐ และ ๑๙๔๐ มีความเปลี่ยนแปลง กำเนิดไปอย่างรวดเร็ว พอจะกล่าวได้ว่า พัฒนาการที่สำคัญมากคือ การแพร่หลายของหนังสือ รายวันและวารสาร หนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษมีสามฉบับคือ Bangkok Times, (ซึ่งได้รับเงินช่วยเหลือจากอังกฤษ) Bangkok Daily Mail (ซึ่งมีจำนวนจำกัด) มากที่สุด) กับ Siam Observer สำหรับหนังสือพิมพ์ไทยที่มีอิทธิพลค่อนข้างมากก่อนหน้านั้นคือ

ศรีกรุง และ หนังสือพิมพ์ไทย (ซึ่งอยู่ใต้ความควบคุมของรัฐบาล) หนังสือพิมพ์เหล่านี้มีส่วนช่วยให้ ความลึกกระจ่ายออกไปในหมู่ประชาชน และเป็นเวทีแสดงความคิดเห็นทางการเมืองสำหรับพวก ปัญญาชนหรืออภิชนกลุ่มใหม่ในสังคม คือพวกที่ได้รับการศึกษาสูงๆ

ในด้านการศึกษานั้น ผู้มีตระกูล, อภิสถิธิชนและชนชั้นที่มีเงินลงทุนหลายไปเรียนต่อ ก่อต่างประเทศ ตามรายงานเมื่อปี ๑๙๓๕ มีนักเรียนไทยในสหรัฐอเมริกา ๓๐๐ คน ในสหรัฐ อเมริกา ๔๘ คน และในฝรั่งเศส ๒๔ คน ในจำนวนนี้ส่วนหนึ่งเป็นนักเรียนทุนรัฐบาล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเปิดรับผู้หญิงเข้าเป็นนิสิตในปีการศึกษา ๑๙๓๕/๓๖ แต่โอกาสที่นักศึกษาหญิง จะไปเรียนต่อต่างประเทศมีน้อยมาก พวกนักเรียนนอกจึงเป็นอภิชนอีกกลุ่มหนึ่งที่ระมัดระวังมากที่จะไป ส่วนใหญ่ที่นักเรียนไทยในต่างประเทศได้รับอิทธิพลความคิดทางการเมืองแบบตะวันตก และเห็นจ่า ระบอบการปกครองที่เป็นอยู่ไม่เหมาะสมกับกาล นักเรียนไทยในฝรั่งเศสได้ชื่อว่าหัวรุนแรง และ ปารีศกลายเป็นที่พบปะสนทนาธรรมชาติทางการเมืองในระหว่างปิดเรียน นักเรียนบางส่วนมีความ

ทะเลาะเบาะแว้งต้องการ หักห้ามปรามว่า สมัยก่อนความคิดเรื่องประชาธิปไตยและสาธารณรัฐ และระบบรัฐสภาเป็นความคิดที่ทันสมัย พอๆกับความคิดเรื่องสังคมนิยมในปัจจุบัน บางคนที่ยังคงมีเรื่องส่วนตัวขัดแย้งกับผู้นักเรียนไทยที่ฝรั่งเศส ซึ่งเผชิญเป็นพวกวรรณะก็คิดโดยถือโอกาสเกลียดชังชนชั้นเจ้าไปเลยและไปแก้แค้นต่อรวมหัวกับลัทธิอำนาจราชการก็ได้อำนาจสำเร็จ

เพื่อให้ได้ภาพพจน์ของนักเรียนไทยในสมัยนั้นออกจากความจากส่วนที่มืดดำ (April 1930) มาถ่ายทอดให้ฟังกันสักครั้ง ผู้เขียนคนหนึ่งเขาเล่าว่า "อนาคตของประเทศสยาม ขึ้นอยู่ในมือของพวกสยามเก่าแก่ที่ พวก "สยามใหม่" อย่างเราที่อยู่เมืองนอกมองดูเหตุการณ์อย่างกังวลไม่ได้ ทั้งที่อยู่ในสวรรค์แห่งไวน์, นารี และเกมส์พนัน ที่พวกเราใช้เวลาทำงานให้หมดไป" ผู้เขียนนึกถึงสมัยสองปีก่อน ได้พบนักเรียนไทยคนหนึ่งซึ่งมีความผูกพันกับนักการทูตที่ออสเตรเลีย ในร้านอาหารไทยแห่งหนึ่ง ซึ่งเคยดูเขาที่มีความคิดรุนแรงบอกว่าตนเป็นมาร์กซิสต์คนหนึ่ง เขาเกลียดสถาบันกษัตริย์ เขาวิจารณ์รัฐบาล(ซึ่งเท่ากับวิจารณ์บิดาเขา) วันหนึ่งวันมิให้ทำอะไรเพราะบิดาเขามีเงินส่งให้ใช้เพื่อให้อยู่ในสวรรค์แห่ง "วิสกี้, นารี และเพอญ้อยกลับ" นักเรียนไทยสมัยนี้กับสมัยนั้นแสดงละครเรื่องเดียวกัน ฉากก็ฉากเดียวกัน เพียงแต่สมัยนี้จอกวิสกี้มาแล้วก็ดื่มได้เร็วกว่า เป็นขี้เมามากกว่าและไร้วาระที่รุนแรงกว่า

ถ้าผู้อ่านถึงแก่ให้ดูจะเห็นว่าผู้เขียนใช้คำว่า "ปฏิวัติ" ในเครื่องหมายสัญญาประกาศทุกอย่างคือ "การปฏิวัติ" ปี ๑๙๓๒ มิใช่เป็น "การปฏิวัติ" ในความหมายของการปฏิวัติที่แท้จริง แต่เป็นเพียงการรัฐประหารธรรมดา การปฏิวัตินั้น, แม้ว่าจะไม่ได้ใช้ในความหมายของพวกมาร์กซิสต์ ซึ่งเน้นถึงการปฏิวัติของชนชั้นที่ถูกกดขี่เพื่อโค่นล้มชนชั้นที่กดขี่ แต่ก็มีวามหมายถึงระบอบการทางการเมืองที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐาน และมีผลโดยตรงต่อการเปลี่ยนระบบทางการเมืองอีกด้วย

ในประเด็นที่เกี่ยวกับอุดมการณ์และจุดมุ่งหมายของผู้ก่อการกษัตริย์, พวกอดีต "หัวนอก" มีความกลัวๆเกี่ยวกับระบอบประชาธิปไตย บางคนอาจคิดไกลไปถึงระบอบสังคมนิยม และคอมมิวนิสต์ ดร. ธวัช มกรพงษ์ ได้ชี้ให้เห็นแล้วว่า พวกนี้โดยส่วนรวมขาดประสบการณ์ที่จะ "รักกันจริง" เพราะฉะนั้นจึงแตกเป็นฝ่ายง่ายหลังก่อการ มีการชิงดีชิงเด่นกัน หักหลังกันอย่างที่ไม่ปรากฏ พวก "หัวนอก" ไม่มีกำลังที่จะโค่นล้มรัฐบาล จึงต้องรวมหัวกับนายทหารระดับกลาง และชั้นผู้น้อยทำรัฐประหาร ผู้ก่อการและกษัตริย์ เป็นอาชญากรที่อ้างชื่อประชาชน พอๆกับกษัตริย์สมัยหลังๆเมื่อหาเหตุทำรัฐประหาร จุดประสงค์สำคัญสุดกันมึงหัวใจของคนกลุ่มนี้คือการกำจัดบรรดาเชิ้อพระวงศ์ผู้กุมอำนาจส่วนบนของระบบราชการ (Bureaucracy) อยู่ เป้าหมายที่ถูกเพ่งเล็งที่สุดคือ กรมหลวงนครสวรรค์วรพินิต ผู้มีอิทธิพลมากที่สุดในกลุ่มทหาร ถ้ากำจัดบรรดา

เมื่อพระวงศ์ได้พากันก็จะเข้าไปนอนอาบารแทนที่ ในเมื่อถูกประสงค์โดยอยู่ที่ความทะเยอทะยาน
ส่วนตัวของแต่ละคน จึงทำให้พวกนี้ล้มเลิกแผนเดิมที่จะปกครองประเทศอย่างไร พอรัฐประหาร
เสร็จ ถูกสั่งห้ามหมายให้ย้ายปรีดี พนมยงค์ ร่างโครงการเศรษฐกิจ กลุ่มหนึ่งจึงยอมรับไม่ได้

ประการที่สอง, การรัฐประหารปี ๑๙๓๒ ในทางทฤษฎีแล้วได้ยกเลิกระบอบ
สมบูรณาญาสิทธิราชย์ไปจากประวัติศาสตร์ไทย แต่ในทางปฏิบัติผู้เขียนได้ยกมากล่าวแล้วว่า พระ
มหากษัตริย์โดยเฉพาะพระปกเกล้าเจ้ามีอาจจะทรงปกครองสยามด้วยราชาภิสิทธิ์เพียงอย่างเดียว มี
องค์การหรือหน่วยงานราชการที่จะต้องให้คำปรึกษา ดังนั้นพวกโนบายส่วนใหญ่จึงมาจากเบื้องล่าง
ตัวอย่างที่เป็นประจักษ์พยานคือ ชตะที่ทรงพำนักอยู่ในสหรัฐอเมริกา พระปกเกล้าเจ้าทรงราชทาน
สัมภาน์แก่นักหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทม์ เมื่อเดือนเมษายน ๑๙๓๑ ว่าพระองค์มีแผนการที่จะจัดให้มีการ
เลือกตั้งในระบอบสยามโดยจะเริ่มเป็นลำดับไปจากระดับท้องถิ่นก่อน ความจริง, แม้กระทั่งก่อน
หน้านั้นพระเจ้าอยู่หัวก็มีพระทัยที่จะสละพระราชอำนาจยอมเป็นกษัตริย์ไว้รัฐธรรมนูญ แต่ความเห็น
และคำทัดทานของพระยาศรัยวิสารวาจา, นายสก็อต และสำคัญที่สุด กรมพระยาดำรงราชานุภาพ
ในเวลานั้นมากมามีส่วนทำให้พระองค์เปลี่ยนโครงการ ต่อมาเมื่อมีพระราชดำริที่จะพระราชทาน
รัฐธรรมนูญ เป็นส่วนหนึ่งของพิธีเฉลิมฉลองครบรอบร้อยห้าสิบปีของการก่อตั้งกรุงรัตนโกสินทร์ใน
วันที่ ๖ เมษายน ๑๙๓๒ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ก็ถวายความเห็นแนะนำว่ายังไม่ถึงเวลา

ประการที่สาม ผู้นำคณะราษฎรทั้งหลายกับแต่พันเอกพลพลตฤณเสนา, ประยูร
ภมรมนตรี, หลวงพิบูลสงคราม, ปรีดี พนมยงค์, เวง อภัยวงศ์, จนถึงพระยาทรงสุรเดช แอม
อ้างประชาชนไม่รู้วิธีไหนดีไหนอะไร เป็นผู้สนับสนุนและกล่าวหาว่ารัฐบาลมิได้ไ้มาตรการที่ได้ผล
ในการช่วยเหลือประชาชนผู้เดือดร้อนเมื่อเกิดเศรษฐกิจตกต่ำ ผู้นำคณะราษฎรไม่มีจิตใจของนัก
ปฏิวัติที่แท้จริงเพราะมิได้สร้างฐานของการปฏิวัติจากเบื้องล่างคือประชาชน ประชาชนส่วนใหญ่
อาจจะเฉยเมยเพราะไม่คิดว่าตัวเองมีส่วนได้ส่วนเสียอะไร สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือ หลังรัฐประหาร
ใหม่ๆพวกก่อการนอกจากจะ "ขาด" แล้วยังมีความรู้สึกว่าการกระทำของพวกเขาไม่ถูกต้อง
คลองธรรม และกล่าวว่ารัฐบาลต่างชาติจะไม่รับรอง จึงต้องชักชวนให้พระยามโนปกรณนิติธาดามาเป็น
นายกรัฐมนตรี เพราะเป็นบุคคลที่น่าเคารพนับถือ นอกจากนี้ยังต้องทำพิธีขอมาลาโทษจาก
พระเจ้าอยู่หัวอีก

คำถามที่เราควรถามตัวเองทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองคือ ใครเป็นผู้ได้
รับผลประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงนั้น "การปฏิวัติ" ปี ๑๙๓๒ มิได้นำผลประโยชน์ที่เป็นจับเป็นอัน
มาให้แก่ประชาชนส่วนใหญ่ คณะราษฎรเองไม่สามารถแก้ปัญหาระบบเศรษฐกิจได้อย่างเห็นภาพ
ทางการเมืองมิได้ตกมาถึงมือประชาชนอย่างแท้จริง ในการเลือกตั้งครั้งแรกของไทยปี ๑๙๓๓ มี

ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งมาลงคะแนนไม่ถึงสี่สิบเปอร์เซ็นต์ ลวดลายของคณะกรรมการเริ่มแสดงออกเป็นลำดับ สิ่งแรกที่ทำการห้ามบุคคลที่มีเชื้อพระวงศ์เล่นการเมืองหรือมีตำแหน่งในคณะรัฐมนตรีก่อนทำการกำຈັກพวกหัวเก่ากลุ่มพระยามโนปกรณนิติธาดา ที่ไม่ยอมเชื่อฟังนโยบายของกรมการราษฎร วิธีกำຈັກก็เดือนพฤษภาคมครั้งแรก ในวันที่ ๒๐ มิถุนายน พระยาพหลฯ กระทำรัฐประหารอีกครั้งแล้วขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีเสียเอง

ข้อสังเกตประการสุดท้ายคือ การที่คณะราษฎรขึ้นมาเมื่ออำนาจทางการเมืองนั้นต้องอาศัยพวกทหาร จึงเท่ากับช่วยให้ทหารมาเล่นการเมือง ทหารนั้นเล่นการเมืองไม่เก่งแต่เล่นเป็นเก่งจึงมีประเพณีการรัฐประหารล้มรัฐบาลที่ขัดผลประโยชน์บ่อยๆ

ประวัติศาสตร์นั้นไม่เล่าย่ำรอย และประวัติศาสตร์ไม่จำเป็นที่จะก่อให้เกิดบทเรียนที่ตรงไปตรงมากับผู้อ่าน แต่เราได้อุทธาหารอะไรบางอย่างจากเหตุการณ์ที่นำไปสู่และภายหลังการ "ปฏิวัติ" ปี ๑๙๓๒ สำหรับผู้เขียนเองคิดว่า กติเรื่องประชาธิปไตยมีประเพณีอยู่ในตะวันตก ถ้าเป็นต้นไม้ที่ใช้เวลาปลูกนานกว่าจะเจริญเติบโต จนตะวันตกและตะวันออกมีวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์, วัฒนธรรมประเพณี, และความเชื่อแตกต่างกันซึ่งมีส่วนทำให้จิตนิสัย (Mentality) ของคนทั้งสองฝ่ายแตกต่างกันไป ด้วย ระบอบประชาธิปไตยเหมาะสมกับจิตนิสัยของคนตะวันตก ถ้าจะสั่งสอนเข้ามาปลูกฝังในตะวันออกหรือในโลกที่สาม คนปลูกต้องมีใจอยากจะปลูกฝังจริงๆ คณะผู้ก่อการคณะราษฎรนำคนไม่ประชาธิปไตยมาให้คนไทยเห็น เสรีแล้วก็เป็นคนแรกที่เริ่มถกถึงกติกาทั้งเสียผู้มีอำนาจรุ่นหลังก็พยายามทำความเข้าใจมาจนถึงปานนี้ ๔๗ ปีแล้ว ต้นไม้ประชาธิปไตยก็ยังไม่โต, ยังไม่แข็งแรง

กติกากฎไม่ปลิวไสยของพวกคอมมิวนิสต์ในเกอณตุลาตบ หลังการปฏิวัติซึ่งกล่าวโจมตีพระมหากษัตริย์ และกล่าวหานายปรีท พนมยงค์ กับผู้นำคณะราษฎรว่า "เป็นนักปฏิวัติจอมปลอม" กับกล่าวหาว่า "แต่ก่อนคนไทยมีกษัตริย์ก็เอาเปรียบเพียงคนเดียว เกือบนี้ (ถึงแก่รัฐประหาร) คนกษัตริย์เพิ่มเป็นกษัตริย์ขึ้นไปอีก" เอกสารทั้งภาษาไทยและภาษาจีนยังโจมตีอีกว่า คณะราษฎรเป็นพวกกลุ่มพีและกชวไม่แตกต่างจากพวกเชื้อพระวงศ์ซึ่งกุมอำนาจในระบอบการเมืองเก่า

ปลูกต้นไม้ประชาธิปไตย ไม่รู้จักโตเสียที

จะให้ทำยังไ

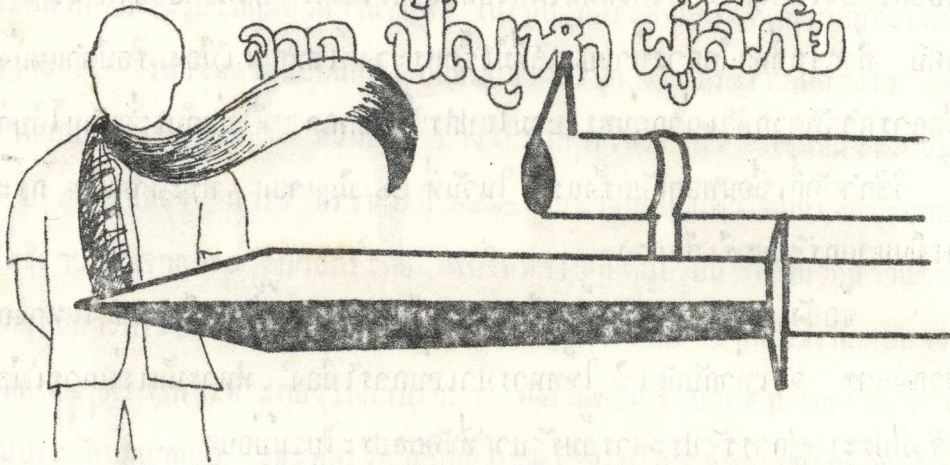
ปลูกต้นไม้สีแดง ?

วินัย พงศ์ศรีเพียร

Centre for South-East Asian Studies,
University of Hull

12/3/79

669 เงาหนึ่งของผลกระทบ จาก ปณฺหุค ผู้สํักย

เมื่อกลางเดือนพฤษภาคมที่เพิ่งผ่านมานี้ ประเทศไทยได้รับการกล่าวขวัญกันมากในประเทศอังกฤษ ทั้งนี้เนื่อง จากมีบทความหลายชิ้นในหนังสือพิมพ์ระดับประเทศของอังกฤษเกี่ยวกับการที่ไทย "ผลักดัน" ผู้สํักยชาว เขมรกลับเข้าสู่ดินแดนกัมพูชา ยิ่งไปกว่านั้นสถานีโทรทัศน์อิสระ (คือมิได้เป็นของรัฐบาล) ที่นํายังได้ออกรายการ TV Eyes เกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยท้าวความถึงรายการ TV Eyes ครั้งก่อนที่เมืองไทยรับผู้สํักยเขมรมาใหม่ชุดหนึ่ง และคราวนี้ผู้สํักยชุดนี้ได้ถูกผลักดันกลับไปแล้วเหลืออยู่ 2-3 คนซึ่งบังเอิญไม่อยู่ในค่ายตอนที่มีการขนตัวไปชายแดน ทั้งบทความต่างๆและรายการที่วีนํายามจะแสดงข้อเท็จจริง แต่ในขณะเดียวกันก็แฝงไปคํานัยให้อ่านและคิดได้ว่าเมืองไทยไร้มนุษยธรรม โดยการชี้ว่าพวกที่ถูกผลักดันกลับไปเหล่านั้นคงจะต้องประสบภัยต่างๆ (จากสงคราม การทารุณโหดร้าย และความอดอยากเป็นต้น) และโอกาสที่จะรอดชีวิตนั้นน้อยเต็มที หลังจากนั้นก็มีเพื่อนทั้งไทยและเทศถามไถ่วิพากษ์วิจารณ์เรื่องนี้กันอย่างกว้างขวาง ผู้เขียนเองก็ทั้งและคุ้ยคว้ามาหลายราย สนใจและพยายามติดตามข่าวนี้พอสมควร และได้พยายามมองปัญหาให้เป็นบทเรียนที่น่าจะได้จากเหตุการณ์นี้ แต่ทั้งนี้ผู้เขียนประมวลเหตุการณ์จากข้อมูลที่มีอยู่น้อยและอาจเข้าใจกลไกของระบบต่างๆผิดพลาดได้ สิ่งทีเขียนจึงอาจจะออกมาทำนองเพี้ยนก็ได้ ดังนั้นถ้ามีผู้อื่นเขียนมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องนี้ หรือเพิ่มเติมข้อมูลที่สำคัญๆให้ด้วยก็จะน้อมรับด้วยความขอบคุณ

เรื่องแรกที่จะต้องยอมรับกันคือ สิ่งทีบทความและรายการที่วิพากษ์ถึงนั้น เป็นเรื่องจริง (จะมีข้อเคมตกแต่งบ้างก็เป็นธรรมดาของ Journalists ละมั้ง) จุกใหญ่อยู่ที่ว่าไทยได้ผลักดันผู้ก่อการร้ายที่หนีเข้ามาให้กลับไปเผชิญกรรมที่มีอยู่ในประเทศของตนจริง ทั้งนี้เพราะจนบัดนี้ผู้เขียนยังไม่เคยเห็นคำปฏิเสธจากรัฐบาลไทยหรือตัวแทนเลย และเมื่อเรารู้ว่าชาวไทยในรอบ 10 วัน ประจำวันที่ 11 มิ.ย. 22 ยังได้ลงข่าวรวมท.มหาดไทยกล่าวว่า พวกนี้

เข้ามาแย่งอาหารการกินของประชาชนไทย และก็ไม่แน่ใจว่าจะเป็นผู้มีเจตนาดีต่อไทยทุกคนไป "ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องดำเนินการผลักดันผู้อพยพเหล่านี้ต่อไป" สำหรับเรื่องถูกหรือผิดนั้น ตามกฎหมายระหว่างประเทศแล้วผู้เขียนเชื่อว่า เรามีสิทธิเต็มที่ที่จะทำเช่นนั้น ทว่าตามความคิดของผู้เขียนแล้วจุดนี้ไม่สำคัญเท่ากับคำถามที่ว่าควรหรือไม่ควร ซึ่งผู้เขียน ขอทิ้งไว้ให้ผู้อ่านตอบกันเอาเอง

จากคำแถลงของรมต.มหาดไทยที่ว่า "รัฐบาลจำเป็นต้องดำเนินการผลักดันผู้อพยพออกไปจากประเทศ" (ข่าวไทย 11 มีย.22) เราคงพอจะตีความได้ว่ารัฐบาลไทยเห็นว่าไทยเราไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากนโยบายผลักดันขับ บัญหาที่ตามมาก็คือว่าเราควรจะทำอย่างไร จึงจะนิมนต์ที่สุกและให้มีผลกระทบในทางลบต่อประเทศเราน้อยที่สุด (ข่าวไทย 11 มีย.22 ได้ลงคำบรรยายในหัวข้อ "ทหารกับสถานการณ์ภายในประเทศ" ของรองเสนาธิการทหารไทยเมื่อวันที่ 24 พฤษภาคมนี้ ตอนหนึ่งว่า "ปัญหาที่เกิดขึ้นก็ถือได้ว่าเป็นปัญหาของไทย ประชาชนคนไทยเองไม่สามารถที่จะแก้ไขได้เพียงฝ่ายเดียว แต่โลกไม่พยายามรับกลับปรัปร้าไทย.....") ในแง่นี้ผู้เขียนเห็นว่าจากบทความและรายการทีวีที่กล่าวถึงข้างต้นนั้น ไทยเราจะไม่ได้อภิปรายการเป็นขั้นตอนที่เหมาะสมนัก

เมื่อตอนที่อ่านบทความและดูทีวีรายการนั้น ผู้เขียนเองค่อนข้างคล้อยตามไปด้วย เพราะผู้เขียนเองไม่เคยเห็นรัฐบาลไทยออกแถลงการณ์หรือประกาศเกี่ยวกับเรื่องนี้ จู่ๆก็ได้รับทราบจากสื่อมวลชนว่าไทยได้ผลักดันผู้ลี้ภัยกลับเข้าไปเสียแล้วและชะตากรรมของพวกนี้จะเป็นอย่างไรก็คงพอจะเดากันได้ การที่เสนาธิการทหารไทยมาพูด(ในภายหลัง)ว่า "โลกก็ไม่พยายามรับรู้อ และกลับปรัปร้าไทย " นั่นก็เป็นเรื่องจริงที่ควรจะต้องนำมาถกเถียง แต่ทำไมเราไม่คิดหาคำตอบ "กันไว้ดีกว่าแก้ " ตั้งแต่ตอนจะผลักดันแล้ว ตอนนั้นปัญหาอยู่ในมือของเรา เราทำก็คุ้มเสมอตัว (อาจได้รับความนิยมเย็บปากก็ได้) หรือมีผู้คนเห็นอกเห็นใจ แต่ถ้าเราทำไม่ถูกไม่ควรขึ้นมาใครๆก็คงต้องว่ากล่าวประณามเราเป็นธรรมดา

ผู้ที่สนใจต่อปัญหาเหล่านี้จริงๆจริงจึงยอมรับอยู่ว่า ไทยเรากลายเป็นหมิงหน้าไฟ เพราะต้องรับภาระหนักมากในปัญหาอินโดจีน คนพวกนี้ไม่จำเป็นต้องไปอธิบายเขาก็คงพอเข้าใจและเห็นใจการกระทำของไทยในครั้งนี้ แต่เราต้องไม่ลืมว่าผู้ไม่รู้นั้นมีมากมายกว่านี้เยอะ พวกนี้สนใจก็เรื่องที่เห็นข่าวใหญ่ การรับรู้ลี้ภัยจะเป็นธรรมดาสำหรับเขา (ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ด้วยน้อยมาก) แต่การผลักดันนี้ฟังดูแล้วก็ไม่ค่อยสมเหตุสมผลจริงๆเสียด้วย ตรงนี้ที่รัฐบาลยังมีได้ประกาศมาตรการการอย่างเป็นแบบแผน นอกจากจะบอกว่า"จะผลักดัน

ละ" แล้วแน่นอนที่สุดผลกระทบทางลบอย่างที่เกิดขึ้นนั้นจะต้องตามมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่
ผู้อาวุโสเหล่านี้ อย่างฉิวเฉียด

ถ้าก่อนหน้านี้หน่วยงานของรัฐบาลไทยที่มีหน้าที่เป็นปากเสียงของไทยในต่างประเทศ (คงจะเป็นกระทรวงการต่างประเทศ) ออกแถลงการณ์ให้รู้กันทั่วไปทำนองที่ว่า
ขณะนี้ประเทศไทยกำลังรับภาระหนักเกินตัว เกี่ยวกับผู้ลี้ภัย โดยเฉพาะที่หลังไหล เข้ามาจาก
กัมพูชา และโดยที่ใครๆก็ทราบว่าประเทศเราเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา (หรือค่อยพัฒนา)
มีทรัพยากรจำกัด มีประชากรค่อนข้างหนาแน่นรายได้ประชากรโดยเฉลี่ยต่ำ ทั้งมีปัญหาด้าน
ภายในประเทศทางเศรษฐกิจและการเมืองด้วย ฯลฯ ประเทศไทยได้พยายามช่วยเหลือ
พวกผู้ลี้ภัยน้อยลงที่แล้ว แต่ปัจจุบันนี้คิดว่าจะไม่สามารถต่อสู้กับเรื่องนี้ได้ต่อไป จึงจำเป็นต้อง
จะต้องผลักดันผู้ลี้ภัยที่จะเข้ามาหรือเข้ามาแล้ว (เจาะจงลงไปจำนวนเท่าไร หรือที่มาตั้งแต่
หลังวันที่เท่าไร) ให้กลับไปถิ่นฐานเดิมของตนเอง แต่ถึงกระนั้นประเทศไทยก็จะมีหน้าที่ที่จะรับ
พวกนี้ไว้ชั่วคราวถ้าประเทศอื่น (โดยเฉพาะประเทศอุตสาหกรรมที่ร่ำรวย ประเทศที่มี
พลเมืองน้อยและยังมีที่ติดกับทรัพยากรธรรมชาติมาก และประเทศที่เป็นตัวการกดดันการณ
กึ่งที่เป็นอยู่ในอินโดจีน) จะยอมรับแบ่งเบาภาระไป โดยยอมรับพวกนี้ไปประเทศตนภายใน
ระยะเวลาที่ตกลงกัน (อาจจะ 3 เดือน) และระหว่าง 3 เดือนนี้ไทยจะกันที่คืนให้เป็นค่าย
ที่พักชั่วคราว โดยประเทศอื่นหรือองค์การระหว่างประเทศจะต้องเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายและ
ดูแลทุกข์สุขของพวกนี้เอาเองเนื่องจากไทยไม่มีกำลังพอในเรื่องนี้ และอาจสรุปลงท้ายว่า
ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาไทยเราเคารพและเชิดชูความมีมนุษยธรรมเสมอ ถ้าสิ่งนี้ไม่เกินความ
สามารถที่จะให้ได้ ไทยเราจะปฏิบัติทำนอง"เคี้ยวแล้วยังอุมคอม"คงจะไม่ไหวแน่ ในเมื่อ
ไทยเสนอทางออกให้แล้ว ถ้าไทยยังจำต้องผลักดันผู้ลี้ภัยกลับไปเพราะประเทศอื่นไม่สนองตอบ
ประเทศอื่นๆก็จะมาว่าไทยไม่ได้ว่าไว้มนุษยธรรม ประเทศอื่นที่ร่ำรวยและที่ก่อเรื่องต่าง
หากที่มีภาระต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้ และควรถูกตราหน้าว่าไร้มนุษยธรรมมากกว่า แถลง
การณ์ทำนองนี้เป็นคำเตือนอย่างสุภาพ และในขณะเดียวกันก็จะโดนลงในดวงบวบทอภาพพจน์
ของไทย เพราะการผลักดันของไทยจะกลายเป็นการกระทำซึ่งเป็นผลมาจากการไม่ยอมรับดิ
ชอบ และการไร้มนุษยธรรมของประเทศอื่น

นอกจากนี้ ไทยเราอาจจะพยายามชี้แจงถึงผลเสียอันเกิดจากการมีผู้อพยพ
ลี้ภัยเข้ามามากๆ ที่มีต่อเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ (ซึ่งแต่ละคนมองไปได้ทางนา
อยู่ดี) เช่นอาจจะมีการบุกรุกปะปนเข้ามา หรืออย่างที่รองเสนาธิการทหารกล่าวอย่าง
ชัดเจนว่า "แทนที่จะเป็นการรุกคืบกำลังทหาร กลับเป็นการปล่อยคนมือเปล่าเข้ามา

ซึ่งเป็นการสร้างปัญหาหลายอย่าง ทั้งทางความมั่นคง เศรษฐกิจและสังคม" มีผู้เคยเสนอว่า ไทยควรจะต้องว่าประณามเวียคนามที่หาให้ผู้อยู่ลี้ภัยจากเวียคนาม ลาว และกัมพูชาทะเลาะไปยังประเทศอื่น ว่าไม่มีมนุษยธรรม ในแง่นี้ผู้เขียนเห็นว่ากรณีที่เรากล่าวว่าประเทศที่ไม่ยอมรับแบ่งเบาผู้พลัดถิ่นไปบ้างนั้นไร้มนุษยธรรม ก็เท่ากับเป็นการประณามประเทศที่ขับไล่หรือกักขังพวกนี้ทิ้งให้อยู่พอดกมาอยู่แล้วในครัว ซึ่งจะเป็นการประณามโดยนัยอย่างสุภาพ ไม่ตอ้งมาโต้ตอบต่อกันไปมาอีก อนุสนธิจากรายการทีวีที่กล่าวมาแล้วก่อนหน้านี้ที่นายอำเภอยุทธยาของไต้หวันได้พยายามชี้แจงว่าผู้ที่ขับไล่กลับไปเป็นผู้ที่เข้าเมืองลี้ภัยผิดกฎหมายและไม่ใช่อพยพที่ถูกต้อง ผู้เขียนเห็นว่าโดยกฎหมายก็ควรจะถูกต้องของทนายอำเภอ (ทั้งนี้ผู้เขียนเคยได้ฟังมาว่าถ้าเป็นผู้ลี้ภัยแล้ว ไทยเรามีข้อตกลงกับสหประชาชาติว่าจะต้องยอมรับหรืออะไรทำนองนั้น แต่ขอให้อ้างจริงและรายละเอียดเป็นอย่างไร ผู้เขียนก็ไม่ทราบได้) แต่มีใช้จุดสำคัญเพราะไม่ว่าเราผลักดันพวกไหนกลับไปเจอชะตากรรมอันโหดเหี้ยมเราก็ไม่ควรทำทั้งสิ้น

เราต้องกล้ายอมรับความจริงที่ว่า ไทยยอมให้กองทหารเขมรแดงของพลพรรคเขมรแดงผ่านชายแดนเขตไทย เพื่อวกกลับไปยังที่มั่นในเขตภูเขาทางตะวันตกเฉียงเหนือของกัมพูชา ถึงอย่างไรก็ดี สหประชาชาติก็ยังยอมรับนับถือรัฐบาลพลพรรคเขมรแดง ดังนั้นการกระทำเช่นนี้ของไทยจึงไม่น่าจะมีอะไรผิด นอกเสียจากว่าเราเกรงกลัวอำนาจของรัฐบาลเฮงสัมรินหรือของเวียคนาม แต่เรื่องนี้ผู้เขียนเห็น (และเชื่อว่าทางทหารไทยเองก็คิด) ว่ากองทหารพลพรรคเขมรแดงของไทยในแง่ที่ว่าถ้าเวียคนามจะโจมตีไทยอย่างที่กำลังกลัวกันว่าจะเป็นไปได้โดยมีประเทศอื่นๆ (คู่ค้าของรองเสนาธิการทหารไทย) แล้ว กองทัพพลพรรคเขมรแดงจะเป็นหนามยอกอกคอยตีแทงเวียคนามอยู่ด้วยนับว่าเป็นประโยชน์แก่การป้องกันประเทศของไทย ดังนั้นสถานการณ์เรื่องผู้ลี้ภัย ผู้ผ่านเข้าประเทศอย่างผิดกฎหมายจึงเป็นเรื่องที่อ่อนไหวมาก น่าจะได้รับการเอาใจใส่อย่างเต็มที่และปฏิบัติโดยบัวไม่ให้ช้ำและน้ำไม่ไหลริน หรือถ้าจะช้าหรือหนักอึ้งไปให้มากจนเกินจำเป็นนัก

แม้ว่าผู้เขียนจะยังไม่เคยได้เจอการแถลงข่าวหรือแจ้งสถานะของประเทศไทยต่อเรื่องนี้ทางสื่อมวลชนอังกฤษเลย ในเดือนมิถุนายนนี้ ชาวอินโดนีเซียจะเป็นมงคลต่อประเทศไทยก็ควรจะเยี่ยมลง ทั้งนี้ คงจะเนื่องจากอังกฤษเองก็ประสบปัญหาขึ้นเบาะ ๆ เกี่ยวกับเรื่องผู้ลี้ภัยบนเรือซิบองกา (SIBONGA) ที่เดินทางไปยังฮ่องกง และหลังจากถกเถียงกันอยู่นานในสภานิติบัญญัติอังกฤษก็ตกลงยอมรับผู้ลี้ภัยเรือนพันคนจากฮ่องกง เรื่องนี้สร้างความตื่นตัวต่อปัญหาผู้ลี้ภัยในสื่อมวลชนอังกฤษมาก น่าเสียดายที่ไทยเราไม่เคยฉวยโอกาสมีบทความหรือจดหมายทางการถึงสื่อมวลชนอังกฤษให้ตีพิมพ์เกี่ยวกับว่า แคนผู้ลี้ภัยพันคนอังกฤษ

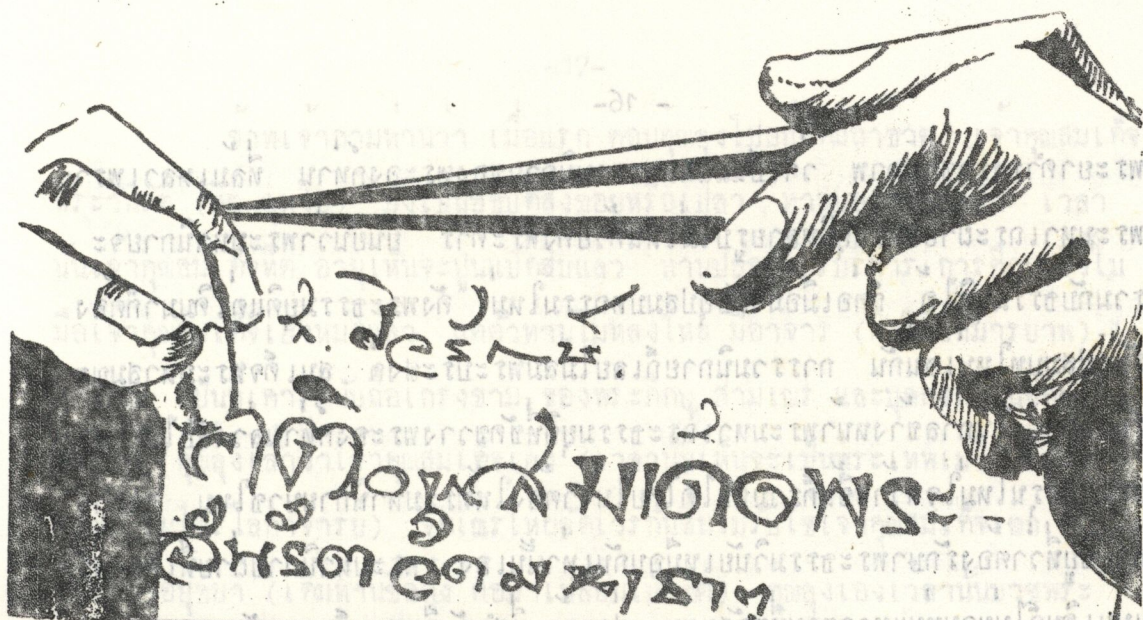
ยังวนเวียนขนาดนี้ แล้วไทยเราเจออย่างนี้เป็นหมื่น ๆ คนมาเป็นเวลานานทำไมจึงไม่ค่อยมีใคร
ได้คิดกันบ้าง..... เมื่อ 3-4 วันมานี้เอง มาเลเซียก็ออกประกาศว่าจะให้ผู้ลี้ภัยเวียดนามที่
มาทางเรือ ลอยเรือกลับออกไปสู่ท้องทะเล และใครแก่งท่าเรือลี้ภัยจะไม่ช่วยด้วย สิ่งนี้
(สมทบกับเรื่องเรือซิงก่า) ก็ทำให้สื่อมวลชนอังกฤษตีพิมพ์เรื่อง ไทย และยอมรับการกระทำอัน
เป็นขี้นคอนของมาเลเซียด้วย

อีกประเด็นหนึ่งที่ผู้เขียนอยากจะกล่าวถึงคือการที่ทั่วโลกจะประณามรัฐบาล
ประเทศในอินโดจีนที่ปล่อย/ผลักดันให้ผู้ลี้ภัยออกจากประเทศว่าเป็นต้นเหตุของปัญหาที่นั่นก็ถูกอยู่
แต่ถูกอย่างไม่ค่อยสมบูรณ์เต็มที่ ผู้เขียนไม่แน่ใจว่ารองเสนาธิการทหารหน่วยความลึกซึ่งกล่าว
ที่กล่าวว่า "ต่างประเทศที่ขอยกอ้างในความมีมนุษยธรรมควรที่จะต้องมาช่วยกันรับภาระไปบ้าง"
หรือไม่ ผู้เขียนเองคิดว่าท่านคงหมายถึงสหรัฐอเมริกาซึ่งนอกจากจะเอาคำว่า "สิทธิมนุษยชน"
และ "มนุษยธรรม" ไว้กล่าวประณามประเทศอื่นแล้ว น่าจะนำมาพิจารณาตนเองด้วย และยัง
ไปกว่านั้นน่าจะคิดว่าตนเองและฝรั่งเศสมีอะไรที่ก่อให้เกิดสงครามเวียดนามซึ่งถูกกระพือ
ออกไปจนเป็นสงครามอินโดจีนทั้งหมด และผลก็คือความปั่นป่วนในบริเวณนั้นในตอนนี้ กังนั้น
ทั้งสองประเทศนี้จะได้รับการประณามอย่างมากต่อเรื่องที่เกิดขึ้นในขณะนี้ ประเทศต่าง ๆ
น่าจะช่วยกันชี้ให้ประเทศทั้งสองรับผิดชอบ มารับภาระต่อเรื่องนี้ แต่ใครเล่าจะเอาถูก
กระพรวนไปผูกคอแมว

กล่าวโดยสรุปแล้ว ไทยเรามีสิทธิ์เต็มที่ที่จะผลักดันผู้ลี้ภัยกลับไปยังประเทศของตน
ที่สำคัญอยู่ที่ว่าเราควรจะมีปฏิบัติการให้เป็นขั้นตอนเป็นระเบียบและอย่างมีระบบ เราต้อง
พยายามยกปัญหาขึ้นมาให้ทันตัวกันในระดับระหว่างชาติ ต้องยอมรับว่าจะไรกำลังเกิดขึ้น
ถ้าเราไม่สามารถแก้ไขที่ต้นเหตุได้จริง ๆ แล้ว เราก็ต้องแก้ไขในสิ่งที่กำลังกระทบเรา
เราต้องไม่มาเล่นแง่ในทางกฎหมายหรือเล่นปากเล่นคำ แต่ทำไปตามที่เรารู้ว่าจำต้องทำ
เพื่อผลประโยชน์ของมนุษยชนและของชาติเท่าที่เราระทำได้ และอธิบายความจำเป็นนั้น ๆ อยู่
เสมอ กังนั้นเราควรจะต้องแจ้งให้โลกรู้ว่าภาระรับผิดชอบไม่น่าจะตกอยู่ที่เราโดยชี้ให้เห็น
เหตุผลของการกระทำของเราและการไม่ยอมรับภาระของผู้อื่นด้วย ในวงการเมืองระหว่าง
ชาติและในแง่ของสื่อมวลชนแล้ว การทำถูกอาจมีผลน้อยยิ่ง เมื่อเทียบกับการพยายามทำให้คน
เขาเห็นด้วยว่าสิ่งที่เราทำนั้นถูกต้องและสมควรด้วยเหตุผล

NOSMO KING

17 มิถุนายน ๒๕๒๒

เมื่อข้าพเจ้าแรกไปจังหวัดอุทัยธานีใน พ.ศ. 2507 นั้น ยังไม่มีสะพานข้ามไปถึง โทรกต้นก็ยังไม่ไปเจอชายชราคนหนึ่ง จึงคุยด้วย ตามวิธีที่ข้าพเจ้าชอบคนแก่ ใคร ๆ ก็รู้ว่าพระเถระที่โด่งดังมากที่ไปจากอุทัยคือ สมเด็จพระวันรัต (เฮง ขามจาวรี) อดีตเจ้าอาวาสวัดมหาธาตุ พิชายท่านก็เคยเป็นพระราชาคณะ เจ้าคณะจังหวัดนี้ ได้ทราบว่าเมื่อเจ้าคุณสมเด็จยังเป็นพระราชาคณะ เจ้าคณะมณฑลอุทัยนั้น ท่านเคยจัดการรับเสด็จพระมหาสมณะเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส ซึ่งเสด็จตรวจการคณะสงฆ์ มณฑลอุทัยมา นครสวรรค์ เจ้าคณะมณฑลมีกิจต้องติดตามไปในขบวนเสด็จ โดยชลมารคทุกแห่งหน พอถึงวันอุโบสถ ท่านก็ไปกราบทูลลา เพื่อแยกไปทำสังฆกรรมต่างหาก เพราะท่านเป็นพระมหานิกาย จะร่วมสังฆกรรมกับสมเด็จพระมหาสมณะและพระคณะธรรมยุติกนิกายก็ตามเสด็จ หาได้ไม่ แต่ปรากฏว่า สมเด็จพระมหาสมณะเจ้าตรัสชวนให้ท่านร่วมสังฆกรรมด้วย โดยถือเอาเรือพระที่นั่งเป็นอุทกทุกเขบ็ตี่มาสำเร็จสังฆกรรม ณ ลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง ในจังหวัดอุทัยธานีนั้นเอง เขาใจว่านี่จะเป็นครั้งแรก ที่พระมหานิกายได้เข้าร่วมลงอุโบสถสังฆกรรมกับพระธรรมยุติ (ส่วนอุปสมบทกรรมนั้น พระธรรมยุติเคยร่วมกับพระมหานิกายมาด่อนแล้ว หากให้อธิวว่าเป็นการบวชแบบมหานิกาย ถ้าจะบวชฝ่ายธรรมยุติ ต้องทำพิธีพิธีกรรมซ้ำอีกภายหลัง จำเพาะในคณะธรรมยุตินิกายเท่านั้น) ต่อมา ทราบว่า สมเด็จพระพุฒาจารย์ (นวม พุทฺธสโร) วัดทองนงการามอีกรูปหนึ่ง ซึ่งสมเด็จพระมหาสมณะเจ้าเคยตรัสชวนให้ร่วมลง โยสถด้วยที่วัดวารินเวศ ก็เหมือนแต่เมื่อยังเป็นพระธรรมราชาจารย์หรือพระมงคลเทพมุนี พระวัตรองคเล่าว่าเจ้าคุณสมเด็จท่านถือว่าเป็นเกียรติยศ พอกลับมาวัด ท่านก็ห่มแหวกอย่างธรรมยุติแต่นั้นมา พระวัตรมหาธาตุ ก็ห่มแหวกตามที่สมเด็จพระมหาสมณะตรัสชวนด้วยเช่นกัน สมเด็จพระมหาสมณะเคยตรัสความข้อนี เป็นอย่างความลับ กับสมเด็จพระกรม

พระยาคำรงราชานุภาพ ว่าเป็นแผนการรวมนิกายของพระองค์ท่าน ที่ล้มเหลวเพราะพระมหาเถระฝ่ายธรรมยุติกหลายรูปไม่เห็นด้วยดังพระคำวียืนยันว่าพระมหานิกายจะรวมกับธรรมยุติกได้ ก็ต่อเมื่อมารับอุปสมบทกรรมใหม่ ดังพระธรรมยุติกแต่เดิมมาก็ต้องรับอุปสมบทใหม่เช่นกัน การรวมนิกายก็เลยไม่สมพระประสงค์ สมเด็จพระมหาสมณะรับสั่งว่า ในกาลข้างหน้าพระมหาเถระธรรมยุติกที่ขัดขวางพระองค์ท่านลงลับไป พระธรรมยุติกรุ่นใหม่ใจกว้างขึ้นก็รวมกันได้โดยไม่ต้องให้พระมหานิกายบวชใหม่ ขอว่าคาถาอยู่ที่ว่าต้องรักษาพระธรรมวินัยเหมือนกันเท่านั้นเอง พระมหานิกายฝ่ายที่เคร่งครัดแบบเดิมก็ไม่ยอมหันเหวกตามทีศรัทธาชน ฝ่ายค้านที่สำคัญคือสมเด็จพระสังฆราช (แพ ติสสเทโว) วัดสุทัศน์และสมเด็จพระพุฒาจารย์ (ม.ร.ว. เจริญ อิศรางกูร) วัดระฆัง องค์หลังนี้เป็นพระญาติ (นับเป็นชั้นพี่) และเคยวิวาทกับสมเด็จพระมหาสมณะมาอย่างแรง จนสมเด็จพระยาคำรงฯ ต้องทรงไกล่เกลี่ย เติมเจ้าคุณสมเด็จองค์นี้เป็นเจ้าคณะมณฑลนครสวรรค์มาก่อน ท่านลาออกเพราะขัดกับสมเด็จพระมหาสมณะอยู่ด้วยมณฑลอยุธยา ก็สมเด็จพระสังฆราชเจ้ากรมหลวงวชิรญาณวงศ์ทรงบัญชาการมาก่อน ที่จะถอนมาประทานสมเด็จพระวันรัตวิมลาสาธุการ ถ้าพระองค์ท่านดำรงพระชนมายุยืนยาวต่อมา การรวมนิกายอาจจะสำเร็จก็ได้หรือไม่สำเร็จก็ได้ ใครจะไปรู้

โดยที่สมเด็จพระวันรัต ท่านเป็นชาวอุทัยไปไต่ถ้ำในกรุง ท่านจึงอุทิศทุนชาวเมืองให้พลอยเฟื่องตามท่านขึ้นไปด้วย ปรากฏว่าเปรียญวิมลาสาธุการหลัง มีไปจากอุทัยธานีและนครสวรรค์หลายท่านหลายคน ที่ निकออกเวลานี้ก็นายเกษม บุญศรี ซึ่งเคยเป็นพระราชาคณะที่พระศรีสมโพธิ และเป็นสังฆมนตรีด้วย แล้วทูลลาสิกขา พระออกมาเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ และได้เป็นประธานสภาผู้แทนราษฎรคราว 1 ด้วย ส่วนหลวงวิจิตรวาทการนั้น ไปจากอุทัยธานี บิดาภรรยาข้าพเจ้าก็ไปจากอุทัยธานี ไปเป็นเปรียญ 5 ประโยคอยู่วิมลาสาธุ แล้วเจ้าคุณสมเด็จส่งกลับมา จะเตรียมไว้ให้เป็นเจ้าคณะจังหวัด ท่านจึงชิงลาสิกขาบทเสีย ดึงคนที่ว่าก็ได้ว่ามีเจ้าคุณสมเด็จ โดยผ่านเจ้าคณะจังหวัด พี่ชายเจ้าคุณช่อสวต (เรียกกันว่าเจ้าคุณวัดพิชัย) แต่ดึงคนนี้แม่จะบวชอยู่หลายพรรษา แต่มิได้เป็นมหาบาเรียน ลึกออกมาจึงเรียกกันว่าลุงอาจารย์เพราะเชี่ยวชาญการท่องมน สอนการสวดมนต์ให้พระได้

ข้าพเจ้าถามท่านว่า เมื่อแรก ตอนคุณลุงไปอยู่วัดมหาธาตุ เจ้าคุณสมเด็จ
พระวันรัต (ทิต อุทัย) ยังเป็นอธิบดีสงฆ์หรือเปล่า ท่านบอกว่าท่านทัน เวลา
นั้นเจ้าคุณสมเด็จทิต อายุเห็นจะปุนแปดสิบแล้ว ท่านปล่อยการบริหาร การศึกษาไว้ใน
มือเจ้าคุณสมเด็จเองหมดแล้ว แต่ตัวท่านไม่หลงใหล มีอาจารย์ (คือกิริยามารยาท)
งดงาม เป็นที่เคารพนับถือเกรงขาม ของพระภิกษุ สามเณร และบุคคลภายนอกเป็น
อันมาก คุณลุงเล่าว่าเจ้าคุณสมเด็จเอง (เวลานั้นเห็นจะเป็นพระเทพเมธี หรือ
พระธรรมไตรโลกาจารย์) จัดเฒ่าให้ลัดเลาะกันขึ้นไปรับใช้เจ้าคุณสมเด็จเล่า ซึ่ง
เป็นชาวอยุธยา (เดิมท่านชื่อ กง ต่อมาเปลี่ยนเป็นทิต) คุณลุงเองเวลานั้นบวชพระ
แล้วเคยขึ้นไปกราบเรียนตามข้อของใจกับท่าน เล่าว่ากว่าท่านก็กลัว แต่โดยที่อยาก
รู้จึงกลั้นใจเข้าไปกราบงามสามที แล้วพนมมือถามท่านว่า ท่านมีหลักการอย่างไร
เป็นศีลธรรมประจำใจ ที่แม้จนอายุปุนนี้แล้ว ก็ยังมีเจ้าจารย์วัตร สถิตัมปชัญญะบริบูรณ์
ท่านไม่ตอบแต่กลับเปรยขึ้นว่า หมู่นี้เวลาพระคิระยัง หม่าหอนกันแปลกเหลือเกิน
มหาสงครามในยุโรปจะเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ สมเด็จพระมหาสมณะเจ้าประจักษ์ จะหาย
หรือไม่ก็ไม่รู้ ถ้าพระองค์ท่านเป็นอะไรไป การพระศาสนาจะกระทบกระเทือนเพียง
ใด ก็เหลือที่จะเดาได้ ลุงผู้นั้นนึกในใจว่าเจ้าคุณสมเด็จท่านคงจะไม่ได้ยินคำถาม
หรือท่านไม่ต้องการจะตอบ หรือท่านอาจจะเริ่มหลงแล้วก็ได้ แต่ที่ไหนได้อีกไม่นาน
ท่านก็หันมา แล้วพูดว่า ที่เขถามฉัน ว่าฉันมีกิจวัตรอันใด ที่ช่วยคำจุนใจ ให้ประ-
พฤติปฏิบัติพรหมจรรย์มาได้จนทุกวันนี้ฉันจะบอกให้ว่าฉันถือหลักสูตรอยู่ 3 ท่อง
ขึ้นใจอยู่เสมอ ถ้าอยู่คนเดียวแล้ว เป็นต้องท่องเอาไว้มองคอยหวนดอยหลังได้โดย
ตลอด ถ้ามีแขกมา ก็หยุดไว้ มีกิจจ้องต้องทำก็ทำ เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ เช่นหนังสือ
ตอบปัญหา ฯลฯ เมื่อหมดกิจแล้วท่องคำไว้ที่ไหน ก็ท่องต่อไปจากนั้น โดยรำลึกนึก
ตามข้อความนั้นไปตลอดเวลา สูตรทั้ง 3 นั้นคือ

1). พระภิกษุปาฏิโมกข์ ฉันเป็นพระอยู่ทุกวันนี้ เพราะอาศัยพระ-
ปาฏิโมกข์เป็นหลัก เดิมเป็นพระผู้น้อยแล้วใหญ่ขึ้นมาเป็นลำดับ จนนับได้ว่าเวลานี้
ฉันเป็นประมุขสงฆ์ของฝ่ายมหานิกาย ก็ว่าได้ ถ้าไม่ถือตามพระปาฏิโมกข์โดยเคร่ง
ครัด ฉันก็เป็นพระอลัชชี อยู่ในพรหมจรรย์ไม่ได้ ถึงอยู่ไปก็เป็นคนหลงโลก ฉะนั้น
ฉันจึงต้องท่องบทพระปาฏิโมกข์อยู่เสมอ เพื่อตรวจตราดูว่าใจทำอะไรดวงลึกลับวินัย
ไปบ้าง เมื่อรู้ว่าผิดพลาดข้อหนึ่งข้อใด จะได้ทรงจำไว้ นำเอาไปปลงอาบัติ ขอ
ยกโทษเสียจากสงฆ์ หรือเพื่อนสหธรรมิก เพื่อประพฤติกิเลสตนให้ถูกต้อง เพื่อความ

บริสุทธิบริบูรณ์ของความเป็นพระ พระเรา ถ้าหากขาดการสำรวมระวังในพระปาฏิโมกข์เสียแล้ว เป็นคนทาสดีกว่า เพราะเหตุฉะนั้น ฉันจึงต้องทอมนพระปาฏิโมกข์อยู่เป็นนิจ ไม่ใช่ว่าจะรอไว้ไปพึ่งตอนลงอุโบสถ ทำสังกรรม ประจำภิกษุเท่านั้น

2). มูลกัจจายน์ นี่ฉันก็ท่องประจำ ต่อจากพระปาฏิโมกข์ไป ทั้งนี้ก็เพราะฉันเรียนภาษามคธมาแบบเก่า อาศัยคัมภีร์นี้เป็นแบบ ที่รู้พระไตรปิฎกได้แตกฉาน ก็อาศัยคัมภีร์นี้ มหาเปรียญสมัยนี้มีมาก เขาไปถวายตัวเป็นลูกศิษย์สมเด็จพระมหาสมณะ เรียนบาลีไวยากรณ์แผนใหม่ขึ้นก็ เขาได้เป็นเปรียญ มีประโยชน์ ประชานสูง ก็จะถูกกว่าเจ้าคุณสมเด็จเป็นพระแบบเก่า ไม่มีภูมิรู้อะไรนัก ก็จักมาลงที่ฉัน มาถามปัญหาทางบาลีกับฉัน หรือเขาอาจจะมาถามโดยอ้อมก็ได้ ถ้าฉันไม่รู้อะไรหลักแม่ภาษาไว้ให้คล่องแคล่ว ตอบเขาไม่ได้ เขาก็จะว่าเจ้าคุณสมเด็จหลงแล้ว หรือความรู้เขาไม่ได้แล้ว ถ้าเขาเกิดความคิดขึ้นเช่นนี้ จะเป็นภัยแก่เขา เขาจะได้บาปเพราะการไม่เคารพผู้ใหญ่ ไม่เป็นไปโดยอธิปไตยธรรม จักเกิดความเสื่อมแก่พระผู้น้อย ฉันเกรงว่าจะเป็นตัวกอบาปให้แก่พระรุ่นใหม่ จึงต้องท่องสูตร แบบบทแห่งมคธภาษาไว้ ให้คล่อง เพื่อช่วยไม่ให้เขาเกิดความเสื่อมศรัทธา หรือคิดดูถูกดูแคลนขึ้นได้

3). มหาสติปัฏฐานสูตร นี่ฉันก็ท่องประจำ สลับกันกับสองสูตรที่กล่าวมานั้น เพราะเรามาบวชเพื่ออะไร ก็เพื่อจะทำตนให้พ้นทุกข์ พระมหาสติปัฏฐานสูตรนี้ พระศาสดาตรัสบอกว่าเป็นทางเอกทางเดียวที่จะช่วยให้เรารอดพ้นได้จากวัฏสงสาร ฉันจึงท่องบทพิจารณาตาม พิจารณากาย พิจารณาเวทนา พิจารณาจิต พิจารณาธรรม อยู่เป็นประจำ ทั้งนี้ก็เพื่อจะทำตนให้พ้นทุกข์ ตามพระบรมพุทโธวาทนั่นเอง ถึงแม้ฉันจะยังไม่ได้เป็นพระอริยบุคคล แต่ฉันก็พยายามตามนั้นอยู่ตลอดเวลา ยกถาวรราคาก็ดี อัครฐาน เพียงช่วยให้ฉันบริหารงานพระศาสนา เพื่อประโยชน์และความสุขของมหาชนเท่านั้น แต่ฉันก็ไม่ลืมที่จะทำหน้าที่อนุเคราะห์ตัวเองด้วยเช่นกัน

เพราะฉันยึดถือปฏิบัติดังว่ามานี้ อย่างสม่ำเสมอฉันเอง จนบัดนี้แล้ว ฉันจึงไม่หลงใหลโลกธรรมไม่อาจมาร่ำกรายฉันได้ ตามปกติ ความขี้ฉันไม่เคยได้บอกใคร แต่ฉันเธอมาถามจึงบอกให้ ขอให้เธอได้พิจารณาถูกแล้วกัน

คติที่ลุงผู้นี้ได้รับมาจากเจ้าคุณสมเด็จพระวันรัต ทิต อุทยมหาเถร ข้าพเจ้า
ไม่เคยเห็นใครเขียนไว้ที่ไหน ข้าพเจ้าเคยเขียนไว้ใน Visakha Puja
ของพุทธสมาคม เป็นภาษาอังกฤษมาแต่พ.ศ. 2507 มาแล้ว แต่ก็คงไม่รู้กันกว้าง
ขวางในหมู่คนไทย จึงนำมาเอาฝากไว้ ควบประการนี้

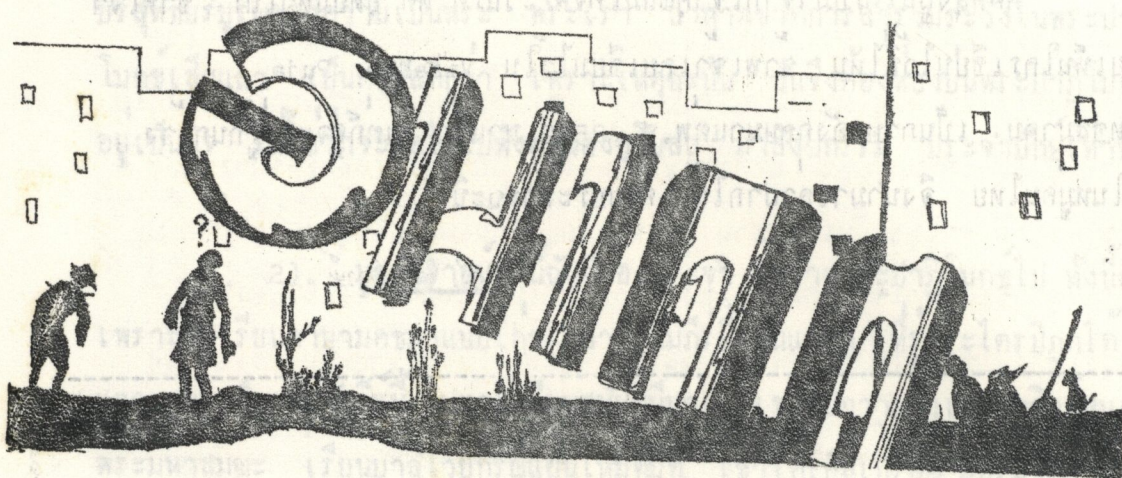
ด. วิจิตร

ชีวิตทางแดนสุกแสงนวลกลิ่น

หัวอกสะอื้น	เหงาใจไกลบ้าน
กมหนาจำทน	หักเขียนเรียนอาณ
ละความสำราญ	และสิ่งเย้ายวน
มุงมั่นหลักชัย	ตั้งจิตไม่หวั่นไหว
หนทางสำเร็จไสร	ไขกลิ่นกุหลาบหวด
กวางหนาเดินไป	นะแม่อำควน
นำตาไมครร	ไหลล้นพินใจ

3-5-79

ด.ด.

อนาคต

— สัจจิต วังษ์เทศ —

17.30 น. ของวันที่ 31 — — ผู้คนหลายฝ่าย เฝ้ารอชวักไขว่ภายในห้องส่งใหม่
ของสถานีโทรทัศน์ของ 1 เทปโฆษณาชุดสุดท้ายกำลังออกอากาศและออกเตือนให้เตรียมตัว
ตั้งรับพร้อมกับไฟสัญญาณสีแดงส่งประกายให้เตรียมพร้อม

"พร้อมแล้วไซ้ไหมครับคุณพิเภก" โฆษกของสถานีโทรทัศน์หันมาถามชายหนุ่ม
คงแก่เรียนซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ โดยมีกลองโทรทัศน์กำลังปรับโฟกัสอยู่ข้างหน้า "เหลือเวลาอีก
ประมาณ 3 นาที"

"พร้อมครับ" พิเภกผงกหัวรับ

"ฝ่ายซักถามที่มา เป็นประจำขยันละครับคุณสะอาค — พร้อมหรือยัง"

"พร้อมครับ" สะอาค — เจาหนาที่กำกับ เวทีบอก

"คุณพิเภกยังไม่เปลี่ยนใจนะครับ" โฆษกถามอีก

"ทุกสิ่งทุกอย่างคง เติม"

เจาหนาที่กำกับ เวทียกมือขึ้น เป็นสัญญาณให้ทุกคนในห้องส่งอยู่ในอาการปรกติ
เสียงพูดคุยที่จ่อแจอยู่ เมื่อครู่ เงียบสนิท สัญญาณการออกอากาศทั้งวานขึ้น ดวงไฟสีแดง เหนือ
กลอง เป็นประกาย โฆษกเพิ่งไปที่กลองตรงหน้าแล้วก้มหัวนึกหนึ่งพูดว่า

"สวัสดิ์ครับท่านผู้ชมทางบ้าน ขณะนี้เวลา 17 นาฬิกา กับอีก 34 นาทีพอดี
ใกล้จะถึงกำหนดเวลาที่พิเภกแถลงการณ์กับหนังสือพิมพ์มา เป็น เวลาอาทิตย์เศษว่า เวลา
18.00 น. วันนี้จะเกิดเหตุร้ายทั่วไป หรืออาจจะเรียกให้โกวาจะเกิดสาธารณภัยครั้งใหญ่

จะมีการ ลมตาย เกิดขึ้นจนนับไม่ถ้วน การคาดคะเนหรือการพยากรณ์ของคุณพิเภกนั้น นับว่า
สร้างความสนใจแก่ผู้สนใจติดตามทั่วประเทศ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของบ้าน เมือง กว ย วันนีทาง
สถานีโทรทัศน์ช่อง 1 จึงรับ เป็นหน้าที่ที่จะจัดให้มีการ พิสูจน์การคาดคะเน ของคุณพิเภก
เปรียบเสมือนการทำพนันกันนั้นละครับ ท่านผู้ชมทางบ้านก็คงพอทราบข่าวจากหนังสือพิมพ์ราย
วันที่รายงานข่าวแล้วว่าถ้าหากไม่มีเหตุการณ์อะไร เกิดขึ้นแล้ว คุณพิเภกยินดีที่จะตก เป็นผู้
ต้องหาขอทานล่อลวงประชาชน ซึ่งขณะนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจจากกองปราบสามยอดก็มารวมอยู่
ในห้องส่งนี้ถึง 10 ท่าน — — ตกลงกันตามนี้ใช่ไหมครับคุณพิเภก " โฆษกหันไปถาม
พิเภกซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ

"ครับ" พิเภกตอบอย่างหนักแน่นและเกร็งครึ้ม

"ผมจะเรียนให้ท่านผู้ชมทางบ้านทราบเสียก่อนที่เวลา 18.00 น. จะมาถึงว่า
นอกจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ 10 ท่านแล้ว เรายังเชิญประจักษ์พยาน เพื่อร่วมการสังเกตการณ์
ในวันนี้หลายท่านด้วยกัน ท่านต่างๆ เหล่านั้นก็นั่ง เป็นแถว เป็นแนวอยู่ในห้องส่งนี้แล้ว เป็นคน
ว่าผู้แทนจากสำนักนายกรัฐมนตรี ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนจากโรงพยาบาลต่างๆ
ในกรุงเทพฯ ผู้แทนหนังสือพิมพ์และวิทยุ นอกจากนี้ยังมีนายทหารชั้นผู้ใหญ่หลายท่านที่เฝ้ามอง
ความสนใจ ที่ข้ากเสียมมิได้ก็คือเครื่องรับวิทยุสำหรับฟังรายงาน ซึ่งทางกรมประชาสัมพันธ์
ส่งเจ้าหน้าที่มากำกับกว ย และผู้แทนจากหน่วยบรรเทาสาธารณภัย อนึ่งยังมีวิทยุของเจ้า
หน้าที่ตำรวจอยู่ข้างนอกอีกหลายคัน เหนือนี้ก็เห็นจะพอแล้วนะครับ — — ก่อนที่จะถึงกำหนดการ
คาดคะเน ผมขอเรียนถามคุณพิเภกสักนิดหนึ่งว่า คุณมีเหตุผลอย่างไรในการที่คุณได้แถลงการณ์
หาพนันขึ้นต่อวาระนี้ จะเกิดการ ลมตายกัน เป็น เปื่อ"

"ผมไม่ใช่นักโหราพยากรณ์ ผมไม่เคยรู้ เรื่อง เกี่ยวกับหมอลูกทั้งหลาย แต่ความ
จริงของสังคม และทางสังหรณ์บางประการที่ทำให้ผมเกิดความรู้สึกวิตกกังวลว่าสักวันหนึ่ง
เหตุการณ์อย่างกรณีพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศที่วังหลวงศรีอยุธยาจะเกิดขึ้น ทุกท่านคงจำกัน
ได้ไกว เพราะสิ่งแวคล่อมเป็นพิษ ทำให้เกิดโรคระบาด ผคนพลเมืองต้องล้มตายกันมากมาย
จนพระเจ้าอยู่หัวต้องทรงย้าย เมือง " พิเภก เหมอมองขึ้นบน เพดานห้องส่งที่เต็มไปด้วยกว ย
ไฟเป็นคัม "สังคมปัจจุบันกว้างขวางและซับซ้อนมากกว่าสังคมสมัยโน้น เพราะฉะนั้น เหตุ
การณ์ที่เกิดขึ้นก็จะรุนแรงกวาหลายเท่าตัว ตามทฤษฎีโบราณกล่าวว่าเมื่อมนุษย์ลนสังคมขึ้น
เมื่อใด ธรรมชาติจะสร้างไฟบรรลัยกัลป์มาล้างโลกครั้งหนึ่ง หรือมิฉะนั้นก็จะก่อให้เกิด
การ ลมตายกันครั้งหนึ่ง เพื่อให้มนุษย์ลดอัตราส่วนลงไปเพื่อความสมดุลย์ ผมไม่รู้จักทฤษฎี
อันนั้น และผมไม่สามารถพุดใจกระຈจางไค แต่ผมมีความเชื่ออย่างจริงใจว่าวันที่ธรรมชาติ
จะลงโทษมนุษย์นั้นมีแน่นอน และวันนั้นคือวันนี้ มนุษย์จะเสียใจในการกระทำของมนุษย์เอง
ที่สร้างสังคมขึ้นมา เพื่อเมียดเมียนกัน สังคมที่เต็มไปด้วยกว ยการ เอาจักเอาเปรียบ 'สังคมที่'

เอาแผนล่ประโยชน์ของคน เป็นใหญ่ ความเสื่อมโทรมทางศาสนบัญญัติก็เกิดขึ้น ศีลธรรม
ก็เลว และสิ่งเหล่านี้คือทฤษฎีที่กล่าวกันว่าสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ — — สามัญสำนึกของผมบอกว่
วันนี้ในเวลาหกโมง เป็นจะ เกิดสาธารณภัยขึ้นอย่างมหัศจรรย์ ซึ่งผมยังไม่เคยคาดฝันมาก่อน
ว่าจะเกิดขึ้นได้ ผมขอยืนยันว่าโรงพยาบาลทั่วประเทศจะต้องเตรียมพร้อมเพื่อรับสถาน
การณ์อันนี้ ช่วยไม่ได้ — ถ้าหากจะมีอะไรเกิดขึ้นแล้วโรงพยาบาลไม่สามารถจัดการได้
เพราะแม้แต่ตัวผมเองก็ไม่แน่ใจว่าจะได้รับผลจากสาธารณภัยอันนี้หรือไม่ คอยเหตุที่สังคม
ของเรายังไม่มีการคิดตรองว่าสิ่งแวดล้อมของเรา มันจะข่มขู่ในสังคมของเราได้
และอย่าลืมว่าตัวมนุษย์เองก็เป็นสิ่งแวดล้อมอัน เลวร้ายของตัวเอง และเพื่อนมนุษย์ในสังคม
ด้วยเช่นกัน"

"ขอบคุณครับคุณพิเภก... แหม—ขอบคุณนี้ — —" โฆษกกล่าวไม่ทันขาดคำเสียง
ออกสัญญาณก็ดังขึ้น นั้นหมายถึง เวลา 18.00 น. มาถึงแล้ว

ทั้งในห้องส่งและยานสำคัญๆใน เมืองหลวง เจียบสงบ ทุกคนใจระทึกว่าจะมี
อะไร เกิดขึ้น แต่ส่วนมากคงกระหึ่มในใจว่านายพิเภกออกจะเป็นโรคประสาท

พิเภกอยู่ในอาการปกติ นอกเสียจากนานๆจะไยยืนเสียจนหายใจ เขาไม่มี
สีหน้าที่จะแสดงว่าวิตกวิจารณ์อะไร

เจ้าหน้าที่รับส่งวิทยุของกรมประชาสัมพันธ์อัมเพลงอยู่ในคอ และกระดิกตีนไป
เรื่อย ๆ และอย่างง่วง ๆ

เวลาผ่านไปประมาณห้านาที เหตุการณ์สงบ เหมือนไม่มีอะไร เกิดขึ้น

18.09 นาที — — เสียงวิทยุรายงานเป็นครั้งแรก

"โรงพยาบาลสวนดอกได้รับผู้ป่วยพร้อมกัน 13 รายด้วยโรคเดียวกัน คือแถม
เป็นพิษ ขณะนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจส่งแถมไปหาแพทย์ที่โรงพยาบาลพิษณุแล้ว"

"หมู่ที่ เอามาทำแถมคง เป็นโรค หรือไม่ก็แถมยังไม่ได้ก็ ก็รีบเอากันเสีย
ก่อน — ท่านผู้ชมทางบ้านต้องระวัง เรื่องแถมหนอยนะครับ" โฆษกของสถานีโทรทัศน์ซึ่ง
ทำหน้าที่ เป็นพิธีกร คุยกับผู้ชมทางบ้านอย่างปกติ

พิเภกถอนหายใจและวิตกกังวลมากขึ้น

เสียงวิทยุรายงานเขามาอีกว่า

"โรงพยาบาลนครศรีธรรมราชรายงานว่าพบปลากะพง เป็นพิษ เพราะมีสาร
เคมีบางชนิดอยู่ใน เนื้อปลา และตอนนี้มีผู้ป่วยด้วยโรคนี้ 8 ราย เสียชีวิตทันที 5 รายแล้ว"

วิทยุจากกองบัญชาการตำรวจนครบาลที่ผ่านฟารายงานออกมาถึง สันว่า

"ขณะนี้การจราจรติดขัดมากที่สุดหลายจุดด้วยกัน — — สามย่าน สะพานควาย

กานตณฐ เปอรไฮเวย์ ลากพราว ราชปรารภ ประตูนํ้า ราชประสงค์ ลุมวิฑ สะพานพุทธ สะพานกรุงธน เจริญกรุง และเขาวราช — — ควันพีที่เขาวราชและเจริญกรุง ทัดใหญ่ โดยสารในรถเมล์ ร.ส.พ.สายทาเคียน ถนนตกเป็นลมไปแล้ว 56 ราย"

เสียงไซเรนจากรถวิฑที่จอดอยู่หน้าสถานีโทรทัศนังถึงกั้วานแทรกเข้ามาใน หองสง

"เกิดอะไรขึ้นหรือครับคุณเสอาค" ผู้ประกาศของสถานีหันไปถามเจ้าหน้าที่ กากั้ว เวที

ยังไม่ทันที่คณเสอาคจะตอบ เจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่ง เดินอย่าง เร่งร้อน เขามารายงานว่า

"เรือข้ามฟากที่ท่าพระจันทร์ ลมที่หน้าโรงพยาบาลศิริราช ผู้โดยสารตายทันที เพราะแม่น้ำเจ้าพระยา ถูกลมพัด เหนุนและ เนาะกะทันหัน ผู้โดยสารทุกคนทนแกลในน้ำไม่ได้"

ทุกคนในหองสงตกระลึงพริ้ง เพรค พิกะอยู่ในอาการสงบ และมีแวว เสร้าหมองมาก

"โรงพยาบาลเมืองนนทรายงานว่า เกิดมีผู้ป่วยประหลาด เพราะกินผักสด พบว่ายาฆ่าแมลงที่ติดมากับผักสดประเภทผักกาดขาว ถั่วฝักยาว ทำให้คนกินป่วยเป็นโรคมะเร็งในตับ และตายนับเป็นรายที่ 76 "

"แม่น้ำแมกลอง เป็นพิษทั้งสาย เพราะโรงงานอุตสาหกรรม 9 โรงปล่อยน้ำโสโครกลงแม่น้ำ ประชาชนชาวราชบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงครามและละแวกใกล้เคียง เกิดรอนมาก เพราะเกิดโรคระบาดร้ายแรง ตายแลว รอยกวาราย โรงพยาบาลไม่สามารถช่วยอะไรได้เลย"

เสียงวิฑรายงานไม่ขาดสาย เจ้าหน้าที่วิฑนั่งตะลึง อยู่ตรงนั้น

"ไม่มีใครสามารถช่วย เด็กและสุภาพสตรีได้ เพราะรับประทานไอศกรีมที่มี บักเตรียมาก ขณะนี้เสียชีวิตไปแล้ว 108 รายในชั่วเวลา 1 ชม."

"เกิดวันประหลาดปกคลุมทั่วไปในยานการจราจรติดขัด คนเดินถนนและที่ อยู่ในรถยนต์ทุกคนมีอาการวิง เวียนและเป็นลมล้มฟากฟุคบาท การจราจรติดขัดเพิ่มขึ้น เป็นทวีคูณ เพราะคนขับรถทุกคนไม่สามารถ มั้กับตัว เองได้ มีการตายการถกกันแลวไม่รู้ว่า มีกี่ราย เพราะตำรวจที่อยูในที่ เกิดเหตุ เป็นลมสลบคาถนนกันหมด"

"เกิดอุบัติเหตุใหญ่ — เฮลิคอปเตอร์บรรทุก เนื้อสัตว์จากทุ่งใหญ่ เมืองกาญจน ตกลงกลาง เมืองนครปฐม เกิดระเบิดทำให้มีประชาชนตายทันที 70 คน นอกนั้นถูกตีกแถวกลม

พิมพ์จำนวนไม่ได้อีก

"วันนี้เป็นวันสิ้นเดือนพฤษภาคม ร้านจำหน่ายสุรา คาเฟ่ที่เรียกคอฟฟี่ช็อป เต็มไปด้วยข้าราชการที่กำลังลงทอง โดยเฉพาะที่ดื่มสุราของโรงงานสุรานั้นถึงกับพบบุคาโต๊ะ เพราะต้องวางอย่างแรงในพื้นที้นึก เนื่องจากสุราไม่สะอาด"

"เกิดไฟเผาทุ่งริมถนนสายบางนา - ทรายทองบริเวณบางพลีจางปะกง วันหน้าปกคลุมไปหมดทั่วบริเวณ เจ้าหน้าที่ตำรวจพยายามจุดไฟให้สัญญาณ แครดเจ้าหน้าที่ตำรวจรถดับเพลิงชนกัน เป็นเพราะมองไม่เห็นกัน ขณะนี้มีการชนกันแล้วกว่าร้อยราย มีคนตายไม่ต่ำกว่าห้าราย คน เพราะส่วนใหญ่เป็นรถโดยสารชนกัน"

เสียงวิทยุรายงานอยู่ไม่ขาดระยะ

ทุกคนในห้องสงนังนิง และบางก็มีหยากน้ำตาเป็นทางยาว

พิภพนี้ โง่งเงน เหมือนคนกำลังควบคุมตัวเองไม่ได้

"เป็นอะไรหรือกับคุณพิภพ" โสภกประครองร่างในขณะที่ทุกคนเริ่มอดเวง

"น่าเย็นที่เจ้าหน้าที่เอาร่างให้เราก็นั่น เป็นน้ำประชาติที่มีสารเคมีเป็นพิษ

เจือปนมากเกินไป หรือไมเช่นนั้นน้ำในคลองประปาจะมีสารร้ายเจือปนอยู่ คนที่ดื่มน้ำนี้

จึงเปรียบเสมือนดื่มยาพิษ ผมกำลังจะแยะแล้วคุณไม่ต้องห่วง บอกทุกคนในห้องสงนังนิง

ตัวเองเถอะ - - เพราะนอกจากน้ำแล้ว วันจันทร์ที่สัปดาห์นั้นผสมกับคาบอมมอนออกไซด์

ในอากาศซึ่งนอกที่แทรกเข้ามา จะทำให้ทุกคนสิ้นสติในเร็ววัน ขอให้ทุกคนช่วยตัวเองได้

แล้ว"

พิมพ์ครั้งแรกในวารสารอนาคต

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 เมษายน - มิถุนายน 2516

ดอกไม้อยาก

ในทุ่งหญ้ากว้าง ดอกไม้งาม ทองฟ้าสว่างไสว แสงแดดอุ่น ๆ กระทบผิวกาย

- เกล็ดเล็กเลอะเรื่อย ๆ ไปตามทางเดินเล็ก ๆ
- ดอกไม้งามรอบตัว
- ทั้งหลากสี ทั้งหลากกลิ่น ทั้งหลากพันธุ์
- มองดอกแล้วดอกเล่า
- จากไกลตัวไปจนสุดสายตา

ความรู้สึกมีเพื่อนที่โอบกอดอยู่ คือ กิ่งก้านของดอกไม้ที่โค้งไปตามสายลม

ความอ่อนหวานของการสัมผัส คือ กลีบดอกไม้ที่เสียดสีกันอยู่

ความเร้าร้อน คือ แรงลมที่กรรโชกตั้งแต่รากจนถึงยอด

และเมื่อลมสงบ สรรพสิ่งก็หยุดนิ่งในความเงียบ

แต่ดอกไม้เอ๋ย

- เหตุใด เจ้าจึงรู้สึกว่ามีอิสระในการที่จะชูตัวรับแสงแดดในวันไหนตาม

ใจปรารถนา คือ การถูกทอดทิ้ง

- เหตุใด เจ้าจึงพอใจที่จะถูกตีตามท้ายเงา และ พายุของความหึงหวง

ด้วยความเชื่อว่า นั่นคือ การตีตามของความรัก

- เหตุใด เจ้าจึงรับผ่นเพียงหาเดียวในชีวิต และบอกว่า นี่คือ ความ

สัตย์ซื่อของเจ้าที่มีต่อท้องฟ้า

และความสัตย์ซื่อนั้นคืออะไร

ถ้าหาก

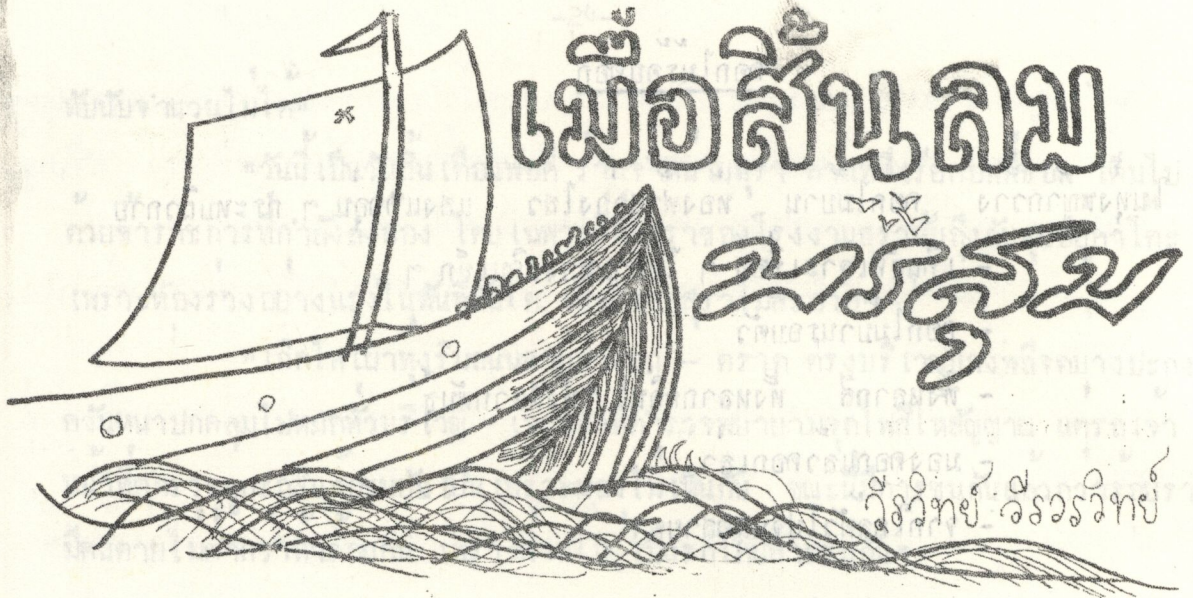
หัวใจ คือ อณูของอากาศที่เป็นอิสระ

ความคิด คือ ความไม่มีขอบเขตเท่าที่จะนึกถึง

ความรู้สึก คือ เลือดเนื้อที่ยังอุ่นด้วยชีวิต

ทำไม

ดอกไม้ร้อยดอกที่บานอยู่นั้น เพียงดอกเดียวจึงเป็นดอกไม้ที่คนได้

26/4/79

อุบัติเหตุที่ผู้ลี้ภัยชาวเวียดนามประมาณ 100 คนจมน้ำตายเพราะเรือล่ม ขณะถูกเรือตรวจฝั่งมาเลเซียลากจูงออกจากชายฝั่งนั้น ทำให้มีขอกล่าวหาว่า การกระทำของรัฐบาลมาเลเซียนั้นไร้มนุษยธรรม เวลาจากกระแสนี้จนถึงสิ้นปีเป็นเวลาที่สิ้นลม มรณะ ไทยและมาเลเซียคาดคะเนว่าจะมีผู้ลี้ภัยเวียดนามประมาณหนึ่งแสนคนที่จะแสวงหาที่พักพิงใหม่ และคนส่วนใหญ่ของพวกที่หนึ่งคือพิมพ์ตะวันตกโทษว่า boat people นี้ จะบุกมายังไทยและมาเลเซีย เพราะมองดูรอบๆ มานแล้วก็ไม่เห็นมีที่ไหนอีก รัฐบาลของทั้งสองประเทศตั้งนโยบายไว้เด็ดขาดว่าจะไม่รับผู้ลี้ภัยเพิ่ม ดังนั้นเรือของพวกที่จะมาใหม่จะถูกลากจูงออกจากชายฝั่ง นโยบายเช่นนี้ขัดกับหลักการของ the United Nation's High Commission for Refugees ซึ่งยืนยันว่าไทยและมาเลเซียมีข้อผูกมัดทางด้านศีลธรรมและมนุษยธรรมที่จะให้ที่พักพิงชั่วคราวแก่บุคคลที่ไร้แหล่งซุกหัวนอน บทความเรื่องนี้ตั้งใจที่จะแสดงให้เห็นว่า การโจมตีนโยบายของไทยและมาเลเซีย โดยอ้างถึงมนุษยธรรมนั้นฟังไม่ขึ้น และใครกันแน่ซึ่งไร้ซึ่งมนุษยธรรม

ก่อนอื่นจะต้องขอย้อนกล่าวถึงสาเหตุการอพยพของชาวเวียดนามซึ่งก็คือ การที่เวียดนามเหนือสามารถยึดเวียดนามใต้ได้สำเร็จรวมเวียดนามเป็นอันหนึ่งเดียวกัน แต่ไม่ไ้รวมจิตใจของประชาชนให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วย เพราะถ้ารวมได้จริง ๆ ก็คนไม่มีคนหลบหนีออกจากประเทศจนไปเรือสลอนไปทั้งทะเลจีน (คิดดูแล้ว ถ้าเวียดนามอยากให้อพยพผู้ลี้ภัยนี้อยู่ห่างจากระบบคอมมิวนิสต์ของตัวเอง ก็ควรจะแยกกันอยู่ตั้งแต่ตอน ไม่จำเป็นต้องฉีกเวียดนามใต้เข้ากับเวียดนามเหนือ และบังคับโดยปริยายให้พวกที่หนีไม่ไหวหนีออกมา เป็นภาระของประเทศเพื่อนบ้านและประเทศอื่นๆ)

เวียดนามอาจจะเห็นว่าเป็นการดีที่พวกซึ่งไม่มีใจรักไม่กับระบอบคอมมิวนิสต์นั้นหลบหนีออกไป แต่ที่แน่ ๆ ก็คือ ผู้ลี้ภัยนั้นไม่ได้ลี้ภัยเพราะเหตุผลทางการเมืองอย่างเดียว ต้องมีเหตุผลเรื่องปากเรื่องท้องเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เพราะเวียดนามประสบปัญหาน้ำท่วมและการเกษตรกรรมได้ผลไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยเนื่องจากการอพยพของพวกชาวจีนที่อยู่ในเวียดนามทางตอนเหนือ แล้วยังต้องมีสงครามกับจีนเสียอีก การอยู่การกินก็จำเป็นต้องจำกัดลง เพราะแรงงานที่จะใช้ในทุ่งนาและโรงงานต้องมาใช้ต่อสู้กับจีน เขมรแดง และแมวแทน สรุปได้ว่า เวียดนามไม่มีความสามารถที่จะทำให้ประชาชนของตนมีความสุข โดยเฉพาะในเวียดนามใต้ มีการอยู่กินในระดับที่เคยเป็นอยู่ ตอนที่ประเทศยังแยกเป็นเวียดนามเหนือและเวียดนามใต้ และความประสงค์ในการที่จะกวาดล้างหอกข้างแคร่ ทำให้รัฐบาลเวียดนามยอมปล่อยให้ประชาชนของตัวเองเป็นจำนวนไม่น้อยหนีออกไปสร้างอนาคตในประเทศอื่น ๆ รัฐบาลไม่รุ้เห็นเป็นใจแล้ว เป็นไปไม่ได้ว่าคนเป็นแสนจะทยอยหนีกันมาทุกวัน เพราะเวียดนามมีทั้งกองเรือและเครื่องบินที่ทันสมัย (อเมริกาทิ้งไว้ให้โดยไม่ตั้งใจ) พอที่จะสกัดกั้นขัดขวางได้ ดังนั้นในการปล่อยให้ประชาชนของตนแออัดกันเข้าไปในเรือ อันเล็ก ๆ ลงไปในทะเลที่ไม่มีความปราณี รัฐบาลเวียดนามควรจะได้รับการประณามว่าไร้มนุษยธรรม ผมไม่เห็นเหตุผลว่าทำไมไทยและมาเลเซียต้องมาเป็นนักบุญคอยรับบาปจากคนอื่น

เมืองไทยเป็นเมืองศาสนาพุทธ เราเข้าใจถึงค่านิยมมนุษยธรรม การให้บุคคลยากไร้พึ่งพิง แต่ในเวลาเดียวกันก็มีคำสอนว่าเมื่อช่วยจนเต็มความสามารถแล้วหรือไม่มีปัญญาจะช่วย ก็ควรทำให้เป็นอุเบกขา คือให้ออเสียว่าคงของใครก็เป็นเรื่องของบุญกรรมแต่ละบุคคล ประเทศเราไม่ใช่ประเทศร่ำรวย ทรัพยากรนั้นมีจริงในน้ำมีปลา ในนามีข้าว แต่คนก็เกิดเพิ่มมากขึ้นทุกวัน ๆ จนเรียกมองไปที่ไหนก็มีแต่คน และคนส่วนใหญ่ก็เป็นคนจน ดังนั้นจะรับคนต่างชาติเพิ่มขึ้นมาอีกก็จะเป็นภาระที่ใหญ่หลวง เพราะสังเกตจากสภาพความเป็นจริงแล้ว ผู้ลี้ภัยส่วนมากที่อาศัยเมืองไทยเป็นที่พักพิงชั่วคราวนั้นเป็นจำนวนน้อยที่มีโอกาสได้ไปอยู่ในประเทศในฝันของตนจริง เช่น อเมริกาหรือฝรั่งเศส การพักพิงจึงมีโอกาสนับเป็นการอยู่อย่างถาวรมากกว่าที่จะอยู่ชั่วคราวและเนื่องจากรัฐบาลไทยถือว่า พวกอพยพเข้ามาอยู่อย่างชั่วคราวเท่านั้น ดังนั้นจึงให้อยู่ในค่ายลี้ภัยซึ่งนับว่าแออัดมาก รอการถูกส่งไปอยู่ประเทศอื่นอย่างถาวร ทำไมประเทศซึ่งรวยกว่าและมีความสามารถที่จะรับผู้ลี้ภัยเข้าไปไคลหาปล่อยให้พวกเขามีชีวิตอยู่อย่างนาสมเพศ คืด ๆ อยู่แล้วประเทศเหล่านั้นก็ควรจะถูกประณามว่าไร้มนุษยธรรมมากกว่าเมืองไทยและมาเลเซียที่เหมือนจะถูกบังคับให้รับพวกลี้ภัยอยู่อย่างถาวร โดยทางอ้อม

จากการอ่านข่าวซึ่งพวกลี้ภัยให้สัมภาษณ์ โดยเฉพาะพวกลี้ภัยชาวเวียดนาม นั้น เขาต้องการจะไปตั้งหลักอย่างถาวรในฝรั่งเศสและอเมริกา อยากไปอยู่ฝรั่งเศส เพราะมีเพื่อนฝูงญาติพี่น้องอยู่ที่นั่น และฝรั่งเศสก็รับรองเวียดนามเป็นเวลานาน ตัว การใหญ่ที่ก่อให้เกิดเวียดนามเหนือและเวียดนามใต้ ฝรั่งเศสควรจะรับผิดชอบการ กระทำของตนเอง ถึงแม้ว่าจะเกิดขึ้นมานานแล้วมากขึ้น เพราะมีเหตุที่ต้องมีผล อเมริกาเป็นประเทศที่ทำให้สงครามยืดเยื้อ ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่ในเวียดนามใต้ขึ้น อยู่กับการใช้ชีวิตตามแบบตะวันตก ในระบบทุนนิยม เลื่อมใสไปในคุณค่าทางวัฒนธรรม ของอเมริกา คนเวียดนามใต้เห็นอเมริกาเป็นที่พึ่ง ถึงแม้จะถูกทอดทิ้งโดยรัฐบาลอเมริกา ที่ไม่รักษาสัญญา พวกที่ทำงานรับใช้อเมริกานั้นก็ถูกหมายหัวโดยรัฐบาลเวียดนาม เรียก ว่า อยู่เวียดนามอย่างไรก็ไม่วันเจริณขึ้นมาได้อีก พวกนี้หวังเป็นอย่างยิ่งว่า เขาจะ มีโอกาสไปตั้งรกรากในอเมริกา ประเทศที่เป็นมิตรของเขาเกือบ 20 ปี ถูกแล้วครับ พวกผู้ลี้ภัยส่วนใหญ่ผิดหวังเพราะอเมริกาและฝรั่งเศสไม่ได้รับคนเขาไปมากอย่างที่คิดไว้ ทำไมพวกตัวการใหญ่ทั้งหลายไม่ยอมรับผิดชอบให้เต็มที่ กลับให้ประเทศซึ่งไม่เกี่ยวข้อง เช่น ไทยและมาเลเซียรับทั้งภาระและค่าประมาณ

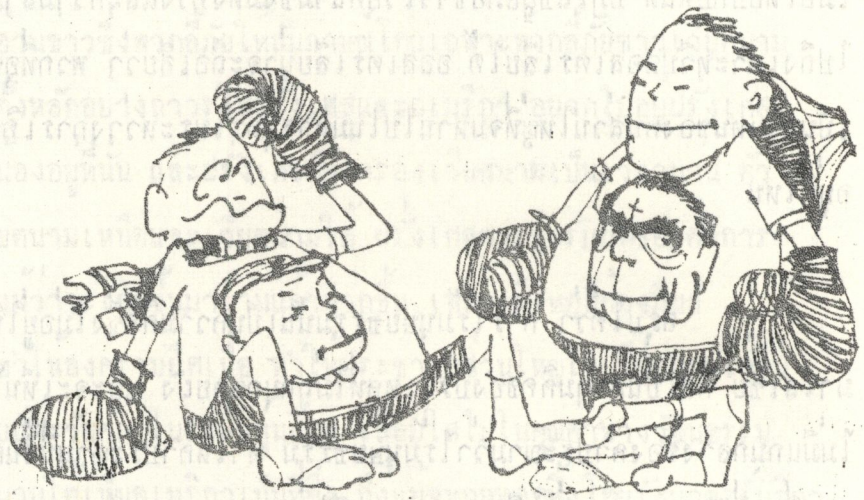
ข้อโต้เถียงที่สำคัญในการหักล้างคำประณาม "โรมันยธรรม" คือ สุภามิต ไทยที่ว่า ว่าแต่เขา อีเหนาเป็นเอง ทำไมไทยและมาเลเซียไม่มีสิทธิห้ามคนต่างดาว เข้าประเทศ โดยเฉพาะมาเลเซียถือว่าพวก boat people จากเวียดนามนั้นไม่ได้ เป็นพวกลี้ภัยเพราะรัฐบาลเวียดนามสมยอมให้ออกมา โคนวิธีที่เหมือนกับว่าจะตั้ง travel agency ในขณะที่ประเทศทางยุโรปและอเมริกามีนโยบายที่กว ดันให้คนต่างดาวเข้ามาอยู่ นี่ก็เห็นได้ชัด ๆ จากการที่เราชาวไทยประสบปัญหาในการ ขอวีซ่าหรือขออนุญาตอยู่ในประเทศ พวกประเทศเหล่านี้จะรู้ดีทุกอย่างบ้างถ้าเห็นกอง เรือผู้ลี้ภัยบุกชายฝั่งตัวเอง เช่น บุกพลขึ้นบกใน West Coast ของอเมริกาหรือ มองูกูล้าย Armada นอกชายฝั่ง Cornwall ของอังกฤษ ปรากฏว่า ประเทศ ทางตะวันตกโชคที่ที่อยู่ไกลจากเวียดนามมากจนพวก boat people บุกไม่ถึง (ไม่แนเหมือนกันถ้ารัฐบาลเวียดนามตัดสินใจที่จะขยายกิจการโดยซื้อเรือเดินสมุทร จะ ได้อพยพกันไ้เร็วขึ้นและไกลขึ้น) ทำไมไทยและมาเลเซียต้องรับทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา มาในเขตน่านน้ำของตน เพราะโชคร้ายที่เป็นประเทศที่ผู้ลี้ภัยมาถึงไ้ง่ายที่สุด ทำไม ออสเตรเลียประเทศซึ่งมีอาณาเขตกว้างขวางและร่ายวยพอสมควรและมีคนน้อยมาก

เมื่อเทียบกับพื้นที่ ปฏิเสธผู้ลี้ภัยชาวเวียดนามซึ่งมีทั้งคงและความสามารถข้ามมหาสมุทร
ไปถึงเกาะทวีปออสเตรเลียได้ ออสเตรเลียจะถือว่า พวกที่ถูกต้องไปถึงไหน
เป็นตัวแทนของคนส่วนใหญ่ที่จมนานไปในมหาสมุทรในระหว่างการเดินทาง มนุษยธรรม
อยู่ที่ไหน

สรุปได้ว่า การโรมนุษยธรรมนั้นเป็นความคิดซึ่งไม่อยู่ในฐานะของไทยและ
มาเลเซีย คือเป็นความคิดของประเทศที่ไม่ถูกคุกคาม และจะเห็นได้อีกอย่างหนึ่งว่า
ไม่มีแกนกลางของคำประณามว่าโรมนุษยธรรม ทำให้คำประณามนี้สิ้นคุณค่า เพราะรัฐ
บาลที่กดขี่ประชาชนมาหรือทารุณ บางที่ไม่ถูกประณาม หรือถูกประณามย่อย ๆ แต่ก็
อยู่รอดไปได้ ทำไมเขมรแดงถึงสังหารประชาชนเป็นล้านแต่ถูกประณามน้อยมาก ดังนั้น
คำวามนุษยธรรมนั้น เกิดขึ้นจากเหตุผลทางการเมืองของประเทศหรือบุคคลที่ใช้ ดังจะ
เห็นได้ว่า รัฐบาลคอมมิวนิสต์นั้นทำอะไรก็ได้จะไม่ถูกประณามว่าโรมนุษยธรรมโดยประ
เทศคอมมิวนิสต์อื่น ๆ ที่สนับสนุนตน เพราะถือว่าทำให้ความฝันเป็นจริง มีข้อยกเว้นตอน
ผลประโยชน์ของรัสเซียและจีนขัดกัน ผมจึงเห็นวาคำว่า "โรมนุษยธรรม" นั้นความ
หมายไม่แน่นอน เปลี่ยนไปตามทิศทางของลัทธิสมการการเมือง ไปถือสาหาความมากไม่ได้

คิดไปแล้วการไม่ยอมรับผู้ลี้ภัยเพิ่มขึ้นอีกจะเป็นผลดีแก่ผู้ลี้ภัยเองคือ ทำให้
โลกเห็นว่าผู้ลี้ภัยนั้นต้องถูกยอมรับให้อยู่อย่างถาวรไม่ในประเทศใดประเทศหนึ่งซึ่งมี
ความมั่งคั่งพอสมควร ไทยและมาเลเซียไม่มีปัญหาค่าจะเลี้ยงดูได้ โดยเฉพาะไทยยังมี
ปัญหาเกี่ยวกับชาวเวียดนามที่มอยู่เมืองไทยเป็นสิบปี พวกผู้ลี้ภัยนี้อาจจะก่อปัญหาที่หลังคือ
เป็นข้ออ้างของรัฐบาลเวียดนามในอนาคตที่อยากจะหาเรื่อง โดยกล่าวหาว่า ไทยข่ม
เหงชาวเวียดนามที่อยู่ในเมืองไทย ข้ออ้างเช่นนี้ Hitler ก็ใช้ในการบุก Poland
จีนก็ใช้เคยในข้ออ้างในการบุกเวียดนาม ผมคิดขึ้นมาเล่น ๆ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะไม่
เกิดขึ้นจริง ๆ

ถ้ารัฐบาลไทยและมาเลเซียห้ามผู้ลี้ภัยจากเวียดนามเข้ามาพักพิงอย่าง
เด็ดขาด แล้วสภาพของพวกที่รับเข้ามาอยู่แต่ก่อนไม่ดีขึ้นคือ ไม่มีประเทศไหนยื่นมือเข้า
มารับไปอยู่ควยอย่างถาวร ผมก็เห็นว่า สหประชาชาติควรจะประณามประเทศอื่น ๆ ที่
ที่เหลือในโลกว่า โรมนุษยธรรมเพราะเห็นแล้วว่า พวกผู้ลี้ภัยยากไร้แค่ไหนแต่ไม่มีคน
เหลียวแลเลย และควรจะประณามองค์การสหประชาชาติควยว่า ไม่มีความสามารถที่
จะห้ามมรดมสงครามที่เกิดขึ้นวันแล้ววันเล่า จริตที่มรดมสันแล้วในอาวไทย แต่
มรดมของความทุกข์ทรมานยังใหม่กระหน่ำอยู่ทุกสารทิศ

"คำถามที่เค็นซึกกรณีเงินใช้กำลังทหารเข้าปฏิบัติการในเวียดนาม ลัน มีชื่อว่าเวียดนามได้รับการลงโทษหรือไม่ แต่เป็นว่าเวียดนามได้รับการลงโทษด้วยความทรمانจากประสมการณ์นั้นหรือไม่"

การปฏิบัติการทางทหารของเวียดนามก็กัมพูชา แตกต่างกับการปฏิบัติการทางทหารของจีนที่มีต่อเวียดนาม ในลักษณะของวัตถุประสงค์ทางการเมืองและผลที่ติดตามมา รัฐบาลฮานอยมองคู่ปรับตนในพนมเปญในลักษณะที่ไม่อาจจะทนได้ ในเอกลักษณ์ของการเมืองและการผูกพันกับภายนอก นอกเหนือไปจากการถูกรบกวนบุกรุกใน "เศรษฐกิจแห่งใหม่" ที่คิดพรมแดนกัมพูชา เวียดนามประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนเอกลักษณ์และการผูกพันกับภายนอกของพนมเปญได้ และสามารถลงนามในสนธิสัญญาว่าด้วยสันติภาพ มิตรภาพและความร่วมมือร่วมกันกับรัฐบาลใหม่ นำโดย เฮง สัมริน ที่ตนจักทั้งขึ้น ได้ก่อนข้างรื้อมันเมื่อวันที่ 17 กพ 2522 สนธิสัญญานี้เองทำให้เวียดนามอ้างกับนานาชาติได้ถึงเหตุผลของการคงกำลังทหารตนไว้ในกัมพูชา

การได้ชัยชนะในเบื้องต้นของการเข้ายึดพนมเปญในวันที่ 7 มค 2522 ยังไม่สมบูรณ์แบบที่เกี่ยวเพราะเป็นการบุกด้วยกำลังยานพาหนะสนับสนุนด้วยกำลังทางอากาศตามแนวเส้นทางคมนาคมที่สำคัญ ทำให้สามารถยึดเมืองที่วางเปล่าได้ตลอด กำลังเหล่านี้ไม่ได้เข้าไปในส่วนที่อยู่รวมกันหนาแน่นของกำลังฝ่ายพลพท ซึ่งพยายามต่อสู้ต้านทานอย่างจำกัด "สงครามยึดเยื้อตามแนวยุทธวิธีของสงครามประชาชน" ทำให้กำลังเวียดนามที่กำลังบุกอยู่ประมาณแสนคนตกอยู่ในสภาพการณ์ที่ทุกคนปรารถนา จะหลีกเลี่ยง ทหารเวียดนามพบว่าตนตกอยู่ในสถานการณ์ต่อเนื่องกับกำลังต่อต้านอย่างเหนียวแน่นที่ปฏิบัติการเป็นหน่วยเล็กๆ ในภูมิภาคที่คุ้นเคยบนพื้นฐานเกี่ยวกับที่ใดมีประสบการณ์มาในระหว่างปี 2513-2518 เวียดนามสามารถยึดได้แต่เมืองไม่ได้เน้นไปในด้านผู้คน และกำลังเหล่านี้ต้องพึ่งการสนับสนุนจากการขนส่งโดยทางอากาศของเครื่องบินไซเวียต

สงครามกองโจรนี้ที่ท้าวจะดำเนินต่อไปตลอดฤดูฝน ยืงนานเข้าประเด็นการยึดครองและการครอบ
งำของศัตรูของประชาชนก็พวกร ก็ยิ่งเด่นชัดขึ้นจนจะบดบังความโหดร้ายทารุณของรัฐบาลพลพรรคได้
ในขณะนี้ รัฐบาลใหม่สาธารณรัฐประชาชนก็พวกรกำลังประสบปัญหาใหญ่หลวงทั้งทาง เศรษฐกิจและการ
จัดการบริหารประเทศคำถามที่เด่นชัดกรณีการปฏิบัติการแทรกแซงทางทหารของจีนในเวียดนามนั้น มิ
ใช่ว่า เวียดนามได้ถูกลงโทษหรือไม่ แต่เป็นว่าเวียดนามถูกลงโทษอย่างทรมาณจากประสบการณ์หรือ
เปล่า นั่นคือ การที่เวียดนามจะปล่อยมือที่จับยึดก็พวกรไว้ การปฏิบัติการของจีนทำให้เวียดนามจำเป็น
ต้องสูญเสียมากขึ้นเพื่อแลกกับสิ่งตอบแทนอันทำให้ได้มาซึ่งการมีความสัมพันธ์พิเศษกับเพื่อนบ้านเล็กๆ
ในอินโดจีน แต่อย่างไรก็ตามยังไม่เคยมีอะไรแสดงให้เห็นแม้แต่น้อยว่า รัฐบาลฮานอยจะยินดีที่จะ
ประนีประนอมในความคิดใฝ่ฝันที่มีมาช้านานในการจะเป็นเจ้าของอินโดจีน ตรงกันข้าม เวียดนาม
ได้ใช้ความพยายามทางทหารทุกวิถีทางที่จะบดขยี้ทำลายการต้านทานที่มีต่อรัฐบาลเองสัมริน ถึงแม้
จีนจะปฏิบัติการทางทหารกับเวียดนามมาแล้วก็ตาม อย่างไรก็ตามก็อาจจะมีข้อโต้แย้งว่าถึงแม้เวียดนาม
ถูกลงโทษโดยจีน แต่การปฏิบัติการทางทหารของจีนก็เป็นตัวอย่าง ' ได้อย่างดีของคำพังเพยที่ว่า
" วัชพาล่อมคอก "

ในส่วนของจีน รัฐบาลจีนเห็นว่ากรณีการบุกของตนเป็นการแสดงความเคารพตนเอง
และตอบสนองแนวความคิดตนที่เห็นว่า เวียดนามคือผู้ที่ชอบล่วงล้ำผู้อื่นโดยได้รับแรงศัลใจจาก
ภายนอก จีนจึงตั้งตนเองเป็นเสมือนผู้คุมเกมส์ในภูมิภาคที่คอยวางกฎให้เพื่อนบ้านตนไม่ละเมิด
การแทรกแซงโดยทางทหารอย่างจำกัดเพื่อลงโทษเวียดนามนั้น ไม่ได้หมายความว่าจีนต้องการ
ทำลายการคงอยู่ของรัฐบาลในฮานอย แต่ต้องการเนรมิตสภาพภูมิภาคทางการเมืองระหว่างความ
สัมพันธ์ของโซเวียตและเวียดนาม และเป็นการแสดงว่า จีนสามารถลงโทษเวียดนามได้ ถึง
แม้เวียดนามจะลงนามกับโซเวียตในสนธิสัญญามิตรภาพที่รวมมาตราว่าด้วยความร่วมมือในการคุ้ม
ครองความมั่นคงไว้อย่างชัดเจนแล้วก็ตาม ซึ่งในขณะเดียวกัน จีนก็อาจจะมีหวังด้วยว่า การ
กระทำของตนจะก่อให้เกิดความต้องการต้านกำลังทหารมากขึ้นตามชายแดน อาจทำให้การรวม
กำลังอย่างแข็งขันของเวียดนามในการควบคุมกับโซเวียตลง จีนอ้างเหตุการณ์ชายแดนมาเป็น
เหตุผลในการบุก แทะนายเค็ง เลี้ยวผิง รองนายกรัฐมนตรี. จีนกล่าวว่า จีนไม่เพียงแต่ต้องการสั่งสอน
บทเรียนแก่เวียดนามเท่านั้น แต่ต้องการลบล้างคำกล่าวที่ว่า ไม่มีใครเอาชนะเวียดนามได้

จีนและเวียดนามต่างฝ่ายต่างก็ยังไม่ได้รับรู้ถึงวัตถุประสงค์ทางการเมืองของกันทั้ง
หมด เนื่องจากกรณีก็พวกรยังเป็นประเด็นแห่งความสัมพันธ์อันซับซ้อน กับพิช่ายังคงเป็นรัฐแห่งความ
ขัดแย้งที่สำคัญ อย่างน้อยก็จนกระทั่งรูปลักษณะทางการเมืองจะคลี่คลายอย่างชัดเจน นั่นคือกอง
กำลังต้านทานของฝ่ายพลพรรคจะถูกบดขยี้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือรัฐบาลหุ่นจี้ทั้งโดยเวียดนามจะแตก

สลายและเจ้านายคนจำต้องถอนทหารออก ซึ่งเหตุการณ์อันแรกดูเหมือนจะมีท่าทีที่จะเป็นไปได้มากกว่า แต่ก็ยังไม่เห็นแนวทางว่าทางฝ่ายจีนจะหันมาคืนดีกับเวียดนามซึ่งเป็นใหญ่ในอินโดจีนในระยะอันใกล้นี้ได้ ผลที่ติดตามต่อมาคือการเข้าร่วมกันระหว่างเวียดนามกับโซเวียตจะส่งผลเป็นภาระทางเศรษฐกิจแก่มอสโคว์ที่จะสนับสนุนการเป็นเจ้าในอินโดจีนของเวียดนามเพื่อผลประโยชน์ในการคานอำนาจกับฝ่ายจีน

อาเซียนกับไทย

วิกฤติการณ์อินโดจีนนำปัญหาความจำเป็นสำคัญก่อนหลังอย่างใหญ่หลวงมาสู่สมาชิกในองค์การอาเซียน ประเด็นความขัดแย้งในองค์การระหว่างรัฐบาลนี้ เป็นเพียงการนำประเด็นของแต่ละประเทศมารวมกันเข้า ยิ่งกว่านั้นอาเซียนขาดยุทธวิธีร่วมในแง่ที่ว่า สมาชิกทั้งห้าไม่ได้ถูกผูกมัดร่วมกันโดยการข่มขู่จากภายนอก ดังนั้นการบุกรุกของเวียดนามในกัมพูชาไม่ได้ก่อให้เกิดความรู้สึกเหมือนกันในแต่ละประเทศ ถึงแม้ว่าจะมีความต้องการให้กัมพูชาเป็นประเทศเอกราชมากกว่าเป็นหุ่นของฮานอย ตัวอย่างเช่นรัฐบาลประธานาธิบดีสุฮาโตมองจีนเป็นแหล่งแห่งการข่มขู่จากภายนอกมากกว่าเวียดนาม ซึ่งความคิดนี้กลับตรงข้ามกับของฝ่ายไทย นสพ.อิสระของอินโดนีเซียฉบับหนึ่งถึงกับโต้แย้งว่า การที่เวียดนามมีกำลังทหารในกัมพูชาเป็นส่วนสำคัญต่อการรักษาเสถียรภาพในอินโดจีน " ในกรณีที่จะมีการแทรกแซงจากมหาอำนาจ "

การที่อาเซียนออกแถลงการณ์คัดค้านการแทรกแซง ทางทหารในกัมพูชาโดยไม่เอื้อชื่อประเทศ และการวิงวอนขอให้กำลังทหารต่างชาติถอนออกนั้น ต่อมาภายหลังจากที่จีนบุกรุกเวียดนามแล้วอาเซียนก็กล่าวซ้ำประเด็นนี้อีก ก่อให้เกิดความพอใจต่อบกั้งและความไม่พึงพอใจกับฮานอยอย่างยิ่ง ในกลางเดือนมีนาคม 2522 อาเซียน โดยการสนับสนุนจากกลุ่มไมล์ไก ฝ่ายโค เสนอญัตติที่ออกคณะมนตรีความมั่นคงแห่งองค์การสหประชาชาติ โดยวิงวอนให้ทหารต่างชาติทั้งหมดถอนออกจากดินแดนแห่งความขัดแย้ง จึงปรากฏว่าญัตตินี้ยังโดยสหภาพโซเวียต และก่อให้เกิดการตอบโต้ข่มขู่จากเวียดนามในเวลาต่อมา การขับไล่รัฐบาลเก่าของกัมพูชาออกโดยกำลังทหารของเวียดนามก่อให้เกิดการตกใจอย่างใหญ่หลวงมาสู่อาเซียนเพราะความมั่นคงของนายามวันกง นายกรัฐมนตรีเวียดนามที่ให้กับผู้นำอาเซียนในการเยือนของเขาเมื่อเดือนก.ย. ค.ศ. 2521 ว่าจะไม่มีการเข้าแทรกแซงในประเทศอื่นโดยเวียดนาม เหตุการณ์เวียดนามบุกรุกกัมพูชาจึงกลายเป็นการทรยศต่อคำพูดของนายกรัฐมนตรีเวียดนาม ทำให้ผู้นำอาเซียนที่ลงนามในสนธิสัญญามิตรภาพกับเวียดนามต้องใคร่ครวญ เป็นหนที่สอง

ถ้าประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนเลิกทำตัวไม่คอยคั่นกั้นในทางการทูตต่อการบุกรุก
ทางการทหารของเวียดนาม เพราะต้องการแสดงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับฐานะที่ต่อแหลม
ของไทยแล้ว การกระทำเช่นนี้ก็มีผลมาจากการทำตัวเป็นผู้ควบคุมเกมส์ในภูมิภาคนี้ของจีน
การที่สาเหตุหนึ่งที่จีนบุกเวียดนามมาจากการหาฐานให้ร้ายของเวียดนามที่มีต่อชาวจีนโพ้นทะเล
ทำให้ประเทศในอาเซียนตื่นตัวในกรณีเกี่ยวกับชาวจีนโพ้นทะเลในประเทศตน ซึ่งควบคุม
เศรษฐกิจในประเทศไว้ด้วย นอกจากนี้ การที่นายเติ้ง เสี่ยว ผิง ปฏิเสธการบอกเลิก
การสนับสนุนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่อขบวนการปฏิวัติในภูมิภาค ระหว่างการไปเยือนไทย
มาเลเซีย และสิงคโปร์ เมื่อปีที่แล้ว ประเทศในอาเซียนยังวิตกว่า ตนจะถูกดึงเข้าไปในกรณี
พิพาทจีน-โซเวียต ซึ่งมีรากกว้างกว่าที่กำลังค่อสู้กันอยู่ในอินโดจีน

ในบรรดารัฐต่าง ๆ ในอาเซียน ไทยเป็นประเทศที่มีปัญหาความมั่นคงมากที่สุด
เพราะที่ตั้งของประเทศ การที่พลพตถูกขับไล่ด้วยกำลังนั้นหมายความว่าถึงการจัดตั้งตัวกันชน
ระหว่างไทยกับศัตรูที่มีมาในประวัติศาสตร์ ในเหตุการณ์นี้ รัฐบาลไทยเผชิญกับท่าทีที่ไม่น่า
พิสมัย 2 ประการ ประการแรกคือไทยต้องการหลีกเลี่ยงคือการเข้าไปในวังเหอใด ๆ แห่ง
ความขัดแย้งทางทหารในกัมพูชา นอกจากความกระอักกระอ่วนใจที่รัฐบาลไทยได้รับจากคำ
กล่าวของนายเติ้ง เสี่ยว ผิงและเจ้านโรคมสีหนุที่ว่าไทยยินดีให้เป็นทางผ่านของอาวุธยุทโธปกรณ์
ไปสู่พวกของพลพตในกัมพูชาแล้ว ฮานอยและพนมเปญยังรู้สึกกังขาเกี่ยวกับคำประกาศของความเป็น
กลางและไม่แทรกแซงของไทย ประเทศไทยนี้ หากพิจารณาถึงสถานการณ์ในประเทศประกอบ
แล้ว ดูเหมือนจะเสี่ยงต่อการที่เวียดนามจะฉวยโอกาสใช้ประโยชน์จากการก่อการร้ายมากแห่ง
ในประเทศไทยในการตอบโต้ไทยที่สนับสนุนการส่งผ่านเสบียงอาวุธ รวมทั้งการยอมให้ทหาร
กัมพูชาของพลพตเข้ามาในดินแดนไทยเพื่อกลับไปกัมพูชาอีกครั้งหนึ่ง หากรัฐบาลไทยวิตก
หวาดกลัวในกรณีที่จะถูกผลักดันไปสู่ความขัดแย้งทางทหารด้านชายแดนตะวันออกกับกัมพูชาแล้ว
ก็คือไทยมีความรู้สึกกลัวในระยะยาวที่เกิดขึ้นจากอำนาจของเวียดนามที่จะรวมอินโดจีนไว้
คอมมิวนิสต์เวียดนามได้แสดงความตั้งใจอย่างแจ่มแจ้งว่าที่จะบรรลุเป้าหมายนี้ ถึงแม้จะต้องสูญเสีย
เสียอย่างมากก็ตาม เป็นไปได้ว่าภายในศตวรรษนี้ ลางแห่งอำนาจการครอบงำทางทหารของ
เวียดนามจะมีอยู่ตลอดแนวชายแดนตะวันออกของไทย ประเทศไทยอาจจะมีความสัมพันธ์กับ
เวียดนามเหมือนกับฟินแลนด์ที่มีความสัมพันธ์กับโซเวียตด้วยภาระหน้าที่ที่จะต้องพิจารณาเป็น
พิเศษในผลประโยชน์ของเพื่อนบ้านที่มีอำนาจมากกว่า จุคอ่อนภายในประเทศของไทย สืบ
เนื่องมาจากปัญหาทางเศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมซึ่งได้ปรากฏให้เห็นบางส่วนใน
เหตุการณ์ก่อการร้ายต่าง ๆ ทำให้รัฐบาลเสี่ยงที่จะได้รับแรงกดดันจากนอกประเทศอย่างยิ่ง
ประเทศไทยเป็นตัวอย่างที่ดีในบรรดารัฐทั้งหลายในอาเซียนที่ได้คอยเฝ้ามองเหตุการณ์

รูปแบบของอำนาจในอินโดจีน

เมื่อมองย้อนหลังแล้ว รัฐบาลจีนประสบความสำเร็จจากความจริงที่ว่ากองทัพตนได้ลงโทษแก่เวียตนาม โดยแลกกับการสูญเสียที่พอทนได้ และโซเวียตก็ไม่ได้พยายามจะปฏิบัติการโต้ตอบแต่อย่างใด กองทัพจีนเองก็สามารถถอนกำลังได้ในลักษณะที่ต้องการโดยไม่ประสบความลำบากจากฝ่ายเวียตนามนัก อย่างไรก็ตาม การลงโทษครั้งนี้ไม่ได้ทำให้ความตั้งใจของสถานอยู่ที่รักษารัฐะในอินโดจีนลดน้อยลง ตรงข้าม ทำให้รัฐบาลลาวแสดงท่าทีต่อต้านจีนโดยไม่ทำให้ความสัมพันธ์ที่กำลังพัฒนา กับไทยต้องเสียหาย และยังเป็นเหตุให้ลาวมีกำลังทหารในภูมิภาคด้วย

ในความเห็นของเวียตนามนั้น การทวงไวซึ่งฐานะพิเศษในอินโดจีนเป็นจุดใหญ่ในการมีความสัมพันธ์ในอนาคตกับรัฐต่าง ๆ ในอาเซียน ดังนั้น เวียตนามจะเข้ากับกลุ่มเหล่านี้ได้ทางการเมืองก็ต่อเมื่ออาเซียนรับรองผลที่ตามมาภายหลัง 8 มค. 2522 นั่นคือการจัดสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนกัมพูชาและการยอมรับสนธิสัญญาสันติภาพและมีบทบาทในวันที่ 18 กพ. 2522 ของเวียตนามจะต้องพร้อมใจกันรับรองรัฐบาลใหม่ในพมเปญ แต่ยังไม่อยู่ในสถานะนั้นเนื่องจากความมั่นใจและความถูกต้องตามทำนองคลองธรรม แต่เมื่อเวลามาถึง อาเซียนคงต้องมาอยู่ในสภาพที่ต้องถูกผลักดันเนื่องมาจากการสมมูลย์ทางอำนาจในอินโดจีน

สหภาพโซเวียตเองได้ผลประโยชน์ทางการเมืองจากวิกฤตการณ์อินโดจีนนี้ ความผูกพันทางทหารยังไม่ได้มีอย่างเต็มที่เนื่องมาจากการประจันหน้าระหว่างจีนกับเวียตนามยังไม่เคยเป็นแบบการต่อสู้อย่างเต็มที่ในสนามรบ อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติการทางทหารของจีนในเวียตนามนับเป็นครั้งแรกที่คืบคลานพันธมิตรของโซเวียตถูกรุกราน (นอกเสียจากโคโซเวียตรุกรานเอง) ในเหตุการณ์แบบนี้ เป็นหน้าที่ของโซเวียตที่จะจัดหาความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจและทหารอย่างเพียงพอแก่เวียตนามเพื่อแก้ปัญหาภายใน และรวบรวมกำลังในการครอบครองอินโดจีน สิ่งที่ต้องคอยคุกกันต่อไปคือ โซเวียตจะยอมสูญเสียเพียงใดเพื่อรักษานโยบายของลูกน้องตน อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์แบบเวียตนามพึ่งโซเวียตนี้ ทำให้โซเวียตสามารถเข้าไปใช้บริการทางกองทัพเรือปฏิบัติการในมหาสมุทรแปซิฟิกได้จากเมืองท่าของเวียตนาม

ในรูปแบบของอำนาจในอินโดจีนที่แท้จริงแล้ว อินโดจีนยังไม่สามารถอยู่ได้อย่างมีเสถียรภาพนับตั้งแต่ญี่ปุ่นบุกอาณานิคมต่าง ๆ เมื่อเกือบสี่สิบปีที่แล้วมา จุดสำคัญของการขาดเสถียรภาพนี้เนื่องมาจากการเกี่ยวโยงและผูกพันของความขัดแย้งทั้งภายในและภายนอกของการปฏิบัติการกลุ่มอำนาจในรัฐต่าง ๆ ในคาบสมุทรนี้ ในอนาคตอันใกล้นี้ ดูเหมือนเวียตนามจะมี

อิทธิพลในอินโดจีน ถ้าหากรัฐบาลในปักกิ่งจะไม่เตรียมการปฏิบัติการครั้งที่สองอีก ในเหตุการณ์แบบนี้ รัฐที่ไม่เป็นคอมมิวนิสต์ทั้งหลายในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะอยู่ในสภาพจนแค้นในแง่ของการงวงวยและช่วยตนเองไม่ได้ ถึงแม้ว่าวิธีการทางทหารจะสอดคล้องกันก็ตาม การสมคูลย์ของอำนาจอันใหม่ของเวียดนามโดยความช่วยเหลือจากโซเวียตคงไม่ทำให้อาเซียนพอใจ แต่อาเซียนก็ไม่มีสมรรถภาพและผลประโยชน์ร่วมกันในการพยายามจะฟื้นฟูสภาพเดิมที่มีก่อนเกิดเหตุและคงไม่มีแหล่งอำนาจภายนอกที่จะสามารถรักษาเหตุการณ์นี้ให้เป็นที่น่าพอใจของอาเซียนได้

เป็นที่น่าสังเกตว่า วิกฤตการณ์อินโดจีนนี้แทบจะไม่ได้กล่าวถึงบทบาทของสหรัฐอเมริกา ถึงแม้ประธานาธิบดีคาร์เตอร์ได้แสดงความมุ่งหมายของรัฐบาลอเมริกาในความผูกพันอย่างลึกซึ้งต่อไทยในคำแถลงกราช เสรีภาพ และความปลอดภัยก็ตาม สหรัฐอเมริกายังมีบทบาทที่น้อยมาก และสหรัฐอเมริกายังคงอยู่ในฐานะจะป้องกันการเกิดขึ้นใหม่ของรูปแบบใหม่ของอำนาจในอินโดจีนได้ ซึ่งครั้งหนึ่งสหรัฐายอมสูญเสียอย่างมากมาในการปฏิเสชนี้ ในระหว่างการเยือนสหรัฐอเมริกาเมื่อเดือนกพ.ปีนี้ของพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ ประธานาธิบดีคาร์เตอร์กล่าวซ้ำอีกครั้งถึงคามผูกพันของสหรัฐอเมริกาที่มีต่อไทยภายใต้สนธิสัญญาซีโต้ เดือนกย.2497 คงจะต้องรอกันต่อไปว่าในอนาคต ไทยจำเป็นต้องเรียกร้องความผูกพันนี้จากสหรัฐหรือไม่ สิ่งเหล่านี้ขึ้นอยู่กับระดับการโอนอ่อนผ่อนตามไปสู่รูปแบบของอำนาจในอินโดจีน รวมทั้งรูปแบบอำนาจนี้จะทำให้เกิดความพึงพอใจแก่ผู้มีผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดขึ้นหรือไม่

บทความภาษาอังกฤษเรื่อง "Postmortem on the Third Indochina War"

ของ Dr. Michael Leifer
and Political Science.

อาจารย์ London School of Economics
ตีพิมพ์ใน the World Today June 1979

กองบก. (พยายาม) ถอดความ

คำต๋อนบั้งในฤดูร้อน ริมแม่น้ำแม่กลอง

ตอนสอง สัมภาษณ์เสรา

โดย แทน สายลมโชย

กระแสน้ำในแม่น้ำแม่กลองไหลเอื่อย บรรยากาศในฤดูร้อนประเทศอังกฤษเพิ่งจะเริ่มพิสูจน์ตัวมันเองว่าสมที่จะไล่ชื่อวากุรอน ผู้คนใน "ชัย" ริมแม่น้ำแม่กลองเดินชวักไขว้ไปมา ส่วนมากเป็นจำพวกนักท่องเที่ยว ที่อุตสาหะเสียเงินเพื่อมาถูกที่ถูกเวลาบนเกาะเก่าๆนี้ ลมเย็นพัดมาเป็นระยะๆ

"ฮอ... คอยยังชั่วหน่อย โว้ย ไม่งั้นร้อนตาย" เพ่งหนุ่มจีนลูกทุ่งจากเยาวราช กอนหายใจพร้อมกับร่าเริงออกมาอย่างโล่งอก "เมื่อไหร่ไอ้พวกนั้นมันจะมาเสียที นัคดีโรสายทุกที" เพ่งหนุ่มจีนบนพื้พื้ต่อไป

"ผลว่า ค.ค.ค. ก็ยาวก็มานาจ.จ.จ. ใจเย็นๆหน่อยซี" หนุ่มแว่นหนา พูกระตุกกล่าวพลอยใจ ทั้งๆที่ตัวเองก็ใจร้อนพอดู

"ไม่ใช่อะไรหรอกถูกต๋อนหรือเบียร์ร่อไว้ให้ เพราะกมันแน่น เกี้ยวเบียร์มันจะหายเย็นเสียก่อน" เพ่งหนุ่มจีนพูดยิ้มๆ

"น...น...นั่นใจมากันแล้ว" หนุ่มแว่นหนาพูกระตุก กล่าวอย่างระล่ำระลักเหมือนอ ย่างกับกลัวใครจะแย่งพูด

รอกึงกันยาวจอกหรือ "ริมๆปาทหนา"ชัย" พร้อมกับ เสียงแสงแก้วหูดังลอคออกมาจากในรถ

"ตาย ตาย โทษที รอกึงนานไหม รดคิจังเอย ร้อนกร้อน" พร้อมกับเจ้าของเสียงโผล่ออกมา ปิดประตูดังปังใหญ่ "เบื้อจะแะอยู่แล้วพวกนี้ซักรดยังงักไม่รู้ เกี้ยวแรงชายแรงขวาใหญ่ไปหมด ฉั้นจะพูดยกก็ไม่มีใครยอมัง หาวาหนวกหู" สาวเจ้าเพลินบนเสียงดังขึ้นไปอีกในขณะที่หยอนกันลงนั่งบนเก้าอี้

"ก็หนวกหูจริงๆนี่หว่า เสียงเธอพูดยในรถมันเหมือนกับว่าในหอแม่ชี โคตรจะกัมปนาทเลย" หนุ่มพุงเบียร์บนอุบอิบ เดินมาพร้อมกับไอ้คู่แฝดซึ่งเดินจูงมือกันมาไม่พูดพรา

ทำเพลง ยกเก้าอี้มานั่งไถ่ตั้งหน้าตั้งตาคิม เบียร์ที่เพิ่งดื่มเงินถูกขูดจากเขาวราชข้อเตรียมไว้ทันที หนุมพุงเบียร์ก็ไมยอมน้อยหน้ายกแก้ว "โพนท์" ขึ้นมาดื่มอีก อัก สลับด้วยการหายใจกับคำว่า "ยอค ยอค ยอค" เปิดโอกาสให้สาวลำเพ็ญแสดงฝีปากเป็นเกียรติกับพวกนักท่องเที่ยงที่หันมาดงกับเสียงกัมปนาทของเธอ

"นี่ๆๆๆ พอสอบเสร็จจึกดื่มให้เลยนะ หองยังว่างเอียวก็เมาหรงก เมาแล้วใครจะลำบาก ถ้าไม่โชฉันละก็"

"ถ้าเธอไม่หยุดพูดเสียบ้าง ฉันคงสำคัญคำพูดของเธอ เมาตายเาก่อนหรงก" หนุมพุงเบียร์ทวาดขึ้นอย่างเกรงๆ พร้อมกับหลบสายตา

"อวดคี่เหรอ..." เสียงที่ดังอยู่ แล้วถึงขึ้นไปอีก

น..น..น..นี่คุณหัวเครื่องอะไรมาพะรุงพะรังนะ" หนุมแวนหนาพูดกระตุกแทรกขึ้นกลางคัน

"นี่ฉันกำลังพูดอยู่นะยะ" สาวลำเพ็ญหันมาทวาดแวตใส่หนุมแวนหนา พูดกระตุก จนหน้าหงาย

"มีใครจะเอาอะไรอีก" เพิ่งหนุมเงินจากเขาวราช พูดประโยคที่ใคร ๆ ชอบฟังขึ้น ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างในวงเบียร์หยุดชะงักกลางคัน

"ฉันเอาวิสกี้ โค้ก เบียร์...เบียร์...โพนท์หนึ่ง" เสียงขานรับอิงคะนิงตามมาไม่ขาดสาย ไอ้คุณเผดเผยปากออกมาเป็นครั้งแรก ซึ่งเบียร์แล้วก็หุบปากต่อไป

"เอาเทปมา จะอัดสัมภาษณ์คาราหนิงหนอย ไวย" หนุมพุงเบียร์เอ่ยขึ้นหลังจากที่เพิ่งหนุมเงินคล้อยหลังไปแล้ว

"ค...ค...ค. ใครเหรอ สมบัติหรือ อ...อ...อ.วิธูญา" หนุมแวนหนาพูดกระตุกถามอย่างตื่นเต้น

"มายชาย เพื่อนผมเองนะ ไอ้คุณ หรืออีกนัยหนึ่ง นพพล โกมารชุน มันจบนี้แล้วกลับไปแสดงหนังที่เมืองไทย นี่มันมาเที่ยวที่นี่ แล้วมึงเอ็ดผมก็ไปเที่ยวที่สามัคคีสมาคม เลือกลงปากมาก เล่าให้เขาฟัง เขาก็เลยฝากให้มาสัมภาษณ์ ในานะที่ ไอ้คุณเคยเป็นสมาชิกสามัคคีี่มาก่อน อน

"สมาชิกสามัคคีี่สมาคมี่กลับมาบ้านเราไปเป็นนายกาก็มี เป็นหัวหน้าวงโซนก็มี คราวนี้ไปเป็นคาราหนิงบ้างละ" ไอ้คุณเผดผู้พูดขึ้น

ทุกคนพยักหน้ากันทึงๆ พอดีกัย เพิ่งหนุมเงินถูกขูดจากเขาวราชยกเครื่องดื่มมาพร้อม ความเงียบจึงเกิดขึ้นครู่ใหญ่ ในขณะที่ทุกคนแย่งเบียร์ดื่มกันอย่างจุลุมุน

"เอา แดกกันเขาไปจะได้ตายเร็วๆ" เสียงลอยมาจากทางเข้า "ณั" ร้างสูงๆ ยาวๆ กาวซาๆ เข้ามาพร้อมรอยยิ้มแห่งๆ

"อ้าว ไอ้คุณ เอย มา นั่งมา" หนุมพุงเป็นเอยจีนพร้อมแนะนำให้รู้จัก เหลาสมาชิกที่นั่งหน้าสลอนอยู่ "นี่ไอ้คุณ พระเอกหนังที่พูดถึงใจละแล้วนี่เพื่อนๆคุณเอง เหลาทำสัที่ซื่อสัตย์ของบริษัทยกขึ้นเปียร์ทั้งหลาย"

เสียงพิมพ์ดังไปทั่ว ไอ้คุณเผด็จมองหน้าพระเอกหนัง หันไปพบกันแล้วหันมาจ้องหน้าพระเอกหนังอีก

"เออ เขาไม่หล่อเท่ามึงสองคนหรอก" หนุมพุงเปียร์แซะขึ้นมาเฉยๆ ไอ้คุณแต่ด้อมอายๆ หันไปมองกระจกที่ข้างฝาแล้วทำหน้าเบ่พร้อมกับถอนหายใจ

หลังจากที่คุยกันเป็นที่สนุกสนาน เปียร์หมดไปหลาย"ไฟท์"แล้วหนุมพุงเปียร์ก็จกเทปขึ้นมาเตรียมอัดสัมภาษณ์

"เอามึงพร้อมกันหรือยัง กูสัมภาษณ์เลยนะ...อะแยม คือว่าผมอยากจะเรียนถามคุณพพลว....."

"อวก อวก อุก กระแะเลี่ยนฉิบหายเลยโว้ย" เสียงสรรเสริญลอยเข้าปะทะหน้าหนุมพุงเปียร์ จากรอบโต๊ะ หนุมพุงเปียร์หันไปคอนจนหัวแล้วขยับตัว "เอาใหม่ๆ คคราวนี้ถูกพูดเหมือนชาวบ้านธรรมดาเขาก็ดูโว้ย"

"ทำอีท่าไหนถึงไปเล่นหนังได้" สาวล่ำเฒ่าวิ่งตามขึ้นมาด้วยความคันปาก

"เออ...ก็เข้ามาติดต่อกี่เล่น"

"ไอ้เวร คอยยาวๆหน่อยซิโว้ย" หนุมพุงเปียร์สำราญออกมาด้วยความอดทนไม่ได้

"ก็ไต่วะ" พระเอกหนังคอนประหลับประหล็อก "ก็เกิดมาในตระกูลของนักแสดง ไ้เห็นแม่และคนอื่นเขาแสดงกัน...."

"ก็ยาวๆ พ่อแม่ชื่ออะไรละ" เพ่งหนุมพุงเงินลูกทุ่งจากเขาวราชู สอดขึ้น

"พ่อชื่อเสนอ โกมารชุน เป็นพี่ชายเสนอ โกมารชุนนะ แม่ชื่อจู้รี โอศิริ เป็นทั้งนักพากย์นักแสดง" เสียง "ออ" ดังขึ้นทั่ว

"ล...ล...ล...แล้วเมียละ" หนุมแวนหนา พูกระตุก ตามขึ้นด้วยสีหน้าอยากรู้เต็มที่

"เมียยังไม่มีโว้ย" พระเอกหนังตะโกนเสียงแหลม ทำให้หนุมแวนหนาพุดกระตุกกมหนามตาพิมพ์ "ม...ม...ม...ไม่มีก็ไม่มีจิวะ"

"เอา พุดต่อไปเรื่อยๆซิเสียค่ายเทป" หนุมพุงเปียร์ควาดแว้ด จักมีน้ำโน้ตๆ "...ก็รู้สึกอยากแสดงบ้างว่าตาเล่นเองมันจะเป็นอย่างไร พ่อเรียนจบจากอังกฤษก็กลับบ้าน..."

"ก็แะละซิ ไม่กลับบ้านแล้วจะไปไหนละ" สาวล่ำเฒ่าเพลินสอดขึ้น

"เจี๊ยะ เจี๊ยะ เจี๊ยะ ังไอตุ๋น" หม่อมพุงเบียรบ้านเดิมที่

"...พอกลับถึงบ้านก็ไฉว่า คุณฉลอง รักพิวิจิตรเขาจะทำหนังเรื่อง ไศฟ้า
สี่คราม แล้วเขาก็บอกว่าคุณคลิกของตัวพระเอกในเรื่องสมควรที่จะเป็นตัวเอก ที่แรก
ก็ไม่ว่าจะเล่นไค แต่คุณฉลองเขามานั่งคุยด้วย เขาก็เอาหนังสือมาให้อ่าน พออ่านดู
แล้วก็คิดว่าจะเล่นไค เพราะบทมันไม่มีอะไรที่ยาก พระเอกเป็นนักศึกษาที่ลงมาจากเขา..."

"เฮย เป็นทหารป่าเหวอ" ไอคุเผดคนน้องหลงขึ้นถามอย่างคั่นเตน

"ไม่ใช่... เป็นชาวเขาเผ่าม้งมาเรียนกรุงเทพฯ" พระเอกลากเสียงตอบ
"มึงอย่าซัดหิระ...ปล่อยให้เขาพูดไปซิ...เจี๊ยะ" เสียงตะโกนโหม่งโง่งเงง
รวมทั้งจากไอคุเผดคนที่หันไปหยิกคนน้องหนึ่งที "ตัวเจี๊ยะบ้านา เดี่ยวเขาหยิกให้แรงๆนะ"

"เอาพูดต่อไคหรือยัง ซักบ้านาละลายแล้วซิ" พระเอกหนึ่งกระตือรือร้นที่จะพูดเต็ม
ทน ทุกคนเจี๊ยะลง คอยเจี๊ยะหูฟังต่อไป

"...แล้วก็เกิดความรักกับลูกคนรวยในกรุงเทพฯ แล้วก็ตามกันขึ้นเขาไป ก็จึง
คิดว่าบทมันคงไม่ยากนักที่จะแสดงไค แล้วอีกอย่างตอนนั้นกลับไปถึงเมืองไทยใหม่ๆก็ไม่มี
อะไรทำ รัฐบาลทะเลาะกันไปพลางๆ เลยคิดว่าเล่นหนังก็เหมือนกัน ไคประสพ
การทั้งหลายอย่างจากการแสดงหนัง ไม่เหมือนสมัยก่อนที่ตามแม่ไปดูเขาถ่ายหนังซึ่งมันก็รู้จัก
แค่นิวเดิน ก็เลยบอกเขาไปว่าเล่น"

"แล้วเวลาถ่ายจริงๆนี่ยากไหม" สาวล่ำเลือนถาม

"ครั้งแรกก็ยาก กลัวกล้อง กลัวคน เขิน หลายอย่าง เพราะอยู่ๆก็ให้ไปทำท่า
อะไรต่อหน้าคนนับสิบๆ พอเล่นไปก็ชินนะ แต่ก็ต้องอาศัยคำแนะนำจากหลายคน แรกๆก็
ถูกดูเหมือนกัน เพราะมันใหม่ มันไม่เคย มือไม้ไม่รูจะวางตรงไหน หนาทาก็ไม่รูจะทำยังไง"

"แล้วเล่นคู่กับใครนะ" เฟ่งหนุมจินลูกทุ่งจากเขาร่ำราชมานขึ้นอย่างสนใจ

"เนาวรัตน์ ยุทธะนันท์" ซึ่งเขาก็ช่วยแนะนำอะไรให้หลายอย่าง เช่นทางคัน
การออกอาการ"

"แล้วไคค่าตัวเท่าไค" หม่อมพุงเบียรถาม

"เขาให้หกหมื่น ซึ่งก็เป็นที่น่าประหลาดใจสำหรับกรรไกรใหม่ เพราะตามธรรมดา
แล้วสามหมื่นคือราคาของนักแสดงหน้าใหม่ แต่เขาอาจจะให้เพราะเป็นเพื่อนของครอบครัว
อะไรอย่างนี้ก็ได้"

"แล้วค่าตัวการหนังดังๆอย่างสมบัติหรือสรวงสินเท่าไคหิระ"

"การาชายที่ดังๆจริงๆก็แสนห้าต่อเรื่อง การาหญิงก็ไม่ถึงนั้น อย่างเก่งก็แสน
หนึ่ง"

"แม้กระทั่งในวงการหนังก็มีการกดขี่ทางเพศนะ" สาวล่ำเลือนบนกระปอดกระแปด

"จะเรียกว่ามีก็ได้ เขาถือความสำคัญของพระเอกมากกว่านางเอก เพราะเขาคิดว่าสายหนังเขาต้องการอย่างนั้น คือสายหนังเขาจะขึ้นมาเลยว่าจะเอา เช่น สมบัติหรือสรพงค์ แต่สายหนังจะไม่แครวานางเอกจะเป็นใคร"

"เออ อย่างพวกกรรมการสามัคคีสมาคมนี้ไปเล่นหนังไปทางหรือเปล่า" เพงหนุ่มจินตนาการจากเขาวรรณคดีขึ้นพร้อมกับเสียงฮาครืน

"กรรมการสามัคคีมีใครบ้างวะ" แท้แท้ก็คุณชเนต ญะชัยบ.ก. สามัคคีสารนี่แหละ พวกเก่งมากคนนี่ "งั้นแล้วปลานปลัดใจ"

"เป็นส.ส. ไตสบายเลย เพราะไม่หยุดให้คนอื่นเขาพูด" ไอ้คุณเผด็จผู้เสริมขึ้นมา

"แต่จะให้เขื่อนักพากษ์ก็ได้ไหมะ เพราะพี่แก พ..พ..พ. พุทธิคดีอ่า" พระเอกหนังว่า

"อ่าว...น...น...นี่พวกคุณแฉวมเหรอ" หนุ่มแว่นหนา พุทธิคดีอึดอัด

"เปล่า เขาพูดถึงคุณชเนต ญะชัยบ.ก. สามัคคีสาร ทางหากละ" หนุ่มพุงเบียร์บอกพร้อมหันหน้ามาถามพระเอกหนัง "เขาวาสังคมของคนในวงการภาพยนตร์นี่ เป็นสังคมที่คนไม่ค่อยจะจริงใจต่อกัน พร้อมที่จะโกงกันให้ทุกขณะ อันนี้มันเงาเงาไรวะ"

"ก็ถูกครึ่งไม่ถูกครึ่ง มันมีทั้งที่จริงแล้วก็ไม่จริง อันนี้มันขึ้นอยู่กับคนมากกว่า มีแยะเหมือนกันที่ประเภบ้านหน้าเขาหากัน ไม่ค่อยจริงใจต่อกัน หลอกกันเท่าที่จะหลอกได้ แต่ก็มีแยะเหมือนกันที่งานก็ส่วนงาน หลังจากงานเขาก็ไม่ได้มาสังคมกับคนในวงการเท่าไร ยกตัวอย่างเบียร์ทิพย์ (คุ่มวงศ์) ถึงเวลาแสดง เขาก็มาแสดง ขอเลิกงานแสดง เขาก็ไม่ได้ไปนั่งคุยจุกจิกกับพวกคาราคาซังกัน หมายถึงว่าเขาไม่ได้คบกับพวกคาราคาซังกัน เขาก็มีชีวิตประจำวันของเขาซึ่งไม่เกี่ยวกับพวกในวงการ"

"แล้วการ เบียร์เงินค่าตัวนี่มีกันบ่อยไหม" ไอ้คุณเผด็จผู้ถาม

"มีเป็นประจำ เพราะการทำหนังไทยไม่มีการเซ็นสัญญา ไม่ว่าจะนักแสดงคนถ่ายทำ เด็กช่างไฟ ทุกอย่างเป็นการตกลงกันด้วยคำพูด บางทีหนังไม่ได้ดังค์ ก็มาขอร้องว่าอย่าเพิ่งเลยนะ ขอติดไว้ก่อน..หรือประเภไม่ยอมจ่ายเลยก็มี"

"ทำไมเขาถึงไม่ทำสัญญากันนะ" สาวล่ำเพลีนรำพึง

"เขาจะหลบภาษีนะจ๊ะ" หนุ่มพุงเบียร์ตอบ

"นั่นนะจ๊ะ ใครเขาอยากจะไปจ่ายวะ จ่ายไปแล้วก็ไม่เห็นกลับมาให้ประชาชนได้ชื่นใจเลย เสือกเอาไปซื้อรถถังหมด" เพงหนุ่มจินตนาการจากเขาวรรณคดีเสียงเคียด เหล่าสมาชิกพยักหน้ากันหนักๆอีก

"เฮ้ย ดิดคุณนะโว้ย" ไอ้คุณเผด็จผู้นองเตือน "งั้นพระเอกก็ดีกว่านา การมวงการ"

เมือง "งแลวปวกระบาลวะ"

"อะแสม...ค...ค...ค...ไคชาว่าในวงการการาปเ...ม...ม...ม...มัวกันนำ
นี้ ไม่รูวจริงหรือ...หรือ...หรือเปล่า" หมุนแวนหนา พุคกระตุก ถามขึ้นอย่างขวยเขิน
"ที่ไคเห็นมากับตามันก็น้อย แตกมี มีที่วคน เน้นพอใจกับคนนี้แล้วจะไปนอนด้วย
กัน อย่างงั้นละก็มี"

"เวลาปคถลองแล้วนี้ ต้องไปปรากฏตัวที่ไหนอีกหรือเปล่า"

"ก็เป็นส่วนหนึ่งของการ โฆษณาหนึ่ง ถือว่าเป็นการโฆษณาตัวเองด้วยว่า เอาละ
นะ กูกำลังจะเสนอยู่ในหนังสือเรื่องใหม่นี้ละ ไคคนเขาจะไรทำนองนั้น สำหรับการไปปรากฏ
ตัวเพื่องานการกุศลนั้น สำหรับเราไม่เอาเงิน แต่มบางคนเขาเอา เขาตั้งค่าตัวเขาไว้เลย
จำนวนเงินก็แตกต่างกันไปจากความดังของแต่ละคน แตกมีการกุศลประเภทที่เขาไม่เอาเงินเลย
ก็มีเหมือนกัน อย่างพวกงานกาชาด ซึ่งการาเขาก็ไปกันแน่นหนา เพราะว่าไคเป็นชาวออกทาง
หนังสือพิมพ์ วิทยุ คล้ายๆเป็นการสร้างชื่อเสียงให้กับตัวเอง"

"ก็คงจะน้อยคนนะ ที่จะไปเพื่อการกุศลจริงๆแล้วไม่ไคไคถึงผลประโยชน์บ้างอย่าง"
คูกุแปดคูนองเอยขึ้นอย่างเศร้าๆ

"อืม ส่วนมากไปเพื่อผลประโยชน์ทั้งนั้นแหละ"

"นี่ไคยืมให้สัมภาษณ์อย่างนี้ออกเล่มหนึ่งแล้ว" หมุนพุงเปียรพูคหัวเราะๆ

"ขางมันชีวะ กูไปขายทองม้วนก็ไค" พระเอกหนังสือดู "แต่มันก็จริงๆนะว่า ผล
ประโยชน์ทั้งนั้นแหละ ผลประโยชน์สำหรับตัวเอง สำหรับหนังสือ สำหรับอะไรอื่นๆ บางคนไปเพื่อ
จะเอาทั้งเงินทั้งหน้า บางคนไปเอาแคหน้า บางคนก็ไปเอาแคเงิน มันมีหลายอย่าง อย่างพวก
หนังสือการาเขาจะทอดผ้า เขาที่มีจิตหมายมาเชิญการาไปช่วยงานกัน พวกการาบางคนเขา
ก็ไปเพื่อว่าหนังสือการาเห็นหน้าจะไควาคคนนี้มาช่วยงานเขาละ กอไปภายหน้าเขาจะไคลงขาว
โอบอยๆ หรือว่ามีหน้าโคมตามนิตยสาร...."

"เฮ้อ...กูละเบือ" พังหมุ่นจิ้นลูกทุ่งจากเขาวรรณอนหายใจ

"แล้วความเป็นอยู่เปลี่ยนไปไหม หลังจากคังแล้ว"

"ก็เปลี่ยนไป มีจิตหมายมาที่บ้านเยอะ ส่วนมากก็จากนักศึกษ บางคนก็ถามว่าจบ
สาขาวรรณคดี และจิตวิทยา แล้วทำไมคังมาเล่นหนังสือ อย่างนี้ก็มี แล้วมีอย่างประเภท ที่คัง
ที่คัง ขอยากจะขอยู่กับคัง จะยอมรับให้คังทุกอย่าง โออย่างนี้มันก็มี ชีวิตประจำวันก็เปลี่ยน
ไปในแง่ความมันไมคองจะสวนตัวเท่าไร ไปไหนคนเขาจำหน้าไคเขาก็เข้ามาทักทาย หรือไม่
เขาก็ชี้ จอมมอง อย่างนั่งกินข้าวเขาก็มายืนคุยข้างๆว่าไคคนนี้เขากินไคนี้ละ การามันก็กินกวย
เตี๋ยเป็นเหมือนกันนะ บางครั้งก็ว่าคังเหมือนกัน อย่างวันนั้นไปนั่งกินร้านข้างถนนแถวสะพาน

ควาย คนเขามาขึ้นมุงดูรอบโต๊ะ แล้วเขาก็วิจารณ์กันว่าเอาไอ้มันกินอย่างนั้นะ ก็จะไม่ให้รำคาญไหนหวะ บางครั้งก็มีพวกนักเรียนมาที่บ้านมาขอถ่ายรูปควาย มาคุยควาย ภูก็ต้อนรับเขาดี คุยกับเขาดี ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ว่าคาญหรอก"

"แล้วตัวมึงเองนะมีอะไรหรือยังละ" หนุมพุงเบียร์ถาม

"มึงก็รู้อยู่แล้วนี่หว่า" พระเอกหนึ่งตอบ

"กูนะรู้อแล้ว แต่นี้กูสัมภาษณ์มึงไว้ ชาวบ้านเขาจะไปรู้อะไรควายเล่า"

"เออ เออ จะว่ามีก็ได้ ไม่รู้สิว่าเขาจะยอมให้เป็นแฟนควายหรือเปล่า ก็นั่งดูกันมาอยู่ป็นิ่งแล้วมึง"

"ค...ค...ค...ดูเฉยๆเหวอ" หนุมแวนหน้าดูถูกระบุกถามอย่างสงสัย จนเรียกเสียงฮาจากมวลสมาชิกโคปรอมเพรียง

"แล้วมาทรูฐานหนังไทยในความคิดของมึงนี่เป็นไงบ้าง" หนุมพุงเบียร์ถามต่อหลังจากเสียงหัวเราะซาลง

"ส่วนมากยังไม่ดี มีคีน้อย มันไม่ดีทั้งเนื้อเรื่องทั้งเทคนิคในการถ่ายทำ การแสดงใช้ได้นักแสดงเรามีความสามารถพอ แต่ส่วนมากจะเสียก็เสียแต่เนื้อเรื่อง ก็ประเภทเรื่องซ้ำๆซากๆโบราณ เรื่องบู๊เสียจนไม่เป็นเรื่องเป็นราว หรือประเภทแม่ตัวลูกสะโกลีกัน แย่งสมบัติกัน ซึ่งคนดูออกมาแล้วก็ไม่ได้อะไรเลย ไม่ได้ความก็กะไรใหม่ๆ แต่ไอ้อย่างประเภทดีก็มีหนึ่งอย่างสะท้อนสังคมเขาก็มี เช่น ครัวบ้านนอก นอนงมหาหัว เป็นหนังที่เกี่ยวกับครูไปสอนที่บ้านนอก ได้เห็นความชั่วร้ายของสังคม ความไม่ยุติธรรมของสังคม หรือหนังอย่างทองพูน โคกโพ ซึ่งเกี่ยวกับชีวิตของคนบ้านนอกที่เข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ มาเห็นสังคมเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยความไม่จริงใจ หลอกหลวง ก็ต้องมีชีวิตอยู่ไปวันๆ..."

"แล้วอยากเห็นหนังไทยนี้เป็นไปในรูปแบบไหนละ"

"อยากเห็นมันดีขึ้นกว่าที่มันเป็นอยู่ในขณะนี้ โปะเงาหนัง ไม่ใช่สักแต่มาทำมาเพื่อจะเอาเงินอย่างเดียว โดยไม่คิดถึงว่าหนังนั้นมันจะมีคุณภาพหรือเปล่า ให้อะไรกับคนดูบ้างหรือเปล่า มีประโยชน์ต่อสังคมบ้างหรือเปล่า"

"เออ แล้วพวกการานี่เขาสนใจการ เมืองก็มางใหม่" ไอ้คู่แฝดผู้ซัดสนใจถามบางหลังจากทำตาหวานกับแก้วเบียร์อยู่พักใหญ่

"นอย มีอยู่ไม่กี่คนที่สนใจจริงๆจิงๆ เहांที่เห็นก็มีอรรถา เปียทิพย์ นอกจากนั้นส่วนมากก็เป็นเรื่องพูดกันในช่วงเวลา คือถ้ามีเหตุการณ์บ้านเมืองมันเปลี่ยนแปลงขึ้นมาถึงคุยกัน แต่ไอ้ที่จะให้ไปสนใจจริงๆอย่างจริงจังมานั่งถกเถียงกัน หาวิธีแก้ไขกันอย่างนี้แทบไม่มีเลย เพราะงานเขามาก แต่จะว่าเขาไม่มีเวลา ก็ไม่ได้ เรื่องมันควรที่เขาจะสนใจ แต่เขาก็ไม่สนใจ"

มันอาจจะเป็นเพราะเหตุการณ์บ้านเมืองยังไม่มากระทบถึงตัวเขาก็ได้ จะรู้ประหารก็ทำกันไป เขาก็ยังมีหนังเล่น หรือว่ามีเรื่องเกี่ยวกับกรรมกร เค็ดกรอน สไตรค์กันอย่างนี้ เขาก็ไม่สนใจ อีกนั่นแหละเพราะกรรมกรสไตรค์มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเขา ไม่ได้ทำให้งานหนังเขาลดลง"

"แต่การรักความเป็นเพื่อนมนุษย์ด้วยกันนี่มันก็ควรมีอยู่บ้างนี่" สาวล่ำเพลีนทักท้วง

"เขาก็อาจจะคิดนะ อย่างเช่นเขาอ่านหนังสือพิมพ์ว่ากรรมกรสไตรค์ ความรักเพื่อนมนุษย์เขาก็อาจจะมี แต่มันน้อย ถ้าเขาได้รู้เรื่องอะไร เขาก็อาจจะบอกว่าคุณาสังสารพวกกรรมกรพวกนั้นนะ ก็น่าจะ ให้เขาสไตรค์เพราะถูกเจ้าของโรงงานกดขี่อะไรทำนองนั้น แต่เขาก็ไม่มีอะไรเกินไปกว่าความคิดที่นำสังสารเท่านั้น"

ความเจ็บปวดเกิดขึ้นชั่วขณะใหญ่ บางคนถอนใจเบาๆ ก็บ่งบอกกับสังคมเมื่อ หลวงแก้วส่วนใหญ่มักจะเงยคิ้วออกเฝ้าซึ่งกำลังไปซื้อเบียร์มาใหม่อย่างใจจืดใจจ่อ ตราบจนประคับประคองเบียร์มาถึงโต๊ะแล้ว การกินเบียร์กันอย่างขมุกขมูจจึงได้เริ่มขึ้นตามธรรมเนียม

"แล้วเรื่องต่อไปนี้จะเล่นเรื่องอะไรละ" หลวงแก้วเบียร์เลยถามหลังจากซดเบียร์เข้าไปหลายอีกใหญ่

"เรื่อง 'คนเหมือนกัน' ของดวงกมล มหรรณพ เป็นเรื่องแปลชื่อ วิมานมายา โดย ทวีป วรดิกล เรื่องมันเกี่ยวกับลูกของเศรษฐี ไม่นักเรียนนอกกะไว้อย่างไร แล้ววันหนึ่งก็ขับรถไปชนเด็กซึ่งเป็นน้องชายของนายหญิงที่เป็นคนหัวก้าวหน้า เขาก็จะเอาเรื่องให้ได้ ในที่สุดพรหมลิขิตก็บัญชาให้ลูกเศรษฐีนี้ต้องไปติดคุก พอติดคุกเขาก็ได้เห็นชีวิตของคนในคุกนี้เป็นยังไง ทำไมถึงต้องมาติดคุก ทำไมเขาถึงต้องไปฆ่าสิ่งที่มีชีวิต หมาย เพราะเขาทำอะไรในชีวิต แล้วเขาต้องการอะไร... คนรวยติดคุกนะมันน้อย มีแต่คนจนที่ไม่มีจะกินแล้วก็ต้องปล้นเขา กิน ทำไมถึงต้องปล้นเขากิน... เขาก็เริ่มเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ หลังจากออกจากคุกเขาก็มาทำงานในบริษัทของพ่อ เขาก็เริ่มเห็นความไม่ยุติธรรมที่บริษัทให้กับคนงาน โกงแรงงานอะไรอย่างนั้นนะ เขาก็พยายามจะช่วย แต่ผู้จัดการ พวกญาติๆทำงานด้วยกันก็หาว่าเขามาหาทางที่จะส่งเขาไปอยู่ในโรงพยาบาลโรคจิต ก็เลยมีเรื่องขึ้นถึงโรงถึงศาล ตอนสุดท้ายของหนัง เขาก็ลุกขึ้นยืนพูดว่าทำไมเขาทำเพื่อคนงาน เพื่อกรรมกร แล้วถึงหาว่าเขามา เรื่องมันก็น่าสนใจนี่"

"แล้วมันจะผ่านเซ็นเซอร์หรือ" สาวล่ำเพลีนถามด้วยสีหน้าวิตก

"นั่นนะซี" เสียงขานรับกันเป็นทอดๆ

"ด...ด...ด...แล้วสมัยที่คุณอยู่อังกฤษนี่ไปร่วมงานสมาคมบอยหรือเปล่า" หลวงแก้วหันมาพูดกระตุก ฟันร่นถาม

"ก็ไปงานมีตติ้ง แล้วเวลามีเชิญแขกมาเขาก็ไป"

"ค..ค..ค...คือหมายความว่า คุณมอง จา..จา..ตัวคิดีออกมาอย่างไร..."

"บุร...ไมเอา...อญ...เราต้องการภาษาไทย...มาแล้วหรือถึงโตนะ"

เสียงฮาปาดังขรมมาจากทั่วทุกมุม โตะ สาวล่ำเพอีนหันไม้แจกกับบอยางหัวถึงกัน

"ฉันจะพูดอย่างนี้... เอ็กก. พ. ยะ มา โหนดิน เกียวเน่ ไคคม เทะทรอก" สาวดำเพลิน
ก็ฉันทมิขตลกไม่ เป็นที่ชนชอบของมวลสมาชิก

"สมาคมมีอยู่สองพวก ถ้าไม่เข้าวิชาการ ก็ไม่เข้าวิชาการเลย" พระเอกหนึ่งพูดหัวเราะขึ้นหลังจากทุกคนเงยบกริบ ไมกลายาบาตอเพราะรูปทศสวาลำเพลินที่แว่ ถ้าขึ้นชัดใจมาจากๆแล้วอะไรจะเกิดขึ้นได้ "คือ ถ้าไม่มาแต่งตัว ก็เข้าวิชาการ"

"เขาเรียกว่าพวกที่เ็นสมองเป็นตุ่มทางแหงทฤษฎี หรือไม่กี่พวกสมองโปร่งอย่าง กับทุกกลา" หนุมพงเบียรพดชนอยางช้าๆแกมประชดประหมัด เรียกได้ยงอ้ออ้าขึ้นมาอีก

"เดียวก็ช่วยละมึง...ปากไอตาง...เดียวเขาโดนเข้าจะถูกคางมส์ทภาษา
อังกืตายนะโว้ย..." หนุมพุงเบียร์ทำหน้าตายกมหนากมการกเบียร์อังกืจนหมดแก้ว

"เอา ถึงเวลาไปหาของหนักใส่ทองแล้วว่ะ"

ทุกคนรีบตายเหาะเหินจากแถวเขาทองจนหมดแล้ว แย่งกันลุกขึ้นเดินเข้เรียงแถว
เขาทองนำ ทิ้งให้สาวดำเพิ่นที่กำลังฉกรระจกมาคว่ำสี่แกลงๆหาไวนบนปากทางยังอยู่ดีหรือ
นั่นหรือ ออคนเดียว พอทุกคนออกมาพร้อมแล้วก็เหาะออกไปนอกค่าย

"นี่ นี่ พวกเธอวคศิริ ถึงไมรอนันะ โอพวกข้ามาทั้งหลาย เคียวเถอะนะ
ไมรูกักแม่ละแล้ว..." สาวดำเพิ่นวิ่งตามออกไปควยเสียงกับนาทแสบแก้วหู หึงไหฮามนุญ
พียังอ๋อ โยโน"พิบ" มองหน้าหาเจ้าของเสียงกันด้วยควมมุนงง.

[illegible]

บทบาท
ของกบฏ

ในสงครามกลางเมือง

ทำไมจึงต้องพัฒนาชนบท

ในสังคมไทยปัจจุบันนี้ มีแนวโน้มของการคุกคามที่จะเกิดสงครามกลางเมืองขนาดใหญ่ที่คนไทย
เรากันเองอาจจะต้องประหัตประหารกัน แนวโน้มนี้จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้เพื่อหาสาเหตุ
จะไ้หาแนวทางที่จะกำกับการคุกคามของแนวโน้มสงครามกลางเมืองนั้นเสีย การแก้ปัญหาการ
คุกคามสงครามกลางเมืองในชนบทนั้นมิใช่เป็นเรื่องที่เอากองทัพขนาดใหญ่ มีไพร่พลมาก มี
อาวุธหนักแบบทำสงครามตามแบบไปปฏิบัติ การกระทำเช่นนั้นไม่สามารถแก้ปัญหการคุกคาม
ของสงครามกลางเมือง ตรงกันข้าม กลับจะทำให้ปัญหาร้ายแรงมากยิ่งขึ้น สงครามกองโจร
ในชนบทในปัจจุบันที่นำโดยพค.นั้นเป็นสงครามที่อิงแอบแนบชิดและวางอยู่บนพื้นฐานของปัญหา
และความขัดแย้งในชนบท ความอดอยากยากแค้นของประชาชน การกดขี่ขูดรีดข่มเหงของ
เจ้าหน้าที่และกลุ่มอิทธิพล การแก้ปัญหาจึงมิใช่ความเพียรพยายามใช้กำลังทหารปราบปราม
ในสงครามนอกแบบ เพราะประสบการณ์ได้ชี้ให้เห็นว่าผู้บริสุทธิ์เป็นจำนวนมากถูกข่มเหงรังแก
ทำร้ายจากเจ้าหน้าที่ นำมาซึ่งความเจ็บแค้นของผู้นั้น ญาติพี่น้อง ความขัดแย้งในชนบท
ย่อมจะก่อเพิ่มพูนมากขึ้นจากสิ่งเหล่านี้ การแก้ไข้ปัญหาเพื่อป้องกันมิให้เกิดสงครามกลางเมือง
จึงต้องมุ่งไปที่เหตุปัจจัยพื้นฐานของสงครามกองโจรนอกแบบ ซึ่งได้แก้้ปัญหาความอดอยากยาก
แค้นของประชาชน ปัญหาการกดขี่ขูดรีดข่มเหงของเจ้าหน้าที่และกลุ่มอิทธิพล ถ้าปัญหาต่าง ๆ
เหล่านี้ได้รับการแก้ไข้จนลุล่วงไปแล้ว แนวโน้มของการคุกคามของสงครามกลางเมืองขนาดใหญ่
ย่อมจะหมดสิ้นไปด้วย ซึ่งการแก้้ปัญหาเหล่านี้ได้นั้น จำเป็นจะต้องอาศัยการพัฒนาชนบทอย่างมี
กำลังอย่างหนักหน่วงก้าวกระโดด ทั้งนี้เพราะปัญหาในชนบทนั้นทับทวีสลับซับซ้อนมานานปี

ทำไมจึงต้องกองทัพ

ประเทศไทยประกอบเข้าเป็นส่วนหนึ่งของประเทศค้ำยพัฒนาในโลกที่สาม สภาพของปัญหา

และความขัดแย้งในชนบท ความอศอยากยากจนของประชาชน ความไม่ยุติธรรมถูกกดขี่ข่มเหง
ได้สะสมพอกพูนทับทวีมาเป็นเวลานาน สืบเนื่องมาจากความล่าช้าและล้มเหลวของการพัฒนา
ของระบบสังคม ซึ่งในปัจจุบันประเทศไทยยังคงกึ่งประคองไว้ อยู่ในระบบทุนค้อยพัฒนา
มีอัตราความบีบคั้นในการเปลี่ยนแปลงมาก ในขณะที่กลไกของระบบการเมือง สถาบันการ
เมือง เศรษฐกิจ การพัฒนาประชาธิปไตยไม่สามารถพัฒนาให้ก้าวหน้าได้ทันห่วงที่ต่อความ
บีบคั้นเหล่านี้ ความพยายามในการพัฒนาชนบทยังคงไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ประชาชน
ก็ยังคงยากจนข้นแค้นถูกทำร้าย ขาด ถูกข่มเหงอยู่เช่นเดิม

ความล้มเหลวในการพัฒนาชนบท หรือการที่การพัฒนาชนบทไม่มีประสิทธิภาพ
ประสิทธิผลเท่าที่ควรนั้น สืบเนื่องมาจากเหตุปัจจัยที่สำคัญหลายประการ ประเทศค้อยพัฒนา
เช่นไทยนั้นยากจนเพราะความมั่งคั่งทั้งหลายไหลออกไปสู่นอกประเทศ สู่มประเทศมั่งคั่ง เช่น
อเมริกา ญี่ปุ่น หรือแม้กระทั่งอยู่ในกำมือของกลุ่มผูกขาดทางเศรษฐกิจเพียงหยิบมือ สิ่ง
เหล่านี้นำมาซึ่งความขาดแคลนทรัพยากร ความมั่งคั่งที่รัฐจะนำไปพัฒนาชนบท ชำร่วยไป
กว่านั้น ความต้องการทางด้านการอุปโภคบริโภคทางทหารระหว่างประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง
เฉียงใต้ทำให้งบประมาณรายจ่ายของชาติต้อง เน้นหนักไปในด้านการพัฒนาสมรรถภาพของกองทัพ
งบประมาณจำนวนมากทุ่มเทใช้จ่ายไปในการซื้ออาวุธ ปืนพ่นทหาร เพิ่มพูนแสนยานุภาพ ใน
ขณะทั้งงบประมาณทางด้านการพัฒนา ทางด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรมต่าง ๆ นั้นมีเพียงเล็กน้อย
เมื่อเปรียบเทียบกับความบีบคั้น ความจำเป็นในการพัฒนาเปลี่ยนแปลง

เนื่องจากปัญหาการผูกขาดทางเศรษฐกิจและการเอารัดเอาเปรียบที่ประเทศ
มั่งคั่งกอบโกยผลประโยชน์จากประเทศไทยเหล่านี้ พลัังประชาธิปไตยจำเป็นต้องอาศัยการ
ต่อสู้ที่ยึดเยื้อยืดยาวในการแก้ไข้ปัญหา เพราะฉะนั้นในช่วงระยะฉุกเฉินหัวเลี้ยวหัวต่อใน
ปัจจุบันอันมีความจำเป็นในการป้องกันมิให้เกิดสงครามกลางเมืองซึ่งจะต้ออาศัยการเร่งรัด
การพัฒนาชนบทให้ได้ด้อย่างมีกำลังก้าวกระโดดนั้น จึงอยู่ในประเด็นที่ว่าจะต้องใช้ทรัพยากร
งบประมาณที่มีอยู่ในนั้นให้มีประสิทธิภาพเต็มเม็ดเต็มหน่วยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ การแยก
งานป้องกันประเทศ งานปราบปรามโจรผู้ร้าย รักษาความสงบเรียบร้อย กับงานพัฒนาในชนบท
ต่างหากจากกัน มีหน่วยงานค่อนข้างแยกกันนั้น ทำให้ทรัพยากรทั้งหลายไม่อาจนำมาใช้ประโยชน์
ได้เต็มที่ให้สมกับความจำเป็นในงานแก้ไข้ปัญหาในชนบท การที่กองทัพซึ่งได้งบประมาณ
ทรัพยากร กำลังคน เครื่องจักรอุปกรณ์มากที่สุด ทำหน้าที่ป้องกันประเทศเพียงอย่างเดียวโดย
ไม่มีส่วนร่วมในงานพัฒนาอย่างเป็นระบบนั้น ย่อมจะมีผลทำให้ทรัพยากรที่กองทัพมีอยู่นั้นไม่อาจ
นำมาใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ครบถ้วน ลำพังแต่งบประมาณทรัพยากรที่ระบบราชการได้รับมา
ใช้ในงานพัฒนาชนบทโดยตรงนั้น ในปัจจุบันปรากฏว่ายังมีน้อยกว่าน้อย ไม่พอเพียงในการแก้ไข้

ปัญหาในชนบทที่พอกพูนทับทวีได้อย่างมีประสิทธิภาพ การแก้ไขปัญหาพัฒนาชนบทให้ได้ผลนั้น นอกจากอาศัยการพัฒนาประชาธิปไตยจนประชาชนสามารถมีส่วนร่วมอย่างเป็นหลักในการแก้ไข ปัญหาของตนเองแล้ว บทบาทของกองทัพในการช่วยประชาชนพัฒนาชนบทนั้นย่อมจะเป็นปัจจัย สนับสนุนที่สำคัญที่จะทำให้ขบวนการในการพัฒนาชนบทดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพรวดเร็วยิ่งขึ้น ขจัดอุปสรรคได้อย่างคล่องตัวมากขึ้น ทั้งนี้เพราะกองทัพครอบครองไว้ซึ่งงบประมาณทรัพยากร กำลังคน เครื่องมือเครื่องใช้เป็นจำนวนมหาศาล

จากที่กล่าวนี้ การรวมประสานอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้นของงานป้องกันประเทศ งาน ปรามปรามโจรผู้ร้าย รักษาความสงบเรียบร้อยและงานพัฒนาในชนบทที่ห่างไกล จึงจำเป็นที่ กองทัพจะต้องเข้ามามีบทบาทมากขึ้น โดยที่มีระบบราชการเข้าประสานงานอย่างใกล้ชิด โดย จักรระบบระเบียบการบังคับบัญชาให้มีประสิทธิภาพชัดเจน ลดความซ้ำซ้อนของหน่วยงานต่าง ๆ

การนำเอากองทัพมาใช้ในการช่วยประชาชนพัฒนาชนบทนั้น ปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญ อยู่ที่การผลักดันเพิ่มคุณภาพประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นภายในกองทัพและทหารทั้งปวง ให้กองทัพ เชาอยู่ในสภาวะของกองทัพแห่งชาติประชาธิปไตย (คู่มือเขียนของผู้เขียนที่เกี่ยวกับ "กองทัพ- ประชาธิปไตยแห่งชาติ" ใน สามัคคีสาร ปีที่ 50 เล่มที่ 1) หยั่งรากโครงสร้างของกองทัพลงสู่ ประชาชนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับประชาชน รับใช้ช่วยเหลือประชาชนในการพัฒนาชนบท ทหารในกองทัพจะต้องมีวินัยที่เข้มแข็งเฉียบขาด มีบทลงโทษที่หนักและยุติธรรมแก่ทหารที่ข่มเหง ประชาชน กองทัพต้องทำหน้าที่คุ้มครองรักษาความปลอดภัยในชีวิตร่างกายทรัพย์สินของ ประชาชนในชนบท ปรามปรามโจรผู้ร้าย นักเลงหัวไม้ กลุ่มอิทธิพล แบกบริหาระ รวมมือกัน และช่วยเหลือประชาชนในงานพัฒนาระดับท้องถิ่น เช่นงานสร้างเส้นทางคมนาคมระดับท้องถิ่น ชุกคุดคล่องส่งน้ำ ช่วยเหลือประชาชนในด้านการพัฒนาทางการเกษตร อุตสาหกรรม ช่วยเรื่อง ปลูก ไร่ งานคน เครื่องมือทางการผลิต ช่วยหาแหล่งเงินทุน เป็นต้น ช่วยสนับสนุนคุ้มครองการ ปฏิรูปที่ดิน การพัฒนาผลิตภัณฑ์ขยายตัวของอุตสาหกรรมในชนบท ช่วยในเรื่องให้การศึกษา การสาธารณสุขอนามัย ทาง ๆ

สรุป งานพัฒนาชนบทเป็นงานที่จำเป็นอย่างยิ่งในการป้องกันมิให้เกิดสงคราม กลางเมืองขนาดใหญ่ กองทัพเป็นสถาบันที่มีระบบระเบียบมั่นคง ครอบครองทรัพยากร งบประมาณ ทุน แรงงานคน เครื่องไม้เครื่องมือ ไว้เป็นจำนวนมหาศาล ซึ่งควรนำเอามาใช้ ประโยชน์ให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยด้วยการแผ่ขยายภาระหน้าที่ของกองทัพให้กว้างขวางขึ้น ตั้งแต่ งานป้องกันประเทศ แผ่ขยายไปช่วยประชาชนในงานรักษาความสงบเรียบร้อยและพัฒนาชนบทด้วย.

บ้านฉันอยู่ในซอย เป็นบ้านสองชั้น

หน้าบ้านมีกรรมกรก่อสร้างมาปลูก เฝิงตั้งกะตือยู่กันหลายครอบครัว

แต่ละเฝิงขนาดพอๆกับห้องน้ำบ้านฉัน

ตอนเช้า ฉันเดินออกจากบ้าน ขึ้นรถเก๋งไปทำงาน

เขาเดินสวนทางกับฉัน มุงหน้าไปทำงานก่อสร้างในบ้านเจ้าของที่ดิน

ตอนเย็น ฉันกลับจากนั่งทำงานสบายๆกับโต๊ะข้างๆพักลม

เขาเดินสวนทางกับฉันออกมาจากบ้าน เจ้าของที่ดิน หน้าคำกรำแดด เหงื่อซึมท่วมตัว

บางวัน คนบ้านฉันแต่งตัวสวย ออกไปทานอาหารเย็นที่ร้านโก๊กล่างกรุง

เดินผ่านเฝิง เห็นพวกเขานั่งล้อมวงบนเสื่อเกาๆ ปั่นข้าวเหนียวจิ้มแจ่ว

เป็นรายการอาหารที่ไม่เคยเปลี่ยน

คำแฉ่ว บ้านฉันเปิดโทรทัศน์สี่ หรือไม่กี่แห่งเพลงจากเครื่องเล่นสเตอริโอขึ้นที

เขานั่งหอยเฝ้าจับกลุ่มอยู่กับแสงตะเกียง ร้องเพลงลูกทุ่งพึมพำอยู่ในลำคอ

ตอนกลางคืน ฉันนอนฟังเพลงจากเครื่องเล่นแบบจับกับไปบนเตียงน้ำที่ไหวสะเทือน

เขากางมุ้งสี่ต้นๆนอนบนเสื่อที่ใช้ปูกันข้าวเมื่อตอนเย็น

ชีวิตของเราช่างแตกต่างกัน

ไหมแปลกหรือ-ใครๆว่า-เป็นธรรมชาติโลก

ลูกเล็กๆของเขากินนมผงกระป๋องกะดึกน้ำเป็นอาหารหลัก

แกล้งแหมวของกิน เลี้ยงด้วยนมผงคุณภาพที่ราคาแพง

ก็เป็นธรรมชาติโลกอีกนั่นแหละ

แล้วก็จะเป็นธรรมชาติโลกอีกเหมือนกัน

ถ้าผู้ชายบ้านฉันจะไปฟูลอร์โชว์ตามคลับ เห็นผู้หญิงขึ้นสูง หรืออาบ อบ นวด

ในขณะที่ฉันไม่มีทางออกอย่างเขาอาจจะลงเอยด้วยการถูกผู้หญิงที่บ้านฉันไปข่มขืน

ที่กองขยะสูงพะเนิน เห็นทีกข้างเฝิงของเขา

หมอบานของฉันเอง.

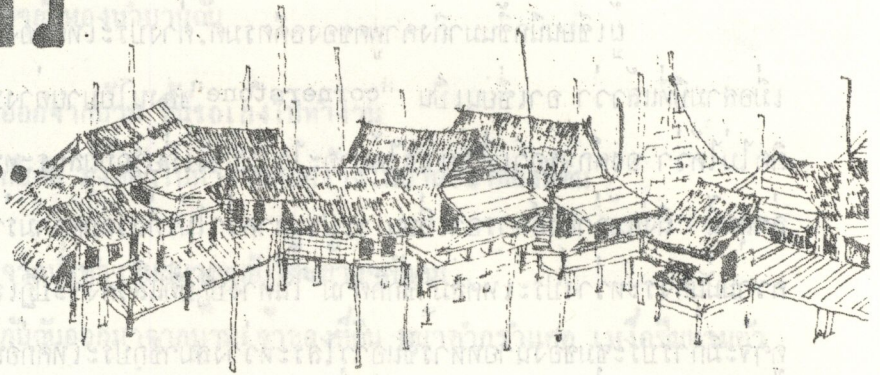
"ถนน(ไม้)เหมือนกัน"

ภาคแถมของหนังสือของผลกระทบจากปัญหาผู้ลี้ภัย (ต่อมาจากหน้า 14)

ผู้เขียนนึกขึ้นมาถึงคำพูดของอดีตรมต.ต่างประเทศของไทยผู้หนึ่งที่สามัคคีสมาคมเมื่อสามปีที่แล้วว่า อาเซียนเป็น "cornerstone" ของนโยบายต่างประเทศของไทย จึงอดคิดไม่ได้ว่า องค์การอาเซียนเองได้ทำอะไรไปบ้างเกี่ยวกับผลกระทบของปัญหาผู้ลี้ภัยระลอกล่าสุดนี้ ถึงแม้ว่าองค์การอาเซียน จะประกาศว่าไม่เกี่ยวกับความร่วมมือทางการทหารและความมั่นคงระหว่างประเทศสมาชิกก็ตาม ในทางปฏิบัติแล้วคงจะปฏิเสธในเรื่องนี้ไม่ได้เพราะคงจะมีการประชุมของนายทหารชั้นอาวุโสระหว่างสมาชิกประเทศก่อนการประชุมสุดยอดของบรรดาผู้นำประเทศอยู่เสมอๆ เมื่อเป็นเช่นนั้นเหตุใดองค์การอาเซียนจึงไม่พิจารณาหาทางออกในแนวความมั่นคงร่วมกันอย่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันถึงแม้ว่านายดี กวณยานุกรมต.สิงคโปร์จะตื่นเต้นบินไปเยือนเมืองหลวงต่างๆของอาเซียน และพูดจาประณามการส่งเสริมการลี้ภัยจากอินโดจีน แต่ก็คงจะไม่มีการกระทำเป็นชิ้นเป็นอันตามมาเลย มาเลเซียและ (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง) ไทยเป็นเพียงสองประเทศในกลุ่มนี้ที่เผชิญปัญหาได้มากเพราะความใกล้ชิดกับอินโดจีน แต่ผู้เขียนเห็นว่า น่าจะมีการเรียกร้องให้กลุ่มอาเซียนรู้ดีว่าเป็นปัญหาร่วมของความมั่นคงในกลุ่มมากกว่าเป็นของ แต่ละประเทศ และทำการปฏิบัติอย่างเป็นปึกแผ่นด้วย

อนึ่ง แม้จะยอมรับคำประกาศที่ว่าอาเซียนเป็นองค์การเพื่อการร่วมมือทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมแต่เพียงเท่านั้น (ไม่มีความมั่นคงเข้ามาเกี่ยว ซึ่งจริงๆแล้วผู้เขียนเห็นว่าไม่น่าจะละเอียดตรงไหน และคงจะเป็นการเล่นดินเลนคาอีกแหละ) ไทยและมาเลเซียก็น่าที่จะนำปัญหานี้เข้าสู่ที่ประชุมของอาเซียนอย่างจริงจัง โดยนำเอาผลกระทบต่อเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมของไทยและมาเลเซียอันเกิดจากปัญหาผู้ลี้ภัยระลอกล่าสุดและระลอกเก่าขึ้นมาให้เป็นที่รับทราบอย่างจริงจังและร่วมกันแก้ไขในหมู่สมาชิก ทั้งนี้เพราะเราจะร่วมกันแต่ (ทางบวก) สร้างของใหม่ทุกอย่างก็คงไม่ได้ เราต้องร่วมมือกันแก้ปัญหที่เกิดขึ้น (ทางลบ) ต่อสภาพที่แท้จริงของกลุ่มด้วย สิ่งนี้น่าจะเป็นรากฐานของการเจรจาซึ่งฝ่ายไทยและมาเลเซียร่วมกันผลักดันให้สิงคโปร์ (ซึ่งไม่ค่อยมีที่ดิน) ช่วยเหลือทางการเงิน ฟิลิปปินส์และอินโดนีเซียช่วยเหลือทางที่ดิน (ยกเกาะให้ชั่วคราวอย่างที่อินโดนีเซียเคยเสนอ) และการเงิน เป็นต้น นอกจากนี้กลุ่มอาเซียนยังน่าจะหาตัวเป็นกระบอกเสียงให้ประเทศอื่นๆหรือองค์การอื่นๆมองเห็นปัญหาย่างชัดเจน และหันมาช่วยเหลือน้อย่างจริงจังด้วย ที่สำคัญยิ่งคือต้องทำให้ประเทศในกลุ่มอาเซียนเองเห็นว่านี่คือปัญหาของกลุ่มอาเซียนทั้งกลุ่ม ถ้าเป็นเช่นนั้นได้แล้วองค์การอาเซียนก็คงจะพอเป็น cornerstone ของนโยบายต่างประเทศของไทยได้จริงๆมีใช้องค์การเสื่อกระดานที่สมาชิกต่างจะคอยเอา (เปรียบและขอ) ผลประโยชน์ของตนแต่ถ้าย่อยอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ หรือผู้เขียนกำลัง "ฝึกฝนในฝันอันเหลือเชื่อ" อยู่ก็ไม่รู้สิ !!!

สรุปข่าว จาก..

น้ำท่วมกรุงเทพฯ (สยามรัฐ 15 มิ.ย. 22: คาวสยาม 16 มิ.ย. 22)

กรณีฝนตกหนักที่สุดในรอบ 25 ปี โดยฝนได้ตกอยู่ประมาณ 7 ชั่วโมง ตั้งแต่เที่ยงคืนวันพุธที่ 13 มิ.ย. 22 เป็นสาเหตุให้เกิดน้ำท่วมขนาดใหญ่ตามพื้นที่บางจุดในกรุงเทพฯ โดยเฉพาะที่ถนนสุขุมวิท ถนนสาธุประดิษฐ์ ห้วยขวาง และแยกถนนนเรศตัดถนนพระรามสี่ สำหรับบริเวณถนนสุขุมวิท และห้วยขวาง สาเหตุที่ระดับน้ำสูง เนื่องจากบริเวณดังกล่าวเพิ่งมีการขุดถนนวางท่อระบายน้ำและสายเคเบิล

พล.อ. เล็ก แวนมาลี รมต.กระทรวงมหาดไทย ให้สัมภาษณ์ว่า ปัญหาฝนตกกรุงเทพฯ เป็นเรื่องแก้ยาก ใครๆ ก็แก้ไม่ได้ เพราะเป็นสภาพตามธรรมชาติเกิดขึ้นทุกปี ถ้าจะแก้ไขก็ต้องทำหลังคาคลุมกรุงเทพฯ นอกจากนี้ได้สั่งให้ กทม.วางท่อระบายน้ำไว้ตามจุดที่มีน้ำท่วมมาก

พล.อ. เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ ให้ออกการจรรยาบรรณในกรุงเทพฯ ด้วยตนเอง ได้พบสภาพการจราจรที่ติดขัดอย่างหนัก และปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนอันเกิดจากน้ำท่วม นอกจากนี้ได้ตรวจดูสภาพท่อระบายน้ำ พบว่า ท่อส่วนมากอุดตัน เนื่องจากขาดการล้างทำความสะอาดท่อระบายน้ำ

บักกิ้ง "เมิน" ผู้พยพ เจยเมยคำขอนายก (สยามรัฐ 15 มิ.ย. 22)

บักกิ้ง "เจยเมย" คำร้องขอของเกรียงศักดิ์ กรณีให้ช่วยรับผู้พยพอินโคจีน อุพทุตจิ้นว่า จิ้นแบกการะผู้พยพจำนวนกว่า 2 แสนคน

นาย หวัง ปุ้ย หวิน อุพทุตรักษาการแทนเอกอัครราชทูตจิ้นประจำไทย เปิดเผยถึงกรณีผู้พยพลี้ภัยอินโคจีนในไทยว่า ในจำนวนผู้ลี้ภัยนับแสนคนนี้ มีอยู่เพียงแปดพัน ถึงเก้าพัน

คนเท่านั้นที่เป็นคนเชื้อชาติจีนมาแต่กำเนิด เพราะฉะนั้นชาวท้าว ผูกพันส่วนใหญ่เป็นชาวจีน จึงไม่เป็นความจริง

จากนโยบายของรัฐบาลไทยที่ต้องการผลักดันผู้อพยพจีน ไทจีน และให้ประเทศที่สามช่วยรับผู้อพยพไปยังประเทศตนบ้าง พลเอก เกรียงก๊กก็ ชมนั่นทน นายกรมต. ไทเชื้อ นายหวัง ปุย หวิน เข้าพบ เพื่อให้ทางจีนช่วยรับผู้ลี้ภัยที่เชื้อสายจีน แต่อุปทูตจีนแย่งพลเอก เกรียงก๊กที่ว่า จีนได้รับผู้อพยพไปแล้วเป็นจำนวนกว่า 2 แสนคน จึงผู้อพยพเหล่านี้ส่วนใหญ่มาจากเวียดนามซึ่งเกิดความขัดแย้งระหว่างจีน-เวียดนาม เมื่อปลายปี 2522

อาจารย์-นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (บ้านเมือง 16 มิ.ย. 22)

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ประมาณ 400 คนกับอาจารย์อีกเกือบร้อยคน ใ้ร่วมกันลงชื่อเสนอขยับ ศจ. บำรุงสุข สี่ห้าไฟ คณะนิเทศศาสตร์ ออกจากคณะ โดยยื่นข้อเรียกร้องต่อศจ.ดร.เกษม สุวรรณกุล อธิการบดี และรมต.ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ตั้งแต่วันที่ 14 มิ.ย.นี้

รายงานแจ้งว่า มูลเหตุที่คณาจารย์กับนิสิตร่วมกัน "ขับ" คณบดี สืบเนื่องด้วย ศจ.บำรุงสุข เป็นคณบดีคณะนี้มา 16 ปีแล้ว การแต่งตั้งครั้งล่าสุดเมื่อต้นเดือนต.ค.ของอธิการ บก็ให้ ศจ.บำรุงสุขครองตำแหน่งนี้อีกเป็นไปโดยพลการ และเน้นในข้อเรียกร้องว่า การที่ คณบดีครองตำแหน่งนาน ทำให้มองเห็นคณะเป็นบ้านของคน ขมิบอวยเอาเขาของทางอื่นเป็นสมบัติของมหาวิทยาลัยไปใช้แม้กระทั่งหนังสือพิมพ์ประจำวัน ที่สำคัญที่สุดคือ เงินที่มหาวิทยาลัย ใช้จ่ายให้แต่ละคณะ อันเป็นเงินจากผลประโยชน์เพื่อให้อาจารย์ไปดูงานการศึกษาต่อในต่างประเทศเป็นการเพิ่มสมรรถนะ แต่ปรากฏว่าคณบดีกลับเป็นผู้ใช้เงินนั้นเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะ ครั้งหลังสุดได้รับสองแสนบาท คณบดีก็นำไปเที่ยวอเมริกาเสีย 15 วัน เฝิงคลับ หมกทั้งสอง แสน "แทบจะเรียกได้ว่าคณบดีไปต่างประเทศปีละ 12 เดือน" อจ.ผู้หนึ่งเนน

ศจ.บำรุงสุข สี่ห้าไฟ เปิดเผยเรื่องนี้กับ "บ้านเมือง" ในเช้าวันเดียวกัน ว่า ตนเองเห็นด้วยกับ พรบ.ใหม่ขอ งจุฬาฯ ที่มีการกำหนดระยะเวลาการดำรงตำแหน่งผู้บริหารประกอบด้วยคนที่ดำรงตำแหน่งมานาน ก็อยากจะเห็นแก่เสียอาจารย์ธรรมดาคนหนึ่ง เท่านั้น

จับอภีศมเรือนจำ พัวพันกรณีเลาซู่ (พิมพ์ไทย 16 มีย.22)

กรณีเลาซู่ อดีตราชวเฮโรอิน โค้ดหลบหนีออกจากโรงพยาบาลกลางในระหว่าง
ได้รับอนุญาตให้ออกมารับการรักษาตัวโดยไม่ทราบสาเหตุนั้น พ.ก.ร.สุริยะ โมรานนท์
ผกก.สส.น.เหนือ ได้ทำการจับกุมนายอานวย ภาพเจริญ อดีตเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์จั่วของเรือน
จำกลาง คลองเปรม ซึ่งเป็นผู้ทองสงสัยมีส่วนร่วมให้เลาซู่หลบหนีไป นายอานวยเปิดเผยว่า
ตนได้รับคำสั่งให้ไปเฝ้าผู้ต้องหาที่รพ.กลาง โดยเข้าเวรทองแต่ 17.00 น.ของวันที่ 24 ตค.20
ไปจนถึงเวลา 17.00 น.ของวันที่ 25 ตค. ซึ่งเป็นวันที่ผู้ต้องหาหลบหนีไป โดยในวันเวลา
ดังกล่าวตนทำหน้าที่เฝ้าผู้ทองหารร่วมกับตำรวจสน.พลับพลาชัยเขต 1 อีกสองนาย โดยเวลา
ประมาณ 3.00น.เศษ ซึ่งเป็นช่วงที่ตนเกิดอาการว่องครั้งหลังครั้งนั้น นายตำรวจ 2 นาย
จึงกล่าวได้ไขกุญแจห้องให้กับพยาบาล เพื่อเข้าไปดูอาการของผู้ต้องหา เป็นเวลาประมาณ
10 นาที พยาบาลจึงกลับออกมา และหลังจากนั้นประมาณ 5 นาที นายตำรวจ 2 นาย
จึงกล่าวได้ปลุกตนขึ้น พร้อมกับบอกว่าเลาซู่ได้หลบหนีไปแล้ว

นายอานวย ภาพเจริญ ให้การปฏิเสธว่าไม่ได้มีการติดสินบนให้กับเจ้าหน้าที่ควบคุม
เพราะตนไม่รู้เรื่องการหลบหนีครั้งนี้เลย พร้อมกับกล่าวต่อไปว่า ถ้ามีก็ต้องเป็นทางผู้ใหญ่ที่
ส่งตัวเลาซู่ไปรับการรักษาเท่านั้น

นายเล็ก แนวนมาลี ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 15 มีย.22 ว่า ทางกรมราชทัณฑ์จะทำการ
ย้าย นายทวี ชุทธิชัย อธิบดีกรมราชทัณฑ์ และนายวิจิตร ทองคำ รองอธิบดี เข้าประจำ
กระทรวง ทั้งนี้เนื่องมาจากการทำงานของข้าราชการในกรมนี้ประสบความล้มเหลวตลอดมา
เป็นต้นว่าปล่อยให้มีการปลอมแปลงหมายศาล กรณีเลาซู่ ราชานินหลบหนี และนักโทษแหกคุก
ซึ่งไม่สามารถทำการจับผู้หลบหนีได้

สารตะกั่วในผักบุ้ง (ดาวสยาม 16 มีย.22)

นายบุญยงค์ โล่ห์วงศ์วัฒน์ หัวหน้าฝ่ายวิชาการกองสิ่งแวดล้อม กรมโรงงาน
อุตสาหกรรม ได้ชี้แจงกับผู้สื่อข่าวว่า กรณีสารตะกั่วจากโรงงานหลอมตะกั่วและโรงงานทำ
แบตเตอรี่ ที่ตำบลบางครุ จังหวัดสมุทรปราการ ปลิวมาติดผักบุ้งผักกระเฉดและใบโหระพา
กรรมกรของโรงงานกินผักเข้าไปได้รับอันตราย แพทย์สารตะกั่ว มีอาการคอแห้ง ปวดหัว
และคลื่นไส้ และหากได้รับพิษมากอาจมีอันตรายถึงชีวิต วิธีป้องกันทำได้โดยอย่ากินผัก
ผลไม้ที่สงสัยว่ามีสารตะกั่วเจือปน นอกจากนี้ยังให้ความเห็นว่า ผู้ที่กินหอยคั่วสีฟัน และ
กินสอคำเล่น อาจได้รับสารตะกั่วเข้าไปได้โดยไม่รู้ตัว

นายบุญยงค์ โล่ห์วงศ์วัฒน์ ชี้แจงว่า สารตะกั่วนอกจากจะเข้าสู่ร่างกายได้โดย
ทางอาหารแล้วยังสามารถเข้าสู่ร่างกายได้ทางระบบหายใจ เช่นควันไอเสียจากรถยนต์ด้วย

DRAMA AND SAMAGGI SAMAGOM: SOME INTERVAL TALKS

A tradition that seems to be going strong in Samaggi Samagom is the staging of a play at the annual meeting. For myself, it is one of the high points of the whole business. Where else in this country can you see Thai actors and actresses at work? And I mean acting, not getting dressed up in uncomfortable costumes and moving about to Thai classical music which often passes for the "THEATRE" in Thailand, but is only "DANCING", if you can call it that. And in this field of drama, the record of our dearly beloved society is pretty hard to beat. As any frequenter of the society library with the slightest trace of curiosity soon discovers, among the photographs in the bound volumes put on display on society days are snapshots of the great and the famous doing their bit on stage. A special place is reserved for King Vajiravudh, the society's founder, most certainly, but the tradition continues with, for example, Prince Chula Chakrabongse, M.R. Kukrit Pramoj and others too numerous to mention. Coming to more recent times, the list of dramatic works attempted is impressive: Rashomon, Madhanapata, Picnic in the Battle-field, the Four Reigns, not forgetting the ever-topical Chantakorop, and perhaps I may add my own "Romance of the Lamyai Girl" to this illustrious repertoire together with more experimental works like "Mother, we've won!" The main point is not whether these works are performed well or badly, but rather that they have a place in the affairs of the society that has never been questioned. Members may debate whether to write to the Prime Minister about this or that matter, though the tendency to protest seems to be on the wane

at this moment, but to my knowledge, there has not been the case of: "Should we put on a play this year?", but "What play are we doing this year?" And more often than not, the society finds itself with more than one play to fit into the programme. Is this the signal that exhibitionism is not a scarce commodity among our members? To answer in the affirmative would be an insult to the willingness and the effort that would be required for the production of a merest five-minute drama. When a past president of this society was to give a farewell address in the "likay" form, it was observed that he stood shaking for many seconds before making his entry. No, it certainly cannot be mere exhibitionism, which after all should give pleasure to the exhibiter, if not to those to whom whatever it is is exhibited, but something else, that prompted him to make the step into the limelight, at that critical moment when shyness lost its battle to stay the limbs. In this instance, he met with rapturous applause, and the misgivings he might have had about his acting ability would appear to be just figments of his fertile and vivid imagination. His case is no isolated incident. Whatever one might say about the performance, the audience has always been marvellously generous and appreciative. I would like to give an idea of that "something else" that makes it worthwhile joining in the act. It is my great fortune to have the opportunity to take part in these society's dramatic ventures, not once, not twice, but three times, in various capacities: first as an actor, together with two very experienced and thoroughly likable characters from the Thai cinematic circle, then as a director of my own play and lastly as a co-producer and actor in a Thai classical play. I am not, of course, going to say how good these were, though there were

indications that the effort involved was not in vain. I mention them merely to provide the reader with a piece of probably relevant information. After all, we have our biases and prejudices which we have the presumption to imagine that they are shared by all other right-thinking persons. I happen to enjoy the theatre, and it shall come as no surprise to you that in all these theatrical enterprises, I had a very good time, and to judge from what I could see, a good time was had by all, with one exception, which also took place out of my sight, when two young fellows who were to be the "luk sit" of the "rue si" in the Thai classical play, nearly came to blows on the night of the performance and there were angry words and flying fists about as they were coming on stage. But once they were on, the play took over private lives, and in the long drawn-out course that the hero pursued to win over the heroine, such minor grievances appeared to have resolved themselves. They never met again off-stage, thank goodness! But, as they say, the exception proves the rule. I can point to the fact that arising from the same play, the hero and the heroine were rumoured to be on very good terms off-stage for a considerable period afterwards. Not every day involves a fist fight or a romance, of course, but "doing a play" has the knack of bringing out qualities you never suspect are present in your personality. I remember in particular a very good friend who would not be seen dead singing outside the privacy of the small room. After a great deal of coaxing and a little coaching, she became the star in a little musical and sang her way through it so beautifully that when she was about to take her life and was singing the farewell song before the hero came to the rescue, tears were streaming down

her cheeks, her voice acquired a nice vibrato and the superintendent's wife who was sitting in the audience was visibly sharing in her grief. This demonstrates the extent to which a little concentration of effort can achieve, even in such an amateurish production that was "The Romance of the Lamyai Girl".

But the Samaggi Samagom play can be quite professional too, as when Chitrakorn and Gingdow were doing "Rashomon". There was a sword fight in one sequence, and I was in it. Now I want to make it absolutely clear that not only do I disapprove of physical aggression, I am quite incapable of engaging in it myself. But there was this sword fight and Chitrakorn and I rehearsed it by numbers, and we got it so that after the performance somebody came up to say that the fight was quite vicious really was it not and he hoped nobody was hurt. With Chitrakorn and Gingdow, however, what impressed one most was their professional attitude to the roles they played. With their experience in the Thai cinema, the play was produced with the economy of gestures and setting it really was amazing. Any thought that cinema-actors are not quite people should be dismissed instantly the moment one sees them in action. And while they may not have captured the world audience, the Thai cinema-going public is strongly behind them, and there are so few things in our beloved country to which this simple statement can be truthfully applied. And talking about professionalism, I note that recently the society has benefited from the presence in our midst of first a drama lecturer from Silpakorn, then one from Thammasat and lastly the founder of the "Crescent Moon" group, all of whom have

contributed something to the society's dramatic history. However, I remain convinced that "DRAMA" is not only by the expert or any elitist group, but is something which we as members of the society can take part in and enjoy, just like a game of football. All it needs is someone to assume the roles of captain and players. And just as a football team cannot exist by itself but needs a club to support it, so does a group intent on producing a play. To list the requirements would be boring, but there is everything for everybody to do, a task for all talents, which is not simply walking up and down the platform looking ridiculous.

It is my belief that the recent activities of our society demand too little from the members. We are invited to attend talks, to watch films, to add our names to petitions someone has written. We are required to be a studio audience who respond on queue when the ^{red} light comes on. And when someone comes along who wants to do things, the society says jolly good carry on and does NOTHING to help, and I suspect would not know what to do to help. This attitude is not new. In all the productions that I was involved with, it was a case of the "play people" getting on with it, in secret, away from the rest of the members, when there was nothing else on the programme or the washing up to do, to come on with the show on the last night of the meeting after the big feed and the speeches. It seems to me that a good opportunity has been missed to realise in a concrete, albeit ephemeral form, the spirit of the name of this society, that is to involve the members, both in the creation and the enjoyment of the performance. All it needs is some initiative from the society's establishment and a

little more outgoing attitude among members. We can't all be waiting for Godot!

C. Tingsabadhi.

ป ร ะ ก า ศ

การประชุมสามัญสมาชิก

ในที่สุภาวระอันรอกอยมาหนึ่งขวบปี(ของกรรมการชุดปัจจุบัน) ก็มาถึงแล้ว ณ วันเสาร์ ขึ้น 13 ค่ำ เดือน 6 ปีมะแม พุทธศักราช 2522 (หรือที่รู้จักกันในหมู่ทางชาคว่า 7 กรกฎาคม คศ.1979) สมาชิกสมาคมถือฤกษ์ยามที่ดีจัดเสนอรายการพิเศษสุดสำหรับวันนั้น ดังมีรายการต่อไปนี้ คือ

12.30	เริ่มงานด้วยการทานอาหาร(ข้าว)กลางวันร่วมกัน
14.00-15.30	ไต่ถามที่ ญัตติ " co-habit ดีกว่าแต่งงาน"
(แปลไม่ออกอย่าทอดย ออาจมีเจ้าหน้าที่ BBC ไปช่วยแปลจะ)
16.00	เลือกกรรมการชุดใหม่(และไลกรรมการชุดเก่า)
20.30-24.00	รายการดิสโก้ -- เต้นรำร่วมกันไปจะ

ท่านหญิง(ลา)ของคณะกรรมการสมาคมชุดที่กำลังจะว่างกันไปฝากให้กระชับกับท่าน ๆ ผู้อ่าน
คำว่า อาหารกลางวันราคา ๕1 แดม disco ให้ผ่านประตูฟรี ไต่ถามที่ฟังตามสบาย
ไม่คิดเงิน(จะ) แดมมีเครื่องคั้มบริการในราคากันเองจำหน่ายด้วยจะ

อนึ่ง การเลือกตั้งครั้งนี้ นอกจากฟรีแล้วจะไม่มีการลงบัตรผีด้วย (เพราะใช้ยกมือ
เอา มือผีอาจรม) ใครคิดว่าชอบระบบประชาธิปไตยก็ขอเชิญมาใช้สิทธิ์กันแล้วกันนะครับ
อีกประการคือ สภานายกจะมาจากการเลือกตั้งครับ

ขอเชิญเข้าเป็นสมาชิก สมาคมสยามคดี ๙

คณะกรรมการอำนวยการสมาคมคดีสมาคมในประเทศไทยปณิธานรักมีความ
ยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้ทราบว่าท่านได้มาพำนักอยู่ในสหราชอาณาจักร จึงขอถือโอกาสนี้
ส่งไมตรีจิตและความปรารถนาดีมายังท่านและใคร่ขอเชิญชวนให้ท่านเข้าร่วมเป็นสมาชิก
ของสมาคมคดีสมาคมฯ ท่านอาจจะเคยรู้จักสมาคมคดีสมาคมมาบ้างแล้ว หรืออาจจะยังไม่
เคยรู้จักเลย ซึ่งคณะกรรมการขอถือโอกาสนี้เรียนให้ท่านทราบถึงวัตถุประสงค์ ความ
เป็นมา และกิจการที่สำคัญ ๆ ของสมาคม

สมาคมคดีสมาคมฯ เป็นสมาคมของชาวไทยในสหราชอาณาจักร ได้รับพระราช
ทานกำเนิดจากพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระมหิดลเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อ
ปี พ.ศ. 2444 ในสมัยที่พระองค์ท่านยังทรงศึกษาอยู่ในประเทศอังกฤษ นับว่าเป็นสมา-
คมคนไทยในต่างประเทศสมาคมแรกในประวัติศาสตร์ วัตถุประสงค์ที่ทรงวางไว้คือ
เพื่อความสามัคคีของคนไทยในสหราชอาณาจักร กิจการของสมาคมได้ดำเนินมาอย่าง
ราบรื่นและได้รับการปรับปรุง ส่งเสริมให้เหมาะสมกับกาลสมัยตลอดมา ในปัจจุบันสามัคคี-
สมาคมฯ มีบทบาทสำคัญในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในหมู่คนไทยด้วยกันเองและในค่าน
ความสัมพันธ์กับชาวต่างประเทศ เป็นสื่อกลางในการส่งข่าวสารและข่าวคราว และ
เป็นผู้เผยแพร่ขนบธรรมเนียมประเพณีของไทยสู่ชาวต่างประเทศ

สมาคมคดีสมาคมฯ บริหารงานโดยคณะกรรมการอำนวยการซึ่งประกอบด้วย
สภานายก อุปนายก เลขาธิการ เหรัญญิก ประธานสัมพันธ์ นายทะเบียน ปฏิคม
สนทนากิจกรรม การเกษตรกรรม การบันเทิงกรรมการ บรรณาธิการสามัคคีสาร บรรณา-

รักษ์ และ อนุกรรมการของแผนกต่าง ๆ กรรมการอยู่ในตำแหน่งเป็นเวลา 1 ปี โดยได้รับเลือกตั้งจากสมาชิกในที่ประชุมสามัญสมาชิก ซึ่งในปกติจะจัดในฤดูร้อน และมีสภาพเป็นงานชุมนุมคนไทยในสหราชอาณาจักร

ท่านใดจะไรจากการเป็นสมาชิกของสมาคมฯ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการเป็นสมาชิกสามัญสมาคมฯ จะมากขึ้นเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับท่านเองว่าประสงค์จะเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมของสมาคมมากน้อยแค่ไหน หากท่านประสงค์เป็นแต่เพียงผู้รับบริการจากคณะกรรมการ ท่านจะได้รับประโยชน์จากกิจกรรมของสมาคมที่กว้างขวางพอใช้ และพอสรุปได้โดยสังเขปดังนี้

การสนทนาและการแสดงความคิดเห็น สมาคมมีแผนกสนทนาซึ่งจะจัดให้มีการอภิปรายปาฐกถา และโต้วาที ปีละหลาย ๆ ครั้งเป็นโอกาสที่สมาชิกทุกคนเข้าร่วมฟัง แสดงความคิดเห็นของตน ชักถามหรืออาจได้รับเชิญเข้าเป็นผู้ดำเนินรายการด้วย ในแต่ละปีบุคคลสำคัญของประเทศในสาขาต่าง ๆ จะเดินทางมายังหรือผ่านประเทศอังกฤษ และมักจะได้รับเชิญจากสมาคมให้แสดงปาฐกถา หรือตอบข้อข้องใจแก่สมาชิก สมาชิกของสามัญสมาคมฯ มีชื่อเสียงในทางที่เป็นผู้แสดงความคิดเห็นและชักถามปัญหาได้อย่างตรงไปตรงมา ทำให้รายการสนทนาเป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญ และบางครั้งไม่อาจแสวงหาความรู้ในลักษณะนี้ได้จากภายในประเทศไทย

หนังสือ สามัญสาร และ สารพัด แผนกบรรณาธิการจะส่งสามัญสาร ให้สมาชิกโดยไม่คิดมูลค่าปีละ 2-4 ฉบับ หนังสือสามัญสารจะพิมพ์ความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษทั้งด้านบรรเทิง วิชาการ และข่าวสารจากเมืองไทย สามัญสารเป็นแหล่งที่สมาชิกจะใช้ในการแสดงความคิดเห็น และแสดงฝีมือในการเขียน แม้ว่าจะยังไม่ได้ออกเป็นผู้มีฝีมือก็ตาม ผู้ที่เขียนได้ดีในข้อเขียนประเภทต่าง ๆ จะมีโอกาสได้รับรางวัลจุลจักรพงษ์ด้วย ส่วนสารพัดเป็นหนังสือข่าวสารรายสัปดาห์ จัดทำโดยแผนกประชาสัมพันธ์ แจกให้สมาชิกทราบถึงกิจกรรมของสมาคม ข่าวคราวจากเมืองไทย ข่าวความเคลื่อนไหวของคนไทยในสหราชอาณาจักร และสิ่งที่น่าสนใจต่าง ๆ

ห้องสมุด สมาคมมีห้องสมุดหนังสือภาษาไทยประเภทต่าง ๆ และภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยและประเทศใกล้เคียงรวมทั้งนิตยสารและหนังสือพิมพ์รายวันจากประเทศไทย นับเป็นโอกาสอันดีที่ท่านจะได้อ่านหนังสือไทยในต่างประเทศเพื่อเพิ่มความรู้หรือพักผ่อน ห้องสมุดมีบริการให้สมาชิกยืมหนังสือออกนอกห้องสมุด และมีบริการยืมหนังสือทางไปรษณีย์ด้วย

การกีฬา ในระหว่างปีโดยเฉพาะระยะปิดภาคเรียน ทางแผนกกีฬาจัดให้มีการแข่งขันกีฬาประเภทต่าง ๆ เกือบทุกประเภท ในระหว่างสมาชิกหรือแข่งกับทีมชาติอื่น สมาคมสนับสนุนให้สมาชิกรวมสนุกทุกครั้งในฐานะผู้เล่นและผู้ดู ไม่ว่าจะเล่นกีฬาได้ดีหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้เพื่อความสามัคคีเป็นสำคัญ

การบันเทิง งานด้านบันเทิงของสมาคมที่จัดขึ้นเป็นประจำ มีงานส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ในลักษณะของงานเต้นรำโตรุ่งซึ่งเป็นแหล่งชุมนุมคนไทยประจำปีอีกงานหนึ่ง สมาชิกจะได้รับเชิญมาร่วมงานโดยเสียค่าบริการถูกกว่าผู้อื่น งานบันเทิงย่อยอื่น ๆ ที่เคยจัดมา ได้แก่งานเต้นรำเมฆาลีลาในฤดูใบไม้ผลิ งานเต้นรำก่อนมีดทิ้ง และการร้องเพลงสังสรรค์อย่างเป็นกันเองที่จัดขึ้นเป็นครั้งคราวในระหว่างปิดภาค

การสมาคมกับชาวต่างประเทศ สามัคคีสมาคมฯ มีการติดต่อกับสมาคมแองโกลไทย (Anglo-Thai Society) อย่างใกล้ชิด ทำให้สมาชิกของสมาคมทั้งสองได้มีโอกาสทำความรู้จักและพบปะกันปีละหลายครั้ง เช่น งานเลี้ยงใหญ่ประจำปีของสมาคมแองโกลไทยงานคอกเทลปาร์ตี้ระหว่างสมาชิกสมาคมทั้งสอง และงาน Thai Night ที่สามัคคีสมาคมฯ จัดขึ้นระหว่างการชุมนุมประจำปี นอกจากนี้สมาชิกที่มีความสามารถในภาษาไทย จะได้รับเชิญจากสมาคมต่างประเทศอยู่เสมอ ให้ไปร่วมงานและแสดงรำไทยให้ชาวต่างประเทศชม ทั้งหมดนี้เป็นโอกาสอันดียิ่งที่ท่านจะได้ใช้สามัคคีสมาคมฯ เป็นสื่อกลางในการเรียนรู้และติดต่อกับวงสังคมต่าง ๆ ที่ต้องการ

การชุมนุมประจำปี (มีดทิ้ง) เป็นงานสำคัญของสมาคม ซึ่งมีสภาพเป็นการชุมนุมคนไทยในสหราชอาณาจักร ปกติจะจัดขึ้นราวกลางฤดูร้อนเป็นระยะเวลาประมาณ 7-10 วัน การชุมนุมครั้งนี้จัดขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานของสมาคม และเพื่อสมาชิก

จะได้มีโอกาสทำความรู้จักกับเพื่อนคนไทยด้วยกันในบรรยากาศที่สนุกสนาน เป็นกันเอง โดยมีกิจกรรมต่าง ๆ เป็นสื่อกลาง เช่น การแข่งขันกีฬาทุกประเภท การบันเทิงเกือบทุกอย่างทั้งเต้นรำ ภาพยนตร์ ละคร ลิเก ร้องเพลง ประกวดแฟนซี รีวิว การปาฐกถา โดยผู้ทรงคุณวุฒิที่สมาคมเชิญไปเป็นแขก การโต้วาทีในนักศึกษาที่มีสาระและสนุกสนาน การแสดงความคิดเห็นอย่างกันเอง ใน "สภากาแฟ" การทัศนศึกษาในระหว่างการประชุม และการรวมรับประทานอาหารค่ำประจำปี ในบรรยากาศที่เป็นกันเอง

โดยแท้จริงแล้ว สมาคมเป็นเสมือนตัวแทนของชาวไทยในสหราชอาณาจักร เป็นสถาบันที่มีประวัติอันยาวนาน และที่เด่นตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน ท่านเคยคิดบ้างหรือไม่ว่า ถ้าท่านไม่ประสงค์จะเป็นเพียงผู้รับบริการ ท่านจะทำประโยชน์ให้กับสังคมและกับตัวเองได้อย่างไรบ้าง การเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมหรือเข้ามามีส่วนรับผิดชอบในฐานะกรรมการ เป็นการฝึกฝนการทำงานอย่างมีหลักมีเกณฑ์ร่วมกับผู้อื่น ได้ทดสอบความสามารถของตนเอง เพื่อเป็นรากฐานของการทำงานเพื่อสังคมและส่วนรวมในอนาคต

ความรุ่งเรืองของสมาคมขึ้นอยู่กับส่วนประกอบสองประการ
คือ การมีสมาชิกเข้ามารับบริการมากขึ้น และมีสมาชิกเข้าช่วยใน
การให้บริการมากขึ้น

ไม่ว่าท่านจะมีความประสงค์ที่จะเข้าร่วมในฐานะใดก็ตาม คณะกรรมการอำนวยการสมาคมคือสมาคมในพระบรมราชูปถัมภ์จะรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่จะได้ท่านเข้าเป็นสมาชิกเพื่อร่วมกันทำประโยชน์ให้ส่วนรวมต่อไป

คนนอกคน

ธรรม นามดี

เกิดมาจนกรณบนโพธิ์ฟ้า
ขอชาติหน้าเกิดใหม่ใจดวงแผ่ว
ขบขันหมื่นสุขทุกซอกทุกแคว
ถ้าใดแกวอิมสุขแล้วใจมนุษย์

ชั่วที่ว่ความอยากได้ใครจะหยุค
เมื่อใดผลอไม่ย้อยุกก็หลกหนี
ตละกลามกละลิมลึบความปรานี
ขอเพียงมีสรวรค์ใหญ่ในกำมือ

จึงบ่่าหื้อปล้นปลอกหลอกเปี้ยว
ไมแพแม่ควายเปลี่ยวเสียวเปรตผี
คตปีระจำใจใจโสภี
หากมีทางไทยกอบก็ลอบเอา

ผลที่เกิดไม่ประเสริฐแต่โศกเนา
เคล้าควยเงาปัญหาที่หลากหลาย
อาจทองรอเวลาโลกาหลาย
ถึงจะสายเมื่อปมคลายก็ใจเบา

นี่แหละชีวิตที่อยู่เขา
คนเขนเราเฝ้าอยู่อย่างทางหนี
พะเนินสุขขณเอดเทอคนมี
คนยากนี่เป็นนอยคอยราคา

หากใครมาอาสาอสูร
ช่วยเพิ่มพูนกล่อกเพื่อเผื่อเขา
ปฏิกลคงสู้ด้วยซัดเกล้า
กลืนคาวฉาวโนหรือโผลมา

เพียงเท่านั้นคงสิ้นซึ่งปัญหา
ควยปัญญาพาพุงมุงจุหมาย
ทางฉามมารโยธามาทำลาย
มารก็วายชีว่าพพลากเรา

แต่ใครคิดปักเป้าเหล่าเฝ้าทุกข์
ลืมนกสวนแก้วไม่กลัวหนาม
ซึ่งอาจเกาะเจาะเลือดเชือกทูกนาม
ที่คอยตามหยามเยยเผยชาติมัน

เคยแพร่สำเนาข่าวไป
จริงเขาเคยยื่นถวายหมั้นแสน
แผนแดงธนบัตรนั้นพักแรง
อย่าใส่แสลงแดงบนธนบัตร

โลกแบ่งบานสรวนตลกหน้าที

รถโค้ชจะออกจากหน้าสำนักงานผู้ดูแลนักเรียนไทย(กพ.) 28 Princes Gate,
LONDON ในวันเสาร์ที่ 30 มิย. เวลา 10.00 น.ตรง ขอเชิญเพื่อนสมาชิก
ติดต่อได้ที่ สนทนากิจกรรม โทรศัพท์ 977 5899 กางอาหารและเครื่องดื่ม 1 ปอนด์

งานเริ่มด้วยการทานข้าวกลางวันร่วมกันครับผม ตั้งแต่เที่ยงครึ่ง ต่อด้วยรายการ
โศวาทิแผ่ตรอน ญาติ "อยู่กันโดยไม่แต่งงานดีกว่าแต่งงาน" แคมป์ด้วยศิโร

บทท่าย

สามัคคีสารฉบับนี้เป็นฉบับสุดท้ายของคณะกรรมการชุดปัจจุบัน
หลาย ๆ คนคงถอนหายใจด้วยความโล่งอกที่คงไม่ต้องเผชิญกับ บ.ก.จอมที่คนนี้
อีกต่อไป เราต้องขอขอบคุณเพื่อนหลายคนที่มาช่วยงานสามัคคีสารตลอดมา
เรียกว่าประคองมาจนตลอดรอดฝั่ง ขอขอบคุณ ธเนศ พิศาล ชีระ สารภี
สุปรียา ผกาแก้ว อรุษา วันเพ็ญ ภิรมเสน นิวัติ รัชฎ์ไชย ทวีศักดิ์ ปรีตดา ศิริพร
สุพงศ์ อนัญญา เรืองวิทย์ นพพล บุญเลิศ จริยวัฒน์ อรพรรณ ปิยพงษ์ พิหน้อย
คุณกาญจนา วิภา พิมพ์พรรณ เกียรติศักดิ์ และอีกหลายคนที่ไม่ได้
เอ่ยชื่อไว้ ณ ที่นี้ เพื่อน ๆ เหล่านี้ไม่ได้มีความกึกก้องตรงกับบรรณาธิการ
ไปทุกเรื่อง แต่ทุกคนก็มาช่วยเหลืออย่างเต็มที่โดยไม่บ่นให้ บ.ก.ได้ยีนส์คำ
ซึ่ง บ.ก.ขอขอบคุณด้วยความซาบซึ้งในน้ำใจของทุก ๆ ท่านไว้ ณ ที่นี้ และ
หวังว่าคงจะไม่ทอดทิ้งคณะกรรมการชุดใหม่ โดยเฉพาะบรรณาธิการสามัคคีสาร
รุ่นต่อไป

หลังจาก 1 ปี เรายอมรับว่าเราได้รับความรู้และประสบการณ์
อันมีค่า ที่คงหาได้ยากยิ่งจากที่อื่น จากการทำหนังสือและจากการทำงานร่วมกับ
คณะกรรมการคนอื่น ๆ อุปสรรคก็มีบ้างก็เป็นของธรรมดา แต่สิ่งหนึ่งที่
มีค่ายิ่งคือน้ำใจจากเพื่อนหลาย ๆ คน ซึ่งทำให้เราซึ่งจนกระทั่งบัดนี้

ท้ายที่สุดนี้ หากผิดพลาดอะไรไปบ้าง กอง บ.ก.ก็ขออภัยไว้ ณ
ที่นี้ด้วย.

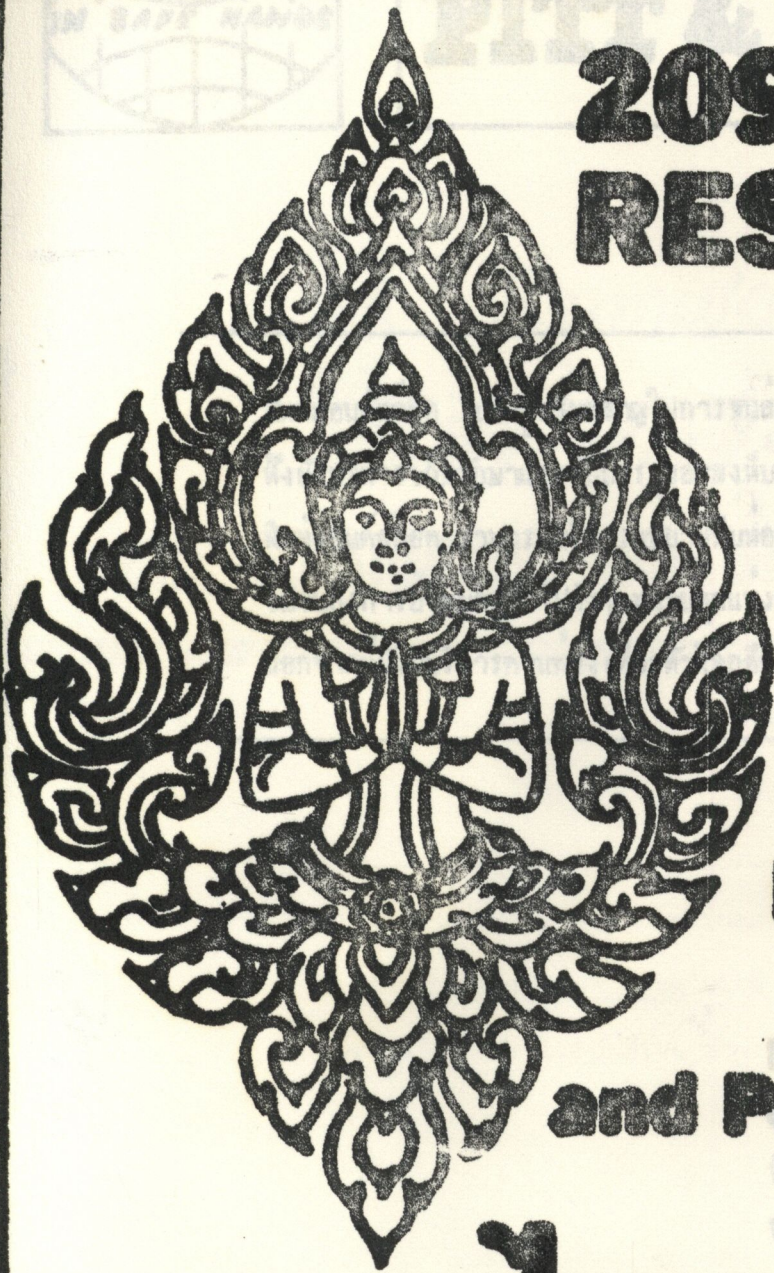
อภิชาติ ชินวรร โฉ

Open 7 days a week - 12-3, 6-10 p.m.
Fully Licensed

Tel. 937-2260

209, KENSINGTON HIGH STREET, LONDON, W8

209 THAI RESTAURANT

**First - class but
inexpensive Thai
Cuisine in
friendly and
comfortable
surroundings**

**Business Lunch
Quick Service
and Prices Around £1**

อาหารไทย

**Open 7 days a week -- 12-3, 6-10.30 p.m.
Fully Licensed**

Tel. 937-2260

209, KENSINGTON HIGH STREET, LONDON, W8

PITT & SCOTT LTD

พิตต์แอนด์สก๊อต เป็นผู้เชี่ยวชาญในการขนส่งของทางเรือ

ทั้งยังบริการเก็บรักษาและรับบรรจุของลงหีบห่อ

พิตต์แอนด์สก๊อต สามารถบริการขนย้ายหีบห่อของส่วนตัว

ไปจนถึงการย้ายบ้าน ไปยังจุดหมายทุกแห่งทั่วโลก

นอกจากนี้ยังมีบริการค้ำหองเที่ยวทั่วโลกอีกด้วย

Pitt & Scott Ltd. are specialists in overseas removals, shipping and forwarding and also offer a world wide travel service.

Complete service can include, if necessary, collection, storage and packing.

We can ship anything from a trunk of personal effects to a complete household removal for any destination worldwide.

Write for information brochure
PITT & SCOTT LTD.

20 - 24 Eden Grove, London N7
Tel. 01 607 7321

Rumwong RESTAURANT

Thai Cuisine
16-18 London Road, Guildford, Surrey GU1 2AF
Tel. Guildford 36092

FOR SOMETHING COMPLETELY DIFFERENT

AN EVENING IN TRUE ORIENTAL STYLE

Relax and recline on cushions. Food is served on low tables

in the Khan Tok room with Thai Classical Dances

or enjoy our extensive menu in the A La Carte room

Tuesday - Sunday

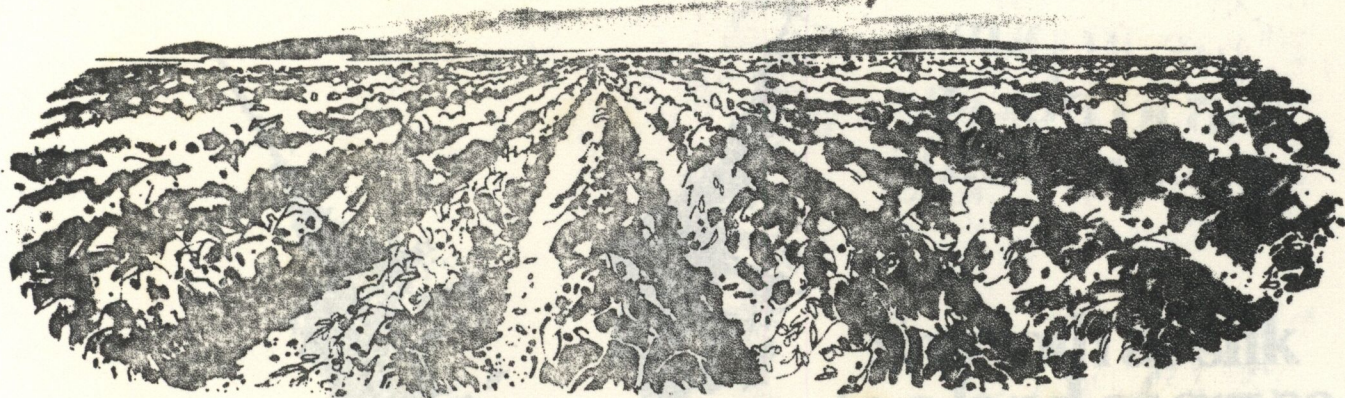
Lunch: 12-3 pm and Dinner: 6-11 pm

CLOSED ON MONDAYS

RESERVATIONS: GUILDFORD 36092 FROM 11 am - 6 pm

Shell Chemicals

Ten years ago they used to grow cotton here

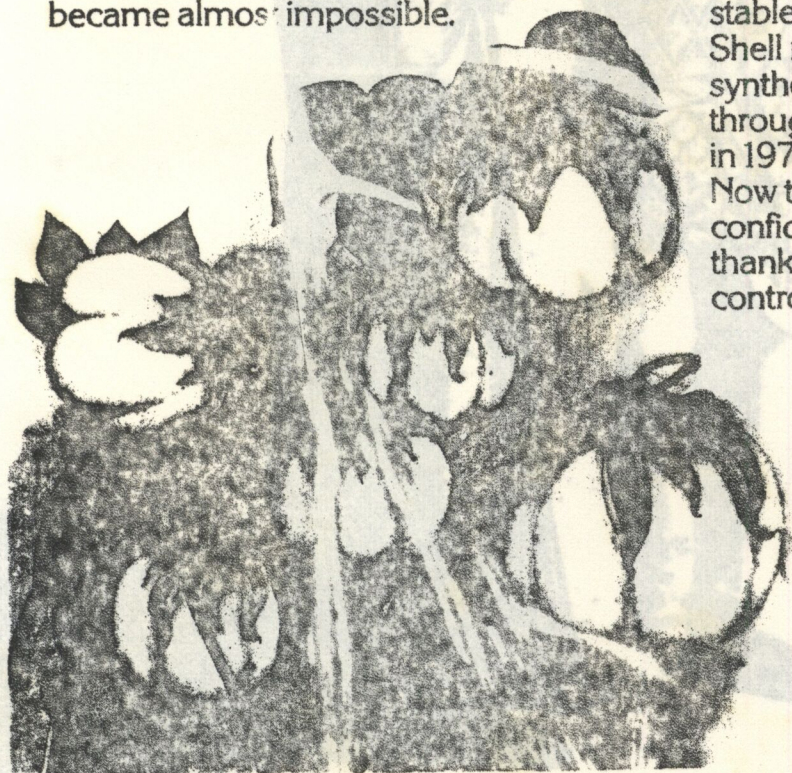
Until about ten years ago the cotton growers in parts of Latin America were happy with their crops. Yields were high and profits were good. But gradually, some farmers were forced to switch to less profitable crops because insect control eventually became almost impossible.

Many insects had developed resistance to available insecticides and something entirely new was needed.

The answer was synthetic pyrethrum, which had all the benefits of the naturally occurring but unstable pesticide, pyrethrum, but remained stable in agricultural use.

Shell researchers tested and developed synthetic pyrethrum in many countries throughout the world, and introduced it in 1977.

Now the Latin American farmers are confidently growing cotton again, thanks to a major step forward in insect control.

Shell Chemicals

**Smooth as silk
to a land of grace
and beauty.**

Thailand. A land
of beautiful scenery,
fascinating culture and
charming people.
Fly there on Thai.
And enjoy what
Thailand has to offer
the moment you
step on board.